

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕЙМС

ОПИТВАЙ ДОКАТО
СТАНЕ

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ОПИТВАЙ ДОКАТО СТАНЕ

Превод: Снежана Йорданова

chitanka.info

Когато Клод Кендрик, собственик на галерия със съмнителна репутация в Парадайз сити, е потърсен от Ед Хадън — Царят на крадците на предмети с художествена стойност — за да му намери купувач за безценната икона на Екатерина Велика, той решава, че и най-ненаситните му желания са се сбъднали! Защото мултимилionерът Херман Радниц е готов да заплати шест милиона долара. Но има една уловка: като част от сделката Радниц иска иконата да му се достави в Цюрих. Кендрик научава, че едно младо семейство ще пътува из Европа и всичко, което му остава, е да направи така, че иконата да бъде пробутана в багажа им без те да разберат... А това семейство са чисто и просто детективът Том Лепски и хубавата му жена...

ГЛАВА 1

Клод Кендрик, собственик на Галерия „Кендрик“, току-що се бе върнал от почивката си през август, и сега седеше зад бюрото си, кроейки планове за сполука и през следващия сезон.

Отминали бяха жегата и влагата, които превръщаха Парадайз сити — това място за развлечения на милионерите — в един мъртъв град. Септември беше вече тук и градът се съживяваше заедно с пристигането на богатите, на забавляващия се елит и туристите.

Кендрик беше една от известните личности в града — висок, извънредно дебел особняк, който приличаше на делфин, само че — както се говореше — без симпатичния израз на делфина. Имаше моменти когато приличаше на хищна акула.

Макар да беше изрядно облечен по всяко време, Кендрик, съвършено плешив — с глава като яйце — носеше немарливо сложена оранжева перука и бледорозово червило. Когато срещнеше клиентка на улицата, той повдигаше перуката си, като че ли е шапка. Въпреки своята ексцентричност и огромната си маса, в артистичния свят го приемаха като експерт по антики, бижута и модерна живопис. Галерията му беше известна и световните колекционери бяха негови клиенти. Това което не беше известно бе, че Кендрик е един от най-важните и най-дейни укриватели и търговци на крадени произведения на изкуството в Съединените щати и постоянно поддържащ връзка с най-добрите крадци навсякъде, където се намираха произведения на изкуството.

Много от клиентите на Кендрик притежаваха собствени частни музеи, затворени за чужди очи. Именно с тези клиенти той вършеше по-голямата част от доходния си бизнес. Случваше се някой клиент да види някакво произведение на изкуството в музей или в дома на приятел и да го пожелае с онази страст, която само фанатиците-колекционери притежават. И в края на краищата, когато вече не бе в състояние да контролира гризачното го желание да притежава това именно произведение на изкуството, той се обръщаше към Кендрик и

само намекваше, че ако този-и-този музей или г-н Еди-кой-си биха решили да продадат тази именно ценна вещ, то парите не биха били никаква пречка. Знаейки че находката не е за продан, Кендрик започваше да обсъжда една примерна цена, а след това казваше, че ще види какво може да уреди. Колекционерът, който пък от предишни вземания-давания с Кендрик знаеше, че тази афера ще завърши така, че той да е доволен, се връщаше в тайния си музей и чакаше. Кендрик се свързваше с един от многото си крадци на произведения на изкуството, обсъждаше условията за работа и също започваше да чака. И накрая, ценната вещ мистериозно изчезваше от еди-кой-си музей или от колекцията на г-н Еди-кой-си и пристигаше в тайния музей на колекционера. Голяма сума пари пък пристигаше в швейцарската банка на името на Кендрик в Цюрих.

След като беше прекарал целия месец август на яхтата си, плавайки из Карибско море в приятната компания на момчета-балетисти, Кендрик, освежен и със силен слънчев загар, изпитваше отново удоволствието да седи на бюрото си и да насочва целия си опит и изкривеното си мислене към това как да прави пари.

Луис дьо Марни, главният търговски посредник на Кендрик, се вмъкна леко в огромната стая с панорамен прозорец и старинни вещи, в която работеше Кендрик.

Луис беше слаб и на години можеше да е между двадесет и пет и четиридесет. Дългата му, гъста коса беше с цвета на самур. Слабото му лице, близко разположените му очи и стиснатите устни му придаваха вид на подозрителен плъх.

— Каква изненада! — възкликна той с пискливия си глас. — Никога не би познал! Ед Хадън!

Кендрик настръхна.

— Тук ли?

— Чака!

Кендрик постави на бюрото златния си молив. Усмивка се появи на мазното му лице, което заприлича на акула.

Ед Хадън беше Царят на крадците на произведения на изкуството: блестящ изпълнител, който привидно водеше живот на оттеглил се от работата си бизнесмен, плащащ данъците си и живеещ в различните си апартаменти във Форт Лодърдейл, Южна Франция, Париж и Лондон.

Макар че беше действал вече двадесет години, организирайки някои от най-големите кражби на художествени предмети, той така бе прикривал следите си, че полицията по света нямаше никакви подозрения за нечестивите му деяния. Той беше главният мозък, който планира, организира и направлява група изкусни крадци, изпълняващи неговите нареждания. Рядко работеше с Кендрик, но когато това се случваше, печалбата за Кендрик винаги беше значителна.

— Побързай, глупчо — каза Кендрик, като тронаво се изправи на крака. — Покани го да влезе.

Луис се понесе навън, а Кендрик приближи до вратата за да поздрави Хадън, с мазна усмивка и с протегнатата ръка.

— Ед, миличък! Каква прекрасна изненада! Влизай, влизай! Изглеждаш прекрасно, но всъщност кога ли не изглеждаш така?

Ед Хадън застана на вратата и внимателно погледна Кендрик, после пое подадената му ръка и се здрависа.

— Ти самият не изглеждаш толкова кофти, ако не смятаме тая ужасна перука — каза той, като влизаше в стаята.

— Запазена марка, Ед, скъпо мое момче — захихика Кендрик, — никой не би ме познал без нея. — И като продължаваше да държи Хадън за ръката, той го поведе към един голям фотьойл. — Сядай! Може би чаша шампанско?

Хадън можеше да бъде сбъркан с конгресмен или дори министър. Външният му вид впечатляваше: висок, здраво сложен, с гъста стоманено-сива коса, с румено, красиво лице, стоманено-сиви очи и блага усмивка, която би му спечелила маса гласове ако решише да се кандидатира за Конгреса. Зад тази фасада имаше остра като бръснач мисъл и безжалостен и хитър ум.

— Уиски с лед — каза той, като извади кутия с пури и си избра една. — Искаш ли една от тези? Хавански пури.

— Не в такъв ранен час — каза Клод като наливаше питието. — Наистина ми е драго да те видя след толкова време. Прекалено много време мина, Ед.

Хадън оглеждаше огромната стая. Очите му изпитателно опипваха различните картини по стените, тапицирани с коприна.

— Това е хубаво — каза той, като посочи една картина над бюрото на Кендрик. — Хубава работа с четката. Моне, а? Фалшификат, разбира се.

Клод донесе питието и го постави на малка старинна масичка до Хадън.

— Само ти и аз знаем това, Ед — каза той. — Имам си една стара риба с твърде много пари, която кълве.

Хадън се засмя.

— По Моне, а? За да ти е сигурна работата.

— Точно така, момчето ми — Клод си приготви чаша сухо мартини, отиде зад бюрото си и седна. — Не спохождаш много често нашия хубав град, Ед.

— Не отсядам за дълго — Хадън прехвърли крак върху крак. — Как е бизнесът, Клод?

— Леко е забавен. В началото на сезона сме. Антикварните предмети скоро ще се задвижат. Богатите се връщат другата седмица.

— Имам предвид... бизнеса — каза Хадън, вперил изпитателен поглед със стоманено-сивите си очи.

— А-а! — Клод разтърси глава. — Точно сега — нищо. Всъщност, бих могъл да се справя с нещо, ако ми попадне.

Хадън запали пурата си и дълго време изпускате дима.

— Опитвам се да реша: дали ти или Ейб Соламан.

Клод трепна. Името на Ейб Соламан винаги му действаше като капка киселина на езика, защото Соламан беше, без съмнение, най-големият укривател и търговец на крадени ценни вещи, действащ в Ню Йорк. Много пъти беше измъквал от Кендрик някоя голяма сделка. Двамата се ненавиждаха, като мангуста и змия.

— Хайде, хайде, скъпи — каза той. — Нали не искаш да си имаш работа с такъв евтин, безскрупулен измамник като Ейб. Знаеш, че от мене можеш да получиш по-добра цена. Някога да съм те мамил?

— Никога не си имал тази възможност, нито пък Ейб. Става въпрос за голяма, стабилна сума пари в брой. Може да стигне шест милиона. — Хадън изпусна дим. — Аз искам три милиона.

— Шест милиона не е невъзможно — каза бавно Клод, докато хищният му ум действаше. — Зависи от стоката, разбира се. Много пари могат да се намерят за нещо специално, Ед.

— Точно сега няма чак толкова пари в Ню Йорк. Затова първо на тебе давам тази оферта.

Клод извика на лицето си усмивката на делфин.

— Оценявам това, момчето ми. Хайде, кажи.

— Изложбата на Ермитажа.

— А-ха! — Алчният поглед избледня и изчезна от очите на Кендрик. — Много хубаво. Имам каталога. — Той отвори едно чекмедже на бюрото и извади дебела брошура. — Да, много хубаво. Красиви неща. Жест на разведряването. Руското правителство дава някои от най-хубавите си експонати, за да ги видят и им се възхитят гражданите на Съединените американски щати. — Той прелистваше страниците с цветни илюстрации. — Великолепно. Хиляди се възползват от това прекрасно сътрудничество между две от най-могъщите страни. — Той вдигна очи и погледна Хадън, който се усмихваше. — Да, но със сигурност не и за теб, със сигурност не и за Ейб, и със сигурност не и за мен. — Той въздъхна и остави каталога.

— Свърши ли да плещиш? — попита Хадън.

Клод свали перуката си, загледа я втренчено, после я плесна накриво на главата си.

— Просто мисли на глас, скъпи ми Ед. Аз често мисля на глас.

— Погледни на страница петдесет и четвърта — каза Хадън.

Клод наплюнчи дебелия си палец и заобръща страниците на каталога.

— Да. Много хубаво. Какво казват? Икона, година — неизвестна, смята се за най-старата съществуваща икона. Известно е, че е била най-високо ценената от Екатерина Велика вещ. — Той внимателно се вгледа в илюстрацията. — Направена от дърво, рисувана с бои, изобразява някакъв непознат руски светец. Отлично запазена. Размери — 20 на 22,5 см. Едва ли е по вкуса на всички посетители. Тълпата би я подминала. Много интересна като колекционерски обект.

— На свободния пазар би струвала двадесет милиона долара — тихо каза Хадън.

— Така е, но очевидно руснаците не искат да я продават, мило момче.

Хадън се облегна напред, а стоманено-сивите му очи приличаха на връхчетата на пикели за лед.

— Ти би ли могъл да я продадеш, Клод?

Кендрик усети, че въпреки климатичната инсталация, леко се изпотява. Извади копринена носна кърпа от джоба и избърса лицето си.

— Всичко може да Се продаде, но тази икона може и да създаде неприятности.

— Неприятностите нямат значение. Твоя е за три милиона — каза Хадън.

Кендрик допи чашата мартини. Усети, че има нужда от още една.

— Нека ти предложи още едно питие, Ед. Това иска малко мислене.

С тежка походка отиде до шкафчето с напитките и приготви още две чаши, а умът му трескаво работеше.

— Нямам много време — каза Хадън, поемайки питието си. — Закриват изложбата след две седмици. Или ти трябва да се заемеш, или Ейб.

Клод се върна на бюрото си и седна.

— Нека погледнем по-отблизо на това, Ед — каза той. — Посетих Музея за изящни изкуства когато бях във Вашингтон преди година. Тогава ми се стори, че предпазните им мерки за сигурност бяха впечатляващи. От това, което прочетох разбирам, че мерките за сигурност за тази изложба са още по-строги и шансовете за кражба са равни на нула.

Хадън кимна.

— О, разбира се. Проучил съм всичко това. Не само че пазачите на музея са повече сега, но навсякъде гъмжи от хора на ФБР и ЦРУ, както и цивилни полицаи. Не стига това, ами и руснаците са изпратили пет от техните полицаи да допълнят веселата тълпа. Всички посетители се проверяват. На нито един мъж и на нито една жена не се разрешава да внесат куфарче или ръчна чанта. Всички посетители минават през електронен екран. Да, признавам, че работата, която са свършили е впечатляваща.

Клод повдигна закръглените си рамене.

— Така, че...

— Да. Обичам да се заемам с невъзможни кражби, Клод. Никога не съм се провалял и съм получавал това, което съм искал, и ти казвам — ако можеш да продадеш иконата и да внесеш три милиона долара в швейцарската ми сметка — иконата е твоя.

Клод си припомни различните големи кражби, които Хадън беше организирал. Спомни си вазата от династията Минг, метър и половина висока, която изчезна от Британския музей. Това беше шедьовър на

организаторското изкуство, но той се колебаеше. Тук имаше нещо по-различно: от политическа гледна точка беше опасно.

— Да допуснем, че вземеш иконата, Ед — каза той предпазливо. — Няма нужда да ти казвам, че това ще стане причина за международен скандал или, да кажем, експлозия. Ще стане ужасно напечено.

— Това си е твоя грижа, Клод. Веднъж след като ти дам иконата, ти ще се оправяш с напеченото положение, но ако не искаш да го поемеш, просто кажи и аз ще говоря с Ейб.

Кендрик се колебаеше, но мисълта за печалбата от три милиона долара надделя над предпазливостта му.

— Дай ми три дни, Ед. Трябва да поговоря с един-двама клиенти.

— Разбира се, твое право е. Аз съм в хотел „Спаниш бей“. Уведоми ме най-късно до петък вечерта. Ако намериш подходящ клиент, ще получиш иконата другия вторник.

Кендрик изтри потта от лицето си.

— За мое успокоение, скъпи Ед, кажи ми как ще я вземеш.

Хадън се изправи.

— По-късно. Ти първо намери клиента, а после ще говорим за начините и средствата. — Той се загледа в Кендрик. — Ще я получа. Не бива да се безпокоиш за това. До скоро... — и той си тръгна.

Кендрик седеше и размишляваше, после отвори едно чекмедже на бюрото и извади подвързан с кожа бележник, в който държеше имената и адресите на най-богатите си клиенти, притежатели на тайни музеи.

Луис дьо Марни влетя в стаята.

— Какво искаше той, миличък? Някакъв бизнес?

Кендрик му махна с ръка да излезе.

— Не ме безпокой. И нека никой не ме безпокои. Трябва да помисля.

Познавайки добре тези признаци, Луис тихичко излезе, затваряйки вратата. Големи пари бяха на път и тъй като Луис имаше 15-процентен дял от незаконните операции на Кендрик, спокойно можеше да чака докато бъде поискана неговата помощ.

Повече от час мина докато Кендрик реши към кой от клиентите да се обърне. Нужен му беше някой, който да се интересува от руско изкуство и който може да събере шест милиона долара за кратко време.

Като отхвърляше име след име по една или друга причина, но главно поради липсата на интерес към руското изкуство, той най-после обърна на буквата Р.

Херман Радниц!

Ама, разбира се! Трябваше веднага да се сети за него. Един журналист, работещ за „Фигаро“, беше описал веднъж Херман Радниц по следния начин:

„Радниц е Г-н Бизнес с голямо «Б». Да кажем, че искате да се построи язовир в Хонг Конг. Или пък искате да откриете фериботна линия между Англия и Дания. Да допуснем, че искате да инсталирате електрооборудване в Китай. Преди дори да започнете да правите планове, консултирайте се с Радниц, който ще ви фиксира точно финансовите разходи. Радниц на практика участва във всичко: корабостроене, нефтена промишленост, строителни работи, самолетостроене, има силни връзки със съветското правителство и е на «ти» с Президента на Съединените американски щати. Той вероятно е най-богатият човек в света, извън Саудитска Арабия.“

Да, Радниц, мислеше си Кендрик, но тук трябва да се пипа много внимателно.

След като поразмишлява още малко, той поръча разговор с хотел „Белведере“, където знаеше, че е отседнал Радниц.

След разговора с Густав Холц, секретаря на Радниц, молбата му беше удовлетворена и му беше уредена среща за 10 часа следващата сутрин.

През август, престъпления в Парадайз сити практически нямаше. Ако не се смятат няколкото откраднати коли и обажданията на възрастни дами за изгубените им кучета, полицията в този влажен и горещ като турска баня град нямаше какво толкова да върши.

Началникът на полицията Фред Теръл беше в отпуската. Сержант Джоу Биглър, на когото беше поверен полицейският участък, прекарваше времето си в кабинета на Биглър, като пиеше кафе и палеше цигара от цигара. Тъй като беше деен човек, на него му се искаше да стане някакъв голям обир на бижута или нещо подобно, но крадците и контрабандистите нямаше да пристигнат, докато

богаташите и забавляващият се елит не се върнат в средата на септември.

В стаята на детективите, детектив първи ранг Том Лепски, висок, тъмнокос и строен, беше вдигнал крака на бюрото си докато четеше комиксите. На друго бюро, детектив втори ранг Макс Джейкъби, четири години по-млад от Лепски, тъмнокос и с мощна фигура, чукаше на старовремската си машина доклад за откраднатата кола.

Дейността в стаята на детективите, сравнена с тази от преди месец и половина, беше толкова оживена колкото и градската морга.

Джейкъби измъкна със замах листовите и индигото от пишещата машина и се облегна назад.

— С това — толкова — каза той. — Какво друго има да се върши?

— Нищо — Лепски се прозя. — Защо не си ходиш къщи? Няма смисъл и двамата да висим тук.

— За жалост, смяната ми свършва чак в 10 часа вечерта. Ти си върви.

Лепски се ухили лукаво.

— А, не. Не съм толкова луд. Ако си отида сега, Карол ще настоява да окося тревата пред къщи, а на кой му е притрябвало да коси трева в тая жега?

Джейкъби кимна в съгласие.

— Прав си. Тю-ю! Тая жега ще ме умори. Тук трябва да имаме климатична инсталация.

— Говори с шефа. Ти можеш да го убедиш. Както и да е, след още няколко дни ще е по-хладно.

— Какво става с ваканцията ти, Том? Излизаш в отпуска другата седмица, нали? Къде ще ходиш?

Лепски се засмя така, че би уплашил и хиена.

— Аз ли? Аз няма да ходя никъде. Ще си стоя къщи. Ще си седя в градината и ще си чета книга.

— Книга? — Джейкъби зяпна. — Не знаех, че четеш книги.

— Не чета, но к'во от това? Малко за разнообразие. Искам да разбера дали изпускам нещо. Като гледам картинките в някоя книга, си мисля, че може и да е така.

Джейкъби се замисли за дълго като се мръщеше.

— Ами Карол? — попита той най-накрая.

Лепски изглеждаше несигурен.

— Ще си имаме малко неприятности, но ще се оправя — каза той и в гласа му се прокрадна смущение. — Знаеш ли какво? Карол има луди идеи. В момента чете брошури на туристически фирми. Иска да направим обиколка на Калифорния с автобус. Представяш ли си? Знаеш ли колко искат тези обирджии от пътническите бюра, за да те разведат из Калифорния? Три седмици за три хиляда долара! Луда работа! Все едно, кой ли пък иска да пътува с цяла тълпа мизерници в някакъв скапан автобус? Не и аз!

Джейкъби се размисли над това.

— Е, това е начин да опознаеш страната. Аз не бих имал нищо против. Карол ще се забавлява чудесно. Тя обича да разговаря с хората.

Лепски изсумтя така, че вестникът на бюрото му се раздвижи.

— Слушай, Макс, можем да минем и без това. До ушите съм затънал в изплащане на стари сметки. Всеки път като вляза в банката, касиерът ме зяпа като че ли съм престъпник. Довечера ще обясня положението на Карол. Взех си извадка за баланса. Е, добре, ще прогърми къщата, но цифрите са си цифри. Ще ѝ се наложи и тя да си седи на тревата и да чете книга като мене.

Джейкъби, който беше близък приятел както на Лепски, така и на деспотичната му съпруга Карол, прикри усмивката си.

— Не мога да си представя как Карол ще се съгласи с това — каза той.

Лепски му хвърли гневен поглед.

— Като няма пари, няма и ваканция. Още имам да изплащам сешоара, дето тя си купи. Закъснявам с изплащанията за колата. — Той пое дълбоко въздух. — И още, закъснявам с изплащането на тоя идиотски телевизор, който тя искаше. Така че... няма пари... няма и ваканция.

— Съжалявам, Том. Вие с Карол имате нужда от почивка.

— Е и какво? Ще се наложи да направим това, което хиляди мизерници правят... ще си стоим вкъщи. — Лепски стана и се запъти към стаята на шефа, където намери сержант Биглър да дреме зад бюрото на Теръл.

Биглър, с луничаво лице и жълтеникаво-червена коса, се прозя, разтри лицето си с мощната си месеста ръка и се усмихна на Лепски.

— Ама как го мразя този месец — каза той. — Безделие. Ти излизаш в отпуска другата седмица... нали?

— А-ха — Лепски блуждаеше из кабинета. — Бас държа, че щом тръгна и тук ще стане напечено. Слушай, Джоу, няма да пътувам никъде. Ще си стоя вкъщи, така че ако ти потрябвам, за Бога, обади ми се.

— Няма да ходите никъде? А какво ще каже Карол? — Биглър, също като Джейкъби, познаваше Карол.

— Няма пари, значи няма и ваканция — каза твърдо Лепски, макар че изпитваше угризение. Той и Карол често се караха, въпреки че не биха се разделили за нищо на света. За негово нещастие, ставаше така че Карол винаги печелеше споровете и той съвсем ясно съзнаваше това. Но този път — повтаряше си той непрекъснато — тя трябва да приеме фактите и да бъде разумна.

— Ти обичаш да се хващаш на бас, Том — хитро се засмя Биглър. — Хващам се на бас десет към едно, че непременно ще отидете някъде.

Лепски застана нащрек.

— Кажи сто към едно и съм съгласен — каза той.

Биглър поклати глава.

— И крак би си, счупил за да спечелиш сто долара от мен, скъперник такъв.

Телефонът извънтя. Чарли Танър, сержантът в приемната, имаше неприятности с една богата възрастна дама, която не можеше да си намери котката.

— Иди му помогни, Том — каза Биглър уморено. — По-лесно да ти мине времето.

В 6.30 часа Лепски се разписа и си тръгна. Въздухът беше по-прохладен и той реши, че сега му е времето да говори с Карол и дори да окоси проклетата ливада. Първо, реши той, ще оправи ливадата, после ще вечеря, а след това внимателно ще обясни на Карол точно защо тази година не могат да включат ваканцията в плановете си.

Той пристигна пред уютната си едноетажна къща с обичайното изскърцване на спирачките. Ако не друго, то Лепски обичаше да се перчи и много му харесваше да впечатлява съседите си когато се прибираще. Мизерниците, както той ги наричаше, бяха както обикновено по дворовете си. Те всички го зяпнаха, когато излезе от

колата. Това беше нещо, което той обичаше и им махна снизходително с ръка, а после спря и сега беше негов ред да зяпне.

Ливадата пред къщата изглеждаше безупречна. Когато тази сутрин излезе от къщи, тревата беше пет сантиметра висока. Сега приличаше на билиардна маса: дори по краищата тревната площ беше подравнена — нещо, което той никога не правеше.

Карол?

Той килна шапката си назад. Това беше невъзможно. Карол беше дяволски тъпа що се отнасяше до моторната косачка. Само веднъж успя да я убеди да опита и резултатът беше счупена дворна порта и загуба на една от лехите с рози.

Озадачен, той мина по пътеката, отвори входната врата и веднага помръдна ноздри. Миризмата на готвено, която се носеше от кухнята раздвижи стомашните му сокове.

Обикновено миризмата, идваща от кухнята за да го поздрави с добре дошъл го караше да се чуди дали къщата не се е подпалила. Макар че Карол влагаше много амбиция в готвенето, усилията й неизменно довеждаха до катастрофа. Миризмата, която сега го посрещна, направо го шокира.

Той предпазливо влезе в малкото преддверие и надзърна във всекидневната. Тук отново беше потресен. На една от масичките в центъра на стаята имаше ваза с дългостеблени рози. Обикновено Карол откъсваше от розите в градината когато бяха с малко уморен вид, но тези във вазата бяха от розите, които някой свалач би поднесъл на звезда от екрана с надеждата да я завлече в леглото.

Изведнъж го побиха тръпки. Дали не е някаква годишнина, която беше забравил? Лепски беше безнадежден случай по отношение на годишнините. Ако не беше Макс Джейкъби, който си държеше тейфтер с рождените дни и ако не напомняше на Лепски — рожденият ден на Карол щеше да е винаги забравен.

Но каква годишнина? Лепски стоеше и зяпаше в розите, опитвайки се да си спомни датата на годишнината от сватбата им.

Знаеше, че не е рожденият ден на Карол. Само преди пет месеца Джейкъби го беше спасил от това бедствие. Но каква годишнина?

Карол страшно се засягаше от някоя пропусната годишнина. Лепски смяташе, че тя не е с всичкия си да държи на такива отегчителни работи. За нея беше жизнено важно той да помни нейния

рожден ден, своя рожден ден, годишнината от сватбата им, деня, в който го повишиха, деня, в който се преместиха в тази едноетажна къща. Ако забравеше, тя правеше живота му непоносим поне за една седмица.

Лепски се стегна. Трябваше да изиграе този номер без предварителна подготовка. Така му се искаше да си спомни, за Бога, датата на годишнината от сватбата им: това беше важната дата. Ако беше пропуснал нея, знаеше, че лошо му се пише за цял един месец.

После чу как Карол, между тракането на тенджери и тигани, започва да пее. Нейната интерпретация на „Ти, аз и любовта“ го накара да настръхне. Карол не пееше добре, но гласът ѝ беше мощен.

Зашеметен, Лепски отиде до кухненската врата и се загледа в тъмнокосата си, хубава съпруга, която-‘ беше препасала престилка и танцуваше из кухнята като си тактуваше с дървена лъжица.

Господи! Тя ми е пипнала шишето с уиски!

— Здравей, миличка — дрезгаво каза той. — Върнах се.

Карол подхвърли лъжицата във въздуха и се спусна към него, обгръщайки го с ръце и го целуна с най-горе-щата целувка от медения месец насам.

— Том, миличък! М-м-м! Чудесно! Хайде пак!

Уиски или не, Лепски реагира. Ръцете му бавно преминаха по дългия ѝ строен гръб и още по-надолу, като я притегли силно към себе си.

Карол решително го отблъсна.

— Не сега, после. Ето, хайде помагай — и като го остави зашеметен, тя с валсова стъпка се понесе към хладилника и извади бутилка шампанско. — Отвори това. Вечерята ще е готова след минутка.

Лепски зяпаше бутилката и за малко не я изпусна.

— Ама, миличка...

— Отвори я. — Тя се върна до печката и обърна две огромни пържоли, премести голямо количество пържен лук и разбърка картофките, започнали да хващат приятна коричка.

— Разбира се... разбира се. — Лепски се замъчи с телта, а после с животинска сила измъкна тапата, която прехвърча през кухнята. Виното закипя навън и Карол му бутна две чаши в ръцете. Той наля чашите, все още в омая.

— Да прием за нас! — извика Карол драматично като взе една от чашите. — Най-чудесните хора на света!

— Да — потвърди Лепски и се зачуди дали въобще е останало нещо от любимото му шотландско уиски „Къти сарк“.

— Хайде, идвай да ядем! — извика Карол и изпразни чашата си. — Отвори виното. На масата е.

— Да, сега — Лепски влезе с решителна стъпка в малката им трапезария.

Масата беше наредена. В средата като украшение имаше ниска тумбеста ваза с рози, а една бутилка от най-доброто калифорнийско червено вино чакаше той да ѝ обърне внимание.

Започна да смята на ум. Шампанското... виното... розите! Исусе Христе! Тя трябва да е прахосала всичките пари, отделени за домакински нужди!

Карол влезе, носейки две чинии, натоварени с пържолите, пържения лук и пържените картофки.

— Добър апетит! — му пожела тя, сядайки на масата. — Аз ще наляя виното.

Гладът надделя над страховете на Лепски. Не беше ял по-хубава пържола откакто се помнеше. Лакомо се нахвърли на яденето.

— Прекрасно! — възкликна той с пълна уста. Тогава го поразих една мисъл. — Такава една пържола трябва да струва цяло състояние.

— Наистина струва цяло състояние — самодоволно рече Карол. — Доставена е от Едиз.

Лепски спря да яде, чувствайки как го пронизва хлад. Едиз беше най-скъпият магазин за месо в града. Често беше надничал през витрините им, гледайки съблазнителното, сочно месо, а после като погледнеше цените бързо си тръгваше ужасен.

— От Едиз ли?

— Най-добрите.

— Да-а — започна да яде по-бавно. — Виждам, че си окосила тревата, миличка. Изглежда чудесно. И аз можеше да го направя.

— Хванах Джак да я окоси. Не исках ти да се занимаваш с това в тая жега.

— Джак? Тоя малък мизерник на съседите? Той ли я окоси?

— За пет долара би застрелял и баща си.

— Пет долара? Дала си на тоя помияр пет долара?

— Той искаше десет, но аз се спазарих.

Лепски затвори очи.

— Яж, миличък. Недей да седиш и да гледаш толкова печално — Карол захихика. — Всичко е наред. Ще ти издам една тайна.

Лепски я огледа.

— Слушай, пиленце, това да не е някаква проклета годишнина, която съм забравил? Прахосала си пари като луда. Знаеш, че нямаме никакви пари.

— Знам, че ти нямаш никакви пари, но аз имам.

Лепски присви очи.

— От кога това?

— От тази сутрин. Спомняш ли си г-н Бен Айзаакс, моя специален клиент когато работех в „Американ експрес“?

— Да, разбира се. Старият негодник, дето си тикаше ръцете под полата ти всеки път като влезеше в кабинета.

— Лепски! Не бъди грубиян! Г-н Айзаакс никога не е правил такава нещo.

Лепски се ухили.

— Може и да не е, но си го е мислил... а то е същото.

— Нека да ти кажа, Лепски, че г-н Айзаакс беше мил, благовъзпитан стар джентълмен, със сърце от злато.

Лепски наостри уши като ловно куче.

— Искаш да кажеш, че е хвърлил топа?

— Починал е и ме е споменал в завещанието си. Какво ще кажеш за това?

Лепски сложи на масата ножа и вилицата си.

— Колко?

— Няма значение колко. Не е ли толкова мило от негова страна? В края на краищата, аз само си вършех работата и...

— Колко! — изрева Лепски с полицейския си глас.

— Я, не ми викай, Лепски — Карол започна отново да се храни. — Не оставяй вечерята ти да изстине.

— КОЛКО? — изрева Лепски отново.

Карол въздъхна, но в очите ѝ имаше смях.

— Ако непременно искаш да знаеш — тридесет хиляди долара.

— ТРИДЕСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА? — изкрещя Лепски, като скочи на крака.

Карол му се усмихна.

— Не е ли чудесно? Моля те седни и яж. Опитай да се държиш възпитано.

Лепски седна, но беше загубил апетит.

Тридесет хиляди долара! Страхотно състояние! Сети се за всичките си дългове. Като си помисли човек, един стар мизерник като Бен Айзаакс да им остави всичките тези пари!

— Наистина ли искаш да кажеш, че имаме тридесет хиляди долара? — попита той с дрезгав глас.

— Не съм казала това.

Лепски я загледа втренчено.

— Чакай, чакай сега. Току-що каза...

— Знам какво казах. Казах, че аз имам тридесет хиляди долара. Нищо не съм казала за това, че ние имаме тридесет хиляди долара — каза твърдо Карол.

Лепски извади сексапилната си усмивка.

— То е едно и също, пиленце. Партньори сме... нали помниш? Женени сме. На равни начала сме.

— Нищо подобно — Карол довърши пържолата си и се облегна назад. — Сега слушай — продължи тя с деспотичния си глас. — Женени сме от пет години. Всяка година сме правили по едно тузарско пътуване през ваканцията и ти все си мрънкал за разходите. Повечето време от ваканцията прекарваше в правене на сметки и все ми разправяше, че не можем да си позволим да ядем омари, та дори и кола! Сега отивам на истинско пътуване през ваканцията, Лепски! Аз сама ще уредя всичко. Ще харча моите пари. Ако ми се прииска шампанско за закуска, ще имам шампанско за закуска! Отивам в Европа. Отивам в Париж. Отивам в Монте Карло. Ще отида в Швейцария да видя планините. Ще отсядам в най-добрите хотели. Ще се храня в най-добрите ресторанти. Възнамерявам да прекарам ваканцията си така както човек само веднъж в живота си може: и всичко това платено от милия г-н Бен Айзаакс, блажено доброто му, милостиво сърце!

Лепски я беше зяпнал.

— Я, чакай, чакай малко...

— Спокойно! И ти си поканен. Ще бъдеш мой гостенин. Можеш да приемеш, а можеш и да си останеш вкъщи, но аз отивам!

— Ама, пиленце, нека бъдем разумни. Дължим пари. А това ще струва цяло състояние.

— Лепски! Ти дължиш пари! Аз не дължа нищо. Идваш ли с мен или не? Ако дойдеш, ще пътуваме до Париж следващия четвъртък. Ако не приемеш поканата ми, ще пътувам сама. Е, какво решаваш?

Лепски прие неизбежното.

— Само опитай да ме спрещ, миличка — и като скочи, заобиколи бързо масата, за да я целуне.

Тя обви ръце около него.

— Не е ли чудесно! О, Том, ще бъде нещо, за което ще има да говорим през остатъка от дните ни! Ще купя фотоапарат. Само си представи как ще зяпнат съседите когато им покажа снимките!

Лицето на Лепски светна. Нищо друго не обичаше толкова колкото да впечатлява съседите си.

— Да-а. Париж, а? Монте Карло, а? Швейцария? Господи, как ще проглуша ушите на Макс утре!

— А аз ще се заема с работа — замечтано каза Карол. — Първо, ще говоря с Миранда. Искам тя да направи програмата за пътуването. Заедно работехме в „Американ експрес“ и тя знае какво да прави. А после ще си купя дрехи! Представи си! Нямам един свестен парцал на гърба си!

Лепски трепна.

— Слушай сега, пиленце, недей да ставаш прекалено екстравагантна. Нали не искаме да прекалим с разходите.

— Спокойно! И ще ти кажа нещо, Лепски. Ще ти купя малко дрехи и на теб. Няма да пътувам с теб в тоя вид на скитник.

Лепски настръхна.

— Скитник ли ме наричаш? Какво му е на моя вид? Нямам нужда от нищо! Скитник? Какво искаш да кажеш?

— Просто замълчи — въздъхна Карол. — Ще пътуваш и ще изглеждаш като преуспяващ красив съпруг, а не като ченге.

Лепски повдигна едната си вежда.

— Красив, а?

— Ужасно красив и секси, Том.

Лепски изду гърдния си кош.

— Да. Струва ми се, че ще трябва да изиграя тази роля. Красив и секси, а? О'кей, пиленце, хайде да изхарчим малко пари. — Той спря и

подуши въздуха. — Нещо гори ли?

Карол нададе сподавен вик.

— Ябълковия ми сладкиш!

Тя скочи на крака и се втурна към кухнята. Стонът ѝ на отчаяние, който беше чувал толкова пъти, го накара да грабне салфетката си, за да задуши напушващия го смях.

ГЛАВА 2

Херман Радниц седеше под сенника на терасата на мезонетния си апартамент в хотел „Белведере“ и изучаваше един правен документ.

Скритите от клепачите очи, гърбавият нос, устата — почти без устни, кожата на петна и късото, дебело тяло, му придаваха вид на отвратителна жаба. Външния му вид никога не бе го безпокоил. Имаше пари и власт и му беше забавно като гледаше как и мъже, и жени раболепничеха и го ласкаеха, особено жените.

Тази сутрин, той скалъпваше една сделка, с която щеше да пипне много пари. Имаше няколко проблема от правен характер, които трябваше да се изгладят, но Радниц беше майстор на изглаждането на правни проблеми.

Той вдигна очи и през спуснатите си клепачи прозря раздражение когато Густав Холц, секретарят му, тихо премина през терасата.

Густав Холц, някъде около петдесетте, беше висок, слаб и с оредяваща коса, с дълбоко поставени очи и жестока уста. Беше математически гений, човек без скрупули, свободно владеше осем езика, притежаваше политическа проницателност и вещина. Беше дясната ръка на Радниц.

— Какво има? — грубо попита Радниц. — Зает съм!

— Клод Кендрик е тук, сър. Желаете ли да го видите? Има уговорен час за тази сутрин.

Радниц остави документа.

— Ще го приема — той посочи договора. — Погледни това, Холц. Десетата клауза. Нещо не ми харесва. Трябва да се представим по-добре.

Холц взе документа и влезе вътре. След минута през терасата премина Кендрик, безупречно облечен в небесносин ленен костюм, с грижливо сресана перука, поставена добре този път и с куфарче в ръка.

Радниц го огледа неприязнено.

— Какво искаш? Зает съм.

Кендрик се страхуваше от Радниц, но знаеше, че той е човекът, който имаше нужните му пари. Пълното му лице се изкриви в мазна усмивка.

— Зает ли? Кога ли не сте — измърка той, като приближи към масата. — Простете ми, че ви безпокоя, г-н Радниц, но имам нещо, към което мо-о-оже би, може би ще проявите интерес.

Радниц повдигна рамене, после махна с ръка към един стол.

— Какво е то? Седни.

Кендрик отпусна огромната си маса на стола.

— Много сте любезен, г-н Радниц. Голяма привилегия е...

— За какво става дума? — излая Радниц.

Кендрик трепна. Този ужасен човек, предупреждаваше той себе си, беше в лошо настроение. Кендрик си даде сметка, че обичайният му мек, ласкателен подход само би раздразнил Радниц. Той веднага премина към същността на предложението си.

— Изложбата на Ермитажа във Вашингтон — каза той.

В прихлупените очи на Радниц се появи интерес.

— Е, и какво за тази изложба?

— Може да не сте видял каталога. Прекрасни произведения на изкуството... великолепни...

— Виждал съм го. Е, и какво?

Кендрик извади от дипломатическото куфарче илюстрирания каталог на изложбата. Отвори го на страница петдесет и четвърта, после почтително постави отворения каталог на масата.

Побутна го към Радниц.

— Това великолепно нещо.

Радниц взе каталога и започна да изучава иконата. Прочете подробното описание, като лицето му остана безизразно, а после погледна Кендрик.

— Е, и какво?

— Забележително, уникално съкровище — Кендрик извика усмивката на делфин на лицето си. — Вероятно първата икона, която...

— Мога да чета — грубо го спря Радниц. — Какво общо има това с мене?

— Разбирам, сър, че на свободния пазар тази икона би струвала поне двадесет милиона долара.

Радниц постави на масата каталога, а погледът му беше замъглен.

— Възможно е, но не е за продан. Тя е притежание на Съветския съюз.

— Разбира се, г-н Радниц, но какво ли не се случва. Да предположим, че тази икона се появи на пазара. Бихте ли проявили интерес да я купите, за да кажем, осем милиона долара?

Радниц дълго стоя втренчен в Кендрик, който му се усмихваше с надежда.

— Ти сериозно ли говориш? — попита Радниц с раздражение.

— Да, сър... съвсем сериозно — отговори Кендрик, но усмивката му малко увехна.

Радниц се изправи и отиде до редиците цветя, ограждащи терасата. Стоеше с гръб към Кендрик и се взираше надолу към плажа и морето, а умът му работеше усилено.

Като го наблюдаваше, Кендрик почувства как сърцето му запърха.

„Рибата кълве“, помисли си той.

Радниц остана неподвижен за около пет минути. Дългото чакане караше Кендрик да бърше потта от лицето си, но успя да си възвърне усмивката когато Радниц дойде на масата и седна.

— Иконата няма да се появи на свободния пазар — каза той.

— Не, но за частен колекционер, който е заинтересован да придобие това великолепно произведение на изкуството може да се уреди нещо.

— Какво да се уреди?

— Увериха ме, че ако мога да намеря купувач, иконата ще ми бъде доставена. Не бих бил тук, сър, ако не бях убеден, че това може да се уреди.

— Кога?

Кендрик пое дълбоко дъх. Рибата беше ухапала!

— По някое време другата седмица, в случай, че се депозират осем милиона долара в една швейцарска банкова сметка.

Радниц си взе пура от кутията на масата и изпълни целия ритуал по запалването ѝ.

— Заради тебе самия се надявам, Кендрик — каза той, като го погледна злобно, — че това, което казваш е истина.

— Можете да разчитате на мен, сър — Кендрик започна пак да се поти.

— Не съм забравил руските пощенски марки, които ми беше обещал и виж какво стана.

Кендрик въздъхна.

— Това беше лош късмет. Не мога аз да бъда обвинен за това, което се случи.

— Добре де, така да е — каза неохотно Радниц. — О'кей, ще купя иконата от тебе за шест милиона долара и нито цент повече. Решавай, приемаш или не.

Това надхвърляше очакванията на Кендрик. То значеше, че той ще получи печалба от три милиона долара.

— Сър, трябва да ви напомня, че операция като тази се нуждае от финансиране — мазната му усмивка се открояваше на лицето му. — Предлагам шест милиона плюс разходите.

— Не се опитвай да се пазариш с мен! — изръмжа Радниц. — Ето моята оферта. Иконата трябва да ми се предаде в моята вила в Цюрих. При доставката, ще уредя изплащане на шест милиона долара, с които ще се кредитира банката, която ти ми назовеш. Това е окончателната ми оферта.

Кендрик трепна като че ли бе докоснат от нажежено до червено желязо.

— Цюрих? — Гласът му се извиси. — Това е невъзможно, сър. Как мога да изнеса такава ценна вещ от Америка в Цюрих? Сигурно си давате сметка, че след като се установи липсата на иконата...

Радниц го прекъсна като махна ръка.

— Не ме интересуват проблемите. Това, което ме интересува е да получа иконата в Цюрих. Ако не можеш да я пренесеш до Цюрих, просто кажи. Зает съм.

Кендрик изгуби кураж. Това беше нещо, което трябваше да обсъди с Хадън.

— Ще бъде много трудно — промърмори той.

— Никога не е лесно да спечелиш шест милиона долара — троснато отговори Радниц, изтръсквайки пепелта от пурата. — Отивай си и обмисли предложението ми. Ако секретарят ми до три дни не чуе от тебе, че можеш да уредиш това, то никога в бъдеще не ме безпокой с

други предложения. — Наведе се напред, а очите му святкаха. — Разбираш ли ме?

Сега вече пот течеше по лицето на Кендрик. Той се изправи неуверено.

— Да, г-н Радниц. Ще направя всичко възможно да стане.

Радниц го освободи с помахване на ръка.

Кендрик се качи на колата си и веднага отиде в хотел „Спаниш бей“, където намери Ед Хадън да завършва късната си закуска. Като видя Кендрик да приближава с тежка походка, Хадън направи знак на келнера да донесе още кафе.

Кендрик тежко седна на масата. Малките му очички лакомо огледаха остатъка от приятно запържения бекон.

— Кафе? — запита Хадън.

— Да, с удоволствие.

Двамата се погледнаха и Кендрик леко кимна утвърдително. Замълчаха и чакаха докато келнерът не сервира кафето и си тръгне и тогава Хадън се обади. — Тръгна ли работата?

— Нека кажем, че съм намерил купувач. Сега вече от тебе зависи.

— Колко?

— Ще ти изплатят три милиона.

Хадън се усмихна.

— Три милиона плюс разходите, разбира се.

— Три милиона, скъпи Ед. Никакви разходи — твърдо каза Кендрик.

— Обезпечаването на операцията ще струва четиридесет хиляди долара само за подкупи, Клод. Аз няма да платя това. То е към твоята част от сделката.

— Не, към твоята част от сделката е, Ед.

— Добре, ще говоря с Ейб. Може да отнеме време, но той ще ми осигури купувач.

Лицето на Кендрик се опъна в усмивката му на акула.

— Готов съм да делим разходите на половина. Повече нищо.

— Можеш ли да разчиташ на купувача си?

— Разбира се.

Хадън сви рамене.

— Двадесет в брой?

— Щом настояваш.

— Дадено, разбрахме се. Операцията вече се подготвя, но има едно нещо, което ще искам от тебе: Ще ми трябва копие на иконата — не нещо специално, а само да излъже окоето за час-два.

— Възнамеряваш да я замениш с копие?

— Абе, няма значение. Вече всичко е подработено. Можеш ли да ми осигуриш копие до три дни?

Кендрик кимна.

— Луис може да го уреди — Загледа се замислено в Хадън. — Изглеждаш много уверен. Само се надявам да сполучиш. Ще бъда въввлечен в сериозни неприятности, ако не успееш. Клиентът ми е опасен човек, ужасен човек! Обещах му иконата за някой ден от другата седмица.

— Ще я получиш във вторник вечерта — тихо каза Хадън.

— Вярваш в това, въпреки трудностите?

— Ще я получиш във вторник вечерта — повтори Хадън.

Кендрик въздъхна, като си мислеше, че това е само началото. Напълно разбираше каква експлозия ще причини открадването на иконата. Всички изходни пунктове от Щатите ще бъдат затворени. На крак ще бъдат вдигнати и хората от ФБР и от ЦРУ, и от полицията, и от митницата. Да можеше само да стане така, че да занесе иконата на Радниц в хотела и да се отърве от нея! Но Цюрих!

Тежко се изправи на крака и в този момент предпочиташе да не бе се свързвал с Радниц.

— Ще се погрижа Луис да ти донесе копието и двадесет хиляди в брой. — Спря, гледайки Хадън отгоре. — Ед, доверявам ти се. Щом открият, че липсва, ще има страхотна шетня. Не виждам всъщност как евентуално можеш да я вземеш, но щом казваш, трябва да храня надежда, че можеш.

Хадън се усмихна.

— Много пълнееш, Клод.

— Знам. Луис непрекъснато ме тормози за килограмите ми. — Кендрик свали перуката си, загледа се втрещено в нея, после пак я плесна накриво на главата си.

Три милиона долара!

Като се стегна, той махна с ръка и с тежка стъпка се затътри към мястото, където беше паркирал.

Луис дьо Марни точно завършваше една изгодна продажба на чифт свещници, стил Джордж IV, когато Кендрик влезе в галерията. Само един поглед към криво сложената перука на Кендрик му подсказа, че нещо не е наред. Кендрик дори не спря да обсипе с ласкателства възрастния клиент, който в момента пишеше чек. Отиде направо в кабинета си, затвори вратата, после се приближи до малкия хладилник, хитро прикрит като старинен шкаф. Когато беше под напрежение, Кендрик имаше нужда от храна. Той си избра крилце от пиле, обви го в свежо листо от маруля, след което седна зад бюрото си.

Точно привършваше малката си закуска, когато Луис се втурна в стаята.

— Какво има — попита той, приближавайки до бюрото. — Пак ядеш!

— Не ми се карай, шери — помоли Кендрик. — Имам работа за теб.

Луис го наблюдаваше с подозрение докато взимаше каталога на Ермитажа от куфарчето си и отвори на петдесет и четвърта страница.

— Нужно ми е копие на това, момчето ми. Не нещо особено. Сигурен съм, че с таланта си ще докараш нещо подобно.

Луис зяпна в иконата, после отстъпи бързо назад.

— Не ми казвай, че този ужасен Хадън планира да открадне това? — с писклив глас извика той.

— Имам купувач за нея — меко каза Кендрик. — Хайде сега, недей да се тревожиш, шери. Просто направи копие.

— Да не си изкукал? — пискливо продължи Луис. — Не си ли даваш сметка, че всички тези неща изцяло са собственост на Съветския съюз? Хадън трябва да се е побъркал! Не, не искам да имам нищо общо с това! Миличък, помисли! Животът ни може да се провали!

Кендрик въздъхна.

— Може би поизбързах малко, но Ед е абсолютно сигурен, че може да я вземе. А Ед никога не ни е подвеждал, нали?

— Не ме интересува! Това е нещо, до което не бива да се докосваме — Луис хвърли ядовит поглед на Кендрик. — Аз ще стоя настрана! Я си представи, че този ужасен Хадън наистина вземе иконата? Какво ще правиш с нея? Сигурно ти е ясно, че е абсолютно невъзможно тя да се появи на пазара. Всички гадни ченгета на този

свят ще я търсят. На правителството направо ще им хвъркнат шапките! Руснаците ще се ожесточат безкрайно.

— Радниц я иска — каза Кендрик.

Луис отстъпи назад.

— Тази отвратителна твар! Да не си откачил до там, че да говориш с него?

— Вече поех ангажимента, шери.

— Тогава ти се оправяй сам! Повтарям — аз няма да имам нищо общо с това!

Кендрик с усилие извика на лицето си мазната усмивка.

— Твоят дял от печалбата, шери, ще е четиристотин и петдесет хиляди долара.

— Няма да имам нищо общо... — Луис спря и в малките му очички се появи пресметливост. — Колко каза?

— Да, момчето ми. Това е много голяма сделка. Твоя дял ще бъде четиристотин и петдесет хиляди долара.

— И всичко, което трябва да направя е това копие?

— Не, момчето ми, малко повече от това. Това са много пари. Трябва да очакваш, че ще има и нещо друго освен копието.

— И какво друго?

— Има един проблем за решаване. Ед ще ми достави иконата във вторник. Радниц настоява тя да му бъде предадена в Цюрих.

Луис подскочи като ужилен от оса.

— Къде? — изкрещя той.

— Цюрих, Швейцария, и за Бога, шери, не вдигай такъв шум.

— Швейцария? — повтори Луис и мечтата да притежава почти половин милион долара изведнъж избледня. — Ти не си с всичкия си! Всеки изходен пункт ще бъде наблюдаван! Интерпол ще бъдат алармирани! Ще стане толкова напечено, че ще е непоносимо! Ще извадят душата на всеки заподозрян търговец на произведения на изкуството! Цюрих? Невъзможно! Клод, ти си постъпил напълно безотговорно като си отишъл да се пазариш с тази ужасна твар!

— Няма невъзможни неща — тихо каза Кендрик. — Имаме време до вторник. А дотогава трябва да мислим.

Луис го погледна с подозрение.

— Ти не очакваш аз да прехвърля това нещо нелегално, нали?

Кендрик беше обмислял това като възможност, но беше решил, че Луис няма достатъчно смелост.

— Не, шери, но трябва да има някакъв безопасен начин — той бутна каталога към Луис. — Да вървим напред. Прави копието и мисли.

Луис се поколеба, но после си спомни за парите, които му бяха обещани.

— Нека и двамата да помислим. Възможно е Ед да не успее, но ние трябва да сме готови. Учудващо е до какви резултати могат да доведат находчивостта и съобразителността.

— Разправяй ги на старата ми шапка — каза Луис, грабна каталога и изхвърча възбудено от стаята.

Чувствайки нужда от още една закуска, Кендрик се затътри към хладилника и заразглежда различните яденета, приготвени и подредени, и след като си избра опашка от омар се върна на бюрото си и седна да мисли.

По обичайния си ефектен маниер, Лепски пристигна вкъщи, мина шумно по пътеката, отвори със замах входната врата и връхлетя във всекидневната.

Беше прекарал прекрасен ден, разказвайки на Биглър и Макс Джейкъби как Карол е наследила пари и как той е настоял да ги похарчат за едно пътуване из Европа. Той им прогърмя ушите, но това беше неговият голям миг и нито единият, нито другият успя да го спре. Най-накрая, Биглър му предложи да си ходи и да ги остави да се справят с престъпленията, които бяха станали, и ако се случеше нещо важно — щяха да го повикат.

— Здравей, миличка — изрева той. — Върнах се. Какво има за вечеря?

Карол лежеше на дивана със събути обувки и затворени очи.

— Трябва ли да крещиш? — оплака се тя. — Изтощена съм.

Лепски я погледна с учудване.

— Да не си била на джогинг или какво?

По това време на деня, Карол обикновено се въртеше в кухнята, приготвяйки вечерята. За Лепски беше шокиращо да я види лежаща неподвижно на дивана.

— Случва се от време на време, Лепски, да си мисля, че си глупак — каза Карол кисело. — Уреждах ваканцията ни и трябва да ти кажа, че ми отне целия ден.

— Да-а, трудна работа. Какво има за вечеря?

Карол го изгледа свирепо.

— Не можеш ли да мислиш за нещо друго освен за ядене?

Лепски ѝ се ухили.

— Ами, има и едно друго нещо, писанче, но ще се придържам към установената практика — не сега, после. Какво има за вечеря?

— Не знам. Цял ден съм била в „Американ експрес“ и съм уморена.

Лепски погледна жена си и като разпозна симптомите, реши, че към ситуацията трябва да се подходи с такт и внимание.

— О, миличката ми. Цял ден, а? Как върви? Какво уреди?

— Миранда вижда нещата по един начин, а аз по друг — възкликна Карол. — Не можах да пъкна в глупавата ѝ глава, че искаме да пътуваме в първа класа. Непрекъснато ми повтаряше и повтаряше за разни чартърни полети.

— Какво им е лошото на чартърните полети, за Бога?

— Лепски! Това е ваканция над ваканциите! Ще пътуваме първа класа!

— Добре де... добре де. Да, права си, миличка — Лепски премести тежестта си от единия на другия крак. — Какво има за вечеря?

Карол се изправи и седна, а очите и предвещаваха буря.

— Не зная! Не ме е грижа! Ако го повториш още веднъж — ще се разведа с тебе!

— Не знаеш ли? О'кей, нека прием по чашка — Лепски отиде до шкафчето с алкохолните напитки. Отвори вратичките и се отдръпна стреснато. — Къде е моето уиски „Къти сарк“?

— Не би ли, моля ти се, седнал да чуеш какво съм уредила? — каза Карол, като в гласа ѝ изведнъж се прокрадна извинителна нотка.

— Къде ми е „Къти сарк“? — изрева Лепски.

— Не можеш ли да мислиш за друго освен за ядене и пиене. За Бога, седни и ме изслушай какво съм уредила.

Лепски я изгледа обвинително.

— Ходила си при тая стара пияница Мехитабел Бесинджър и си дала на старата лъжкиня моята бутилка „Къти сарк“!

За негова изненада, Карол имаше уплашен вид.

— Гледай сега, Том. Съжалявам за шотландското ти уиски. Не трябваше да я посещавам. Стигнах до заключението, че си прав. Тя наистина пие прекалено много.

Лепски просто я зяпна.

От години вече, Карол се доверяваше на тази стара ясновидка — една едра, черна жена, която предсказваше бъдещето. На два пъти беше предсказала на Лепски, чрез Карол, къде да търси убийците, но той беше пренебрегнал приказките ѝ, за да открие по-късно, че е била права. Досега Карол се беше клела в нея. Тази внезапна промяна го стресна.

— Какво казваш? — попита той и седна.

— Ами, Том, мислех си, че може да е добре да се консултирам с нея за нашето пътуване — каза Карол, като гледаше навсякъде другаде, но не и в него.

Лепски издаде звук като че ли някой изсипваше чакъл.

— И, за да ѝ смажеш машинката, взе моята бутилка с уиски?

— Да, Том, и съжалявам. Ще ти купя друга бутилка. Обещавам.

Това беше така неочаквано, че Лепски измъкна със сила вратовръзката си и освободи копчето на яката си.

— О'кей. И какво стана?

— Тя извади своята кристална сфера и като че ли изпадна в транс — Карол сложи ръце върху очите си и въздъхна дълго и уморено. Лепски не беше единственият, който можеше да прави спектакъл. — Мисля си наистина, че милата, стара жена беше малко омаяна.

— Чакай, чакай. Тя преди или след като пипна моето „Къти сарк“ извади кристалната сфера?

— Е, тя наистина има нужда от нещо малко стимулиращо преди да може да види бъдещето.

— И гаврътна половин бутилка, така ли?

— Малко повече от половината. Както и да е, наговори куп глупости. Каза, че за нищо на света не трябва да правим пътуване. Каза, че трябва да анулирам всичките заявки и да си остана вкъщи. Каза, че ще срещнем опасни хора и, че има някаква жена на име

Катерина, която ще ни причини много неприятности. Не беше много сигурна за името. Каза, че не вижда много ясно. Кристалното кълбо беше замъглено.

Лепски изсумтя така, че би уплашил и бизон.

— Че разбира се, че ще е замъглено. И аз щях да съм в мъгла, ако бях гаврътнал повече от половин бутилка уиски.

— Малко се безпокоя, Том. Мехитабел винаги е познавала порано. Мислиш ли, че е редно да тръгнем? Да отменим ли пътуването?

Лепски си спомни как се хвалеше и проглуши ушите на Биглър и Джейкъби. Щяха да си умрат от смях ако той се откажеше от луксозното пътуване из Европа. Как би могъл да обясни?

Той стана, отиде до Карол и я потупа лекичко.

— Я не обръщай внимание, пиленце. Старата пияница е била пълна до козирката. Опитвала се е да те задържи тук. Кой друг ще ѝ носи бутилка уиски?

— Но това наистина ме безпокои, Том. Какво иска да каже за тази жена на име Катерина? И че ще срещнем опасни хора? Питам я и я питам, но тя само седеше втрещено, като виеше и клатеше глава.

Лепски пак я потупа.

— Забрави това! Ще имаме най-хубавата ваканция в живота! Хайде, хайде, миличка, забрави я! Ще се забавляваме чудесно! — като видя, че Карол се отпуска, той се усмихна обнадеждаващо и попита. — Какво има за вечеря?

Ед Хадън плати на таксито пред един скромен мотел на магистралата, водеща към централната част на Вашингтон. Беше облечен строго в тъмен костюм на бизнесмен и носеше дипломатическо куфарче. Той спря да погледне към балкона, водещ към входа на мотела, но понеже не видя човека, когото трябваше да срещне, продължи по пътеката, насочвайки се към приемната на мотела.

— Ед!

Един мек глас го накара да спре и остро да погледне към възрастен свещеник, който седеше на балкона и му се усмихваше. Изглеждаше някъде над шестдесет и пет, с кръгло бяло-розово лице, с изтъняваща бяла коса и блага усмивка, която сигурно привличаше

децата и възрастните дами. Беше добре сложен — средна на височина фигура на човек, който обичаше да си похапва. Носеше очила със стъкла във формата на полумесец. Благост и набожност струяха от него и една мекота, като на светец.

Хадън се взря подозрително и запита с твърд, студен глас.

— На мене ли казахте нещо?

Свещеникът се засмя — един приятен, мек звук, който би вдъхнал кураж на правоверните.

— Толкова ли е сполучливо, Ед? — попита той.

— Исусе Христе! — Хадън мина напред и се вгледа. — Това ти ли си, Лу?

— Че кой друг? Не е зле, нали?

Хадън отново се взря, после се приближи към балкона.

— Наистина ли си ти?

Свещеникът кимна и потупа един стол до него.

— Боже милостиви! Прекрасно е! Какъв артист!

— Ами, да, може и така да се каже. Най-доброто ми представяне до сега. Получих съобщението ти. Значи сделката е тръгнала?

Хадън седна, като все още гледаше с широко отворени очи към свещеника. Беше работил с Лу Брейди през последните десет печеливши години. Брейди беше най-добрият крадец на произведения на изкуството в този бизнес и — това, което беше по-важно — никога не бяха го хващали и нямаше досие в полицията. Освен че беше експерт по отварянето на коя и да е ключалка, той беше и майстор по дегизирането. Като го гледаше човек сега — пълен, благ, в напреднала възраст — никой не би си представил, че е само на тридесет и пет и слаб като клечка. Кожата на лицето му беше като гумена: няколко тампона в устата — и слабото му лице се превръщаше в пълно. Като носеше плътно ватирана жилетка, той изглеждаше едър. Собственоръчно направената перука го правеше да изглежда оплешивяващ, с изтъняваща бяла коса. Хадън го беше виждал най-различно дегизиран, но никога не е било толкова сполучливо — един застаряващ, пълничък, мил църковен човек.

— Лу, ти си едно чудо — каза Хадън. — Ама наистина!

— Така е, така е. Знаем, че съм. Е, почваме ли?

— Да. Кендрик е намерил купувач.

Брейди направи гримаса.

— Тоя дебелак? Защо не Ейб? Обичам да работя с Ейб.

— Ейб е свършил парите. Има и един проблем при Кендрик, но ще дойдем и до това.

— И аз имам проблеми — каза Брейди. — Цялата сутрин вчера прекарах в музея. Охраната там е толкова плътна — по-лесно ще е да минеш през миши задник.

Хадън го гледаше под око.

— Това притеснява ли те?

— Гледай сега, Ед. Това със сигурност е най-трудната операция, с която сме се захващали. Разчитам на теб. Музеят гъмжи от ченгета, пазачи и — което е по-лошо — пет копелета от КГБ. Отидох там преоблечен по друг начин. Трябваше да мина през сканиращо устройство и радарът улови ключовете ми — толкова е чувствителен. Имаше страхотна опашка от хора, които трябваше да оставят всичко, което носеха в предверието — чанти, чадъри, бастуни, куфарчета и т.н. Много бавно ставаше. Но цялата тази усилена охрана не ги спира и те ходят — като че ли става по-вълнуващо с тази охрана. Сега тази икона, дето искаш... Намира се в остъклена витрина, която е обезопасена. А си докоснал проклетата витрина и алармата надава вой. Около нея има дебел шнур, който държи зяпачите на половин метър разстояние. Докоснеш ли шнура, веднага пристига някой от пазачите. Престорих се, че искам да погледна по-отблизо и двама юначаги веднага изръмжаха срещу мене. Повярвай ми, тази работа ще е много трудна.

— Ако предположим, че няма алармена система и няма пазачи, Лу, би ли могъл да отвориш стъклената витрина?

Лу се засмя.

— Ключалката е фасулска работа. Разбира се, че мога.

— Значи ще обезвредим алармата. Това съм го уредил. Работата ще свършим във вторник. Петнадесет минути преди твоето пристигане, двама електротехници от градската служба ще се заемат с това. Вече съм ги строил. Проводниците на електрозахранването са в двора към сградата на музея. Всичко, което тези двамата имат да свършат е да отворят един капак и да прережат кабела. При тази тълпа, която влиза в музея, кой ще ти се притеснява за двама електротехници в униформа? Е, добре! Да предположим, че някой от пазачите започне да си пъха носа. Двамата могат да се справят с него. Те вършат

работата си изрядно, пък и ще имат фалшив пропуск. И така, алармената инсталация ще е обезвредена. Дотук добре ли е?

— Щом казваш, че е така, Ед, значи е така.

— Така! Тези виетнамците — строил ли си ги вече?

— Да. Тридесет и пет бежанци пристигат с автобус да видят чудесата на Ермитажа — каза Брейди с хитра усмивка. — А аз, като Преподобния Самюел Хардкасл, купих билетите, предупредих тия скапаняци от музея и наех автобус... въобще, там няма проблеми.

Хадън извади от куфарчето си един плосък предмет.

— Дадох доста пари да поръчам и ми направят това, Лу. Димна бомба е, пластична. Ще мине през радарното устройство без всякакви проблеми. Има превключвател. Трябва само да го натиснеш и ще имаш адски много дим — толкова, че да замъгли целия първи етаж на галерията. А сега си представи следното: Галерията се изпълва с дим. Ще настъпи паника. Гардовете се щурат насам-натам, хората крещят и се втурват към изходите. Докато става всичко това, ти отваряш стъклената витрина и вземаш иконата. Ще ти дам копие. Заместваш иконата е копието, заключваш отново витрината и си отиваш.

Брейди се облегна назад на стола и се размисли. Накрая каза:

— Не, съжалявам, Ед, но това не става. Първо, тази бомба. Тия скапаняци от охраната са схватливи. Бомбата е обемиста — не мога да си я сложа в джоба. Веднага ще я забележат. А после — копието. Веднага ще бъде забелязан този, който го носи. А и този, който изнася оригинала също ще бъде забелязан, дори и да има паника. Не, не, не ми харесва.

Хадън се усмихна.

— Разбира се, но ти не си помислил за нещо, за което аз съм се сетил. Колкото и да си хитър, аз съм по-хитър. Я ми кажи, кое е най-свещеното нещо, което мъжете — даже и пазачите от охраната — уважават?

Брейди повдигна рамене.

— Бих казал... бутилка шотландско уиски.

— Грещиш. Отговорът е — бременната жена. Една хубава жена, която всеки момент ще роди едно хубаво, здраво бебе.

Брейди трепна.

— Да не си си загубил ума, Ед?

— Помниш ли Джоуи Късмета?

— Да, разбира се. Най-добрият беше в бизнеса. Чух, че вече се е оттеглил.

— Точно така. Ще взема назаем един от неговите трикове. Дъщеря му си препасваше яйцевиден плетен кош на корема и си надяваше рокля за бъдеща майка. После тя и Джоу отиваха до някой магазин на самообслужване и започваха да задигат — напълваха коша с храни. Беше такава красива идея — и винаги успяваше. Така че, в групата ти ще трябва две хубави момичета, които ще изглеждат бременни. Едната ще носи димната бомба, другата — копието, в кошове, закрепени за коремите им. Оригиналната икона ще бъде отнесена по същия начин... какво ще кажеш?

Брейди затвори очи и се размисли. Хадън го наблюдаваше и се усмихваше. Брейди отвори очи и се ухили.

— Ед! — каза той, като се въздържаше да говори високо. — По дяволите! Ти си гений! Страшно ми харесва!

— О'кей. Ами за момичетата? На тях ще трябва да им се каже. Имаш ли някаква идея?

— Няма проблеми. В групата има две виетнамки — проститутки, които биха заколили и майките си ако парите са достатъчно големи. — Брейди погледна към Хадън. — Но това ще иска пари, Ед. Ще трябва да ги подкупя с по пет хилядарки за всяка от тях.

— И така да е, нищо. Не се заяждам на дребно за разходите. Това е голяма сделка. Нека сега да погледнем и проблема на Кендрик. Трябва да достави иконата в Цюрих, Швейцария.

Брейди трепна.

— Това ли е неговият проблем... и то какъв проблем! Щом като се открие, че иконата липсва...

— Знам всичко това, а и той го знае. Да се занесе иконата до Швейцария е голям, голям проблем. Ако не стигне иконата в Цюрих, няма пари за него, нито пък за тебе, нито за мене. Това е, Лу, така че ще се наложи да му помогнем. Той е изобретателен и работи по въпроса. Ако не измисли нещо добро — отлагаме операцията.

Брейди поклати глава.

— Не може да го направи, Ед. Спокойно можем отсега да я отложим. Виж, ако можем да скрием иконата за шест месеца докато премине напеченото положение...

— Трябва да се предаде десет дни след кражбата.

Брейди повдигна рамене.

— Това е невъзможно. Охраната...

— Знам, но Кендрик може да измъдри нещо. Той добре ги забърква. Да допуснем, че му дойде някаква идея на ум. Искам ти да си в Цюрих, за да вземеш парите. Два милиона за мене, един за тебе. Става ли?

— Човече божи! Ще му се наложи да измисли нещо много хитро, но ако го направи, сделката е приемлива за мене.

— Така. Добре, да приемем, че той ще осигури пренасянето на иконата до Цюрих, нека разгледаме подробностите — Хадън бръкна в куфарчето си и извади план на първия етаж на Музея за изящни изкуства, където беше разположена изложбата на Ермитажа.

Двамата мъже се приближиха един до друг и започнаха да разучават плана.

През последните години често се случваше Карол Лепски да спре пред витрината на „Мавърик“, най-добрият и най-модният стилист в града. Тя дълго разглеждаше със завист витрината с елегантни рокли и кожени връхни дрехи, а после — също както Лепски пред витрината с разнообразни порции месо в магазина на Едиз — тя въздъхваше и отминаваше.

Но тази сутрин Карол имаше пари за харчене. Тя влезе в магазина, а сърцето ѝ лудо биеше от вълнение.

Намери се в голямо помещение, обзаведено със старинни мебели и вещи, с тапицирани фотьойли и няколко картини — модерна живопис със значителна стойност — на стената. На голямо старинно бюро седеше жена на средна възраст, толкова елегантно облечена, че Карол внезапно спря.

Жената се изправи на крака. Тъмните ѝ очи преминаха по цялата фигура на Карол, забелязвайки ленената ѝ рокля, позастаряващите ѝ обувки и пластмасовата ѝ чанта.

Магазинът беше собственост на Роджър Мавърик, братовчед на Клод Кендрик. Всъщност, старинните вещи и картините му бяха дадени назаем от Кендрик, който ги сменяше на всеки шест месеца.

Мавърик беше внушил на персонала, работещ при него, следната аксиома: „Никога не оценявай един кренвирш по обвивката му“.

Люсил беше работила години наред при Диор в Париж. Сега, четиридесет и осемгодишна, се беше установила в Парадайз сити и с голямо уважение се отнасяше към гения на Мавърик по отношение на облеклото, а и към огромните възможности на пазара сред богатите жени, които се тълпяха в града през сезона.

Помнейки добре аксиомата на Мавърик, тя очарователно се усмихна на Карол, като се чудеше дали тази хубава, но доста бедно облечена жена е пак една от тези, дето ти губят времето.

— Мадам?

Нищо не можеше да сплаши Карол. Тя предварително бе решила какъв подход ще използва, знаейки, че нейното появяване в този богаташки магазин ще е срещу нея самата. Тя пристъпи право към целта с прямота, която стресна Люсил.

— Аз съм г-жа Том Лепски — съобщи Карол. — Съпругът ми е детектив първи ранг и работи към полицията в града. Наследих пари. Ще пътуваме до Европа. Нужен ми е гардероб. Не възнамерявам да похарча повече от седем хиляди долара. Какво можете да направите за това?

Все още беше мъртвият сезон. Човек не можеше да си позволи да се намръщи на сума от седем хиляди долара, мислеше си Люсил и се усмихна още по-широко.

— Разбира се, г-жо Лепски. Сигурна съм, че можем да намерим нещо подходящо за вашето пътуване. Но моля ви, седнете. Г-н Мавърик ще бъде очарован да обсъди с вас това, от което се нуждаете и ще направи съответните предложения. Извинете.

Карол седна, а Люсил взе облицования с плюш асансьор до първия етаж, където намери Мавърик обгърнал с плат за рокля тялото на едно момиче с отегчен вид.

Роджър Мавърик беше висок, строен и изключително красив. Беше около петдесет и петгодишен, хомосексуалист и не бе само стилист със значителен талант, но също тайно правеше сделки с крадени кожи — много доходно странично занимание.

Люсил му каза, че съпругата на старши детектива Лепски е долу и иска да ѝ бъде подбран гардероб.

Мавърик познаваше детективите към полицията в града и знаеше, че Лепски е най-опасният. Слабото му, красиво лице светна.

— Изглежда, че е наследила пари и иска да похарчи седем хиляди долара — продължи Люсил.

— Прекрасно! Слушай, скъпа, тя трябва да бъде обслужена като много важна персона. Заведи я в салон „Вашингтон“. Настани я удобно. Шампанско... нали знаеш какво трябва? Ще се присъединя към вас след десет минути. Междувременно разбери какви цветове носи и въобще, какви са предпочитанията ѝ.

— Седем хиляди долара — процеди Люсил презрително.

— Да, да. Просто направи каквото ти казвам, скъпа.

Като повдигна леко рамене, Люсил взе асансьора обратно до приземния етаж.

— Г-н Мавърик ще бъде с вас след няколко минути, госпожо Лепски. Моля, елате с мен.

Карол я последва в асансьора, а оттам на първия етаж. Вървеше след нея по дълъг коридор, покрит с червен килим, докато стигнаха до една врата. Като отвори вратата, Люсил се отдръпна и с движение на ръката я покани да влезе.

Салонът беше елегантно обзаведен с още вещи от галерията на Кендрик.

— Моля ви, седнете, госпожо Лепски. Може би чаша шампанско докато разговаряме за това, което ви е необходимо?

Появи се спретнато облечена камериерка със сребърен поднос, на който бяха поставени кофичка с лед, бутилка шампанско и две чаши.

— Нали разбирате, че аз няма да похарча повече от седем хиляди долара — каза твърдо Карол. Това луксозно обслужване я караше да се чувства неловко.

— Разбира се, госпожо Лепски — Люсил наля виното, подаде чаша на Карол и седна. — Сега, моля ви, кажете ми какво имате предвид.

Три часа по-късно Карол излезе от магазина и летеше, а не стъпваше по земята.

Тя си мислеше, че Роджър Мавърик е най-милият, най-разбиращият, най-умният мъж, когото някога е срещала. Сега вече беше доволна, че ще е подходящо облечена за вълнуващото пътуване до Европа. Бързо разбра, че Мавърик знаеше точно какво ще ѝ

подхожда и, след малко колебание в началото, тя се отпусна и го остави да избира вместо нея.

След като изборът беше направен, започна да се безпокои. Всичко беше така елегантно, че нямаше идея какво ще струва.

— Не повече от седем хиляди — твърдо каза тя когато Мавърик, с грейнала усмивка, попита дали е доволна.

— Госпожо Лепски, в мъртъв сезон сме. Честно казано, това което избрахте, през сезона би струвало около двадесет хиляди долара. И да бъда докрай честен, тези прекрасни дрехи ги имам от известно време, неотдавна. За съжаление, не винаги имам възможност да обличам дама с вашата фигура. Обикновено клиентките ми са по-скоро пълнички. Това са рокли от манекени. Щастлив съм, че мога да ви ги дам на по-малко от половин цена. Всъщност, ще ви ги предложи за пет хиляди долара, което ще ви позволи да си поръчате подходящи обувки и чанти за тези дрехи.

— О, това е прекрасно! — беше възкликнала Карол.

— Толкова съм щастлив, че вие сте щастлива. Мога ли да ви помоля да дойдете вдругиден, за да може моят специалист да ви направи проба за някои малки поправки? Ще подготвя и богат избор от обувки и чанти, от които да си изберете.

Тъй като Мавърик ставаше късно, той и късно обядваше, но неизменно обядваше в Клуба на хората на изкуството. Там намери Клод Кендрик, който ядеше пилешки гърди в гъст сос от сметана и гъби. Мавърик седна на същата маса и двамата си размениха поздрав с усмивка.

— Как върви бизнесът? — попита Кендрик, набождайки един картоф.

— Слабо, но сезонът още не е започнал. — Мавърик си поръча дванадесет малки стриди. — Много дебелееш, скъпи Клод. Не бива никога да ядеш картофи.

Кендрик въздъхна и набоде още един картоф.

— Луис непрекъснато ми натяква, но аз трябва да поддържам силата си.

— Днес сутринта имах една неочаквана клиентка — каза Мавърик. — Г-жа Том Лепски, съпругата на онова ченге.

Лицето на Кендрик помръкна. Беше имал няколко неприятни разговора с Лепски, когато той считаше за недосяган грубиян.

— Какво пък тя, за Бога, искаше?

— Очевидно е наследила пари и ще пътуват из Европа през ваканцията си. Аз я оборудвах. Има хубава фигура. Отървах се от разни модели от ревюта, дето ми висяха от доста време. Изхарчи сума от около пет хиляди долара.

Кендрик погледна с копнеж към още един картоф, после реши, че не бива да прахосва този прекрасен сос и започна да мачка картофа.

— Много хубаво. Европа ли?

— Обиколката, която обикновено туристите правят: Париж, Монте Карло, Монтрьо.

Вилицата на Кендрик, натрупана с пилешко месо, картофи и сос, замря във въздуха пред отворената му уста. Очичките му се замъглиха. Спусна надолу вилицата.

— Ще ходят и в Швейцария ли?

— Ами тя твърди това. Иска да види планините. Казах ѝ, че трябва да види също и Гцаад.

— И Лепски отива с нея?

— Разбира се — Мавърик погледна дебелия си братовчед. — Какво имаш на ум?

Стридите пристигнаха.

— Още не знам — Кендрик лакомо налапа храната от вилицата си, после бутна стола назад. — Ще те оставя да се насладиш на тези прекрасни стриди. Ще се срещнем в салона за кафето.

— Но ти не си свърши обяда.

— Време е да започна да мисля за килограмите си — и Кендрик с тежка стъпка излезе от ресторанта и отиде в големия, просторен салон.

След половин час Мавърик дойде при него.

— А багажа, Роджър? — попита Кендрик когато Мавърик седна до него. — Г-жа Лепски трябва да има елегантни куфари, които да подходат на покупките ѝ.

— Тя е малко упорита за парите — каза Мавърик. — И все пак, това е добра идея. Ще видя дали мога да я убедя.

Кендрик сложи дебелия си ръка върху ръката на Мавърик.

— Тя трябва да пътува с багаж — хубав куфар и козметична чантичка-куфарче. Всъщност, Роджър, ти по-добре я снабди с два куфара — един за нея и един за мъжа ѝ, но козметичното куфарче е абсолютно задължително.

Мавърлик загледа с любопитство братовчедата си.

— Малко се съмнявам...

— Чакай. Ти ще й предложиш тези неща на такива смешно ниски цени, че тя няма да може да устои. Аз ще ти платя разликата.

— Нещо не си искрен с мен, Клод — каза Мавърлик с остър тон в гласа. — Нещо подготвяш.

— Да — въздъхна Кендрик. Познаваше братовчедата си. — Да кажем, ще ти платя десет хиляди долара, но няма да задаваш въпроси.

— Съжалявам, Клод. Ще трябва да знам за какво става въпрос. Отказвам да се обвързвам с нещо, което мътиш, докато не науча какво точно е то.

Кендрик отново въздъхна. Знаеше, че братовчедата му няма да му сътрудничи докато не разкрие картите си. Внезапното му вдъхновение просто трябваше да бъде разрешението на въпроса за пренасянето на иконата в Швейцария. Иконата, носена от известен полицейски офицер, със сигурност щеше да прекоси границите.

Знаейки, че това ще му коства много паря, той разказа на Мавърлик за голямата кражба.

ГЛАВА 3

През следващите два дни, Карол беше страшно заета, но пък се наслаждаваше на всяка тяхна минутка. Заведе Лепски в бутика на Хари Лийвайн, един от добрите модисти-шивачи в града като държеше под око подготовката на гардероба му за пътуването. Вкусовете на Лепски бяха такива, че все искаше нещо по-ярко и претрупано, но Карол не искаше и да чуе. Тя избра антрацитеносив вечерен костюм, пълен комплект облекло в спортен стил, чифт допълнителни тъмносини леки панталони, четири традиционни ризи и три традиционни връзки. Макар, че Лепски протестираше, тя разбиваше възраженията му, като му обясняваше, че ако иска тази отвратителна риза, дето мотае в ръцете си, ще трябва сам да си я плати.

Най-накрая — удовлетворена, че съпругът ѝ ще пътува като добре облечен придружаващ я кавалер — поръча на Хари Лийвайн да достави покупките в дома им и плати с чек.

— Трябва ми нова шапка — каза Лепски. — Трябва да имам шапка.

— Лепски! — срязва го Карол. — Днес само ченгетата и старите, плешиви мъже носят шапки. Не ти трябва шапка! Не искам да приличаш на ченге!

— По дяволите! Та аз съм си ченге! — изрева Лепски.

— Никаква шапка! — каза тя твърдо. — И само посмей да вземеш със себе си това отвратително нещо, което е сега на главата ти — ще го унищожа! А сега се връщай на работа! Аз отивам на проба.

Като остави Лепски да си мърмори, тя продължи към „Мавърик“, само на две пресечки път.

Прекара два часа като в сън, през които двама шивачи я обикаляха, забождаха плата с карфици, изграждаха гънки и ѝ шепнеха комплименти за хубавата фигура. За Карол — това значеше да живееш! Накрая, шивачите ѝ казаха, че роклите и костюма за пътуване ще ѝ бъдат доставени след два дни.

Излизайки от пробната, Карол видя, че Мавърик я чака.

— Госпожо Лепски! Надявам се, че сте доволна — каза той с широката си усмивка, откриваща белите му зъби.

— Прекрасно е! — възкликна Карол. — Не знам как да ви благодаря.

— А сега, чантите и обувките.

След още един час, водена от Мавърик, Карол купи три чифта обувки и две дамски чанти. Беше извън себе си от щастие.

Пари! — мислеше си тя. — Какво значи да имаш пари!

— Госпожо Лепски. Има още нещо — каза Мавърик.

— Нищо повече — твърдо каза Карол. — Казах, седем хиляди и имам предвид седем хиляди.

— Сметката ви дотук е шест хиляди и петстотин долара. А помислихте ли за багажа? На вас и съпруга ви ще ви трябвават елегантни куфари когато пристигнете в Париж. Уви, в хотелите преценяват хората по техния багаж, независимо от това колко добре са облечени. Идвало ли ви е на ум за това?

Карол не се беше сетила за това. Спомни си последния път когато бяха на ваканция с Лепски — в какво окаяно състояние беше багажът им. Потръпна като си спомни ужасния куфар на Лепски, който той бе наследил от дядо си.

— Ами, не. Не съм мислила... Предполагам...

Мавърик направи знак и една от елегантните млади продавачки влезе с два разкошни куфара от тъмносиня кожа, с тъмночервени ивици.

— Знаете ли, тези куфари имат малка предистория — излъга Мавърик. — Бяха поръчани от една от моите много богати клиентки, която е страшно придирчива. Поръчах ги специално за нея и то по нейните изисквания. Тя ги върна, като се оплака, че не били достатъчно големи. Малко поспорихме. — Той спря и се усмихна широко. — Тъй като ги беше поръчала, тя плати за тях и ѝ направихме по-големи. Така че, госпожо Лепски, мога да ви предложа тези два прекрасни куфара за сто долара. Какво ще кажете?

Карол разгледа куфарите. Помисли си, че са най-хубавите куфари, които някога е виждала и жадуваше да ги притежава.

— Но това значи почти да ги подарите!

— Е, не съвсем. Вече съм получил пари за тях. Искам да ви направя тази малка услуга.

Карол не се поколеба.

— Добре, споразумяваме се.

— Колко мъдро от ваша страна. Тогава, госпожо Лепски, приготвил съм и козметична дамска чантичка, която подхожда на тези два куфара. А нея, възнамерявам да ви предложа като подарък. Всъщност доста е хубава.

Продавачката извади козметичното куфарче. Когато Карол видя как беше тапицирано и разпределено вътре, тя онемя и го гледаше с изумление.

— Искате да кажете, че ми го подарявате?

— Защо не? Вече ми е платено, а вие бяхте любезна да направите поръчката си при нас и това заслужава малка отплата. Моля ви, приемете го.

— О-о, благодаря ви! Просто е прекрасно!

— Роклите и куфарите ще ви бъдат доставени в сряда. Разбирам, че ще пътувате в четвъртък.

— О, но аз мога да ги взема сега със себе си. — На Карол не ѝ се искаше да се раздели с покупките си.

— Моля ви, госпожо Лепски. Бих искал да поставя инициали — вашите и на г-н Лепски — върху куфарите. Иска ми се също да заредя козметичното куфарче с нашата избрана козметика. Моля ви, оставете това на мен.

— Не зная как да ви благодаря, г-н Мавърик. Тогава до сряда?

— Непременно, госпожо Лепски — и Мавърик я придружи до асансьора.

Три минути по-късно, той говореше по телефона с Кендрик.

— Нямах грижи, скъпи Клод. Тя е доволна от куфарите и обещах да ѝ ги доставя, заедно с козметичното куфарче, в сряда сутринта.

— Прекрасно! — възкликна Кендрик. — Предметът е 20 на 22,5 см и с дебелина около 1 см.

— Аз лично ще разглобя козметичното куфарче. Предметът, разбира се, ще го направи по-тежко, но не прекалено.

— Да. Това създава малък проблем.

— Тя не повдигна чантичката, така че не може да направи разлика. Имам намерение да сложа вътре най-люксоznата ни козметика.

Тя ще бъде замаяна от съдържанието. Дори да тежи и петдесет килограма, няма да се раздели с нея.

— Прекрасна работа свърши, Роджър.

Кендрик въздъхна.

— Да.

— И още сто хиляди когато ти платят за предмета.

— Да — Кендрик въздъхна отново.

— Добре. Изпрати Луис при мен във вторник вечерта. Засега — довиждане — и Мавърк затвори телефона.

Кендрик сложи слушалката, махна перуката си и полира плешивата си глава с копринена носна кърпа. После, като плесна обратно перуката как и да е, повика Луис.

Луис малко се забави, тъй като беше зает с клиент, но след двадесетина минути се плъзна леко в кабинета на Кендрик.

— Копието, шери — попита той. — Готово ли е?

— Разбира се... стана красиво. — Луис притеснено погледна Кендрик. — Това е ужасно опасно, миличък. Наистина съм притеснен.

— Донеси ми го! — грубо заповяда Кендрик. Далеч не му харесваше тази операция, но все си повтаряше за печалбата от три милиона долара.

Когато Луис се върна с копието на иконата, увереността на Кендрик порасна.

— Майстор си, шери. Това е много хубаво.

Той внимателно сравни копието с илюстрацията на оригинала.

— Не можах съвсем точно да докарам цветовете — каза Луис, — но подобие то е достатъчно добро.

— Да... Достатъчно добро.

— Моля те, бъди внимателен с това, което правиш, скъпи — каза Луис. — Ще се надигне страхотен вой. Можем да се окажем в затвора.

В себе си Кендрик беше съгласен с това, но сложи копието в куфарчето, оправи перуката си и се упъти към вратата.

— Спокойно, шери. Мисли си за парите, които ще получиш.

Излезе от Галерията, качи се в колата и отиде до хотел „Спаниш бей“, където намери Ед Хадън да се пече на терасата.

— Нека влезем в апартамента ти, Ед — каза Кендрик като се здрависваше с Хадън.

Когато влязоха в луксозния апартамент, на затворена и заключена врата, Кендрик извади копието.

— Човекът ти е добър — отбеляза Хадън, като взе копието и го заразглежда. — Точно това ми трябва.

— Нека да седнем. Намерих евентуално решение как да пренесем оригинала в Швейцария. Ако това не проработи — нищо друго не би могло. Има риск, разбира се, но мисля, че е малък — Кендрик се отпусна в един от фотьойлите.

Хадън се ухили и потри ръце.

— Чувствах се сигурен, че ще измислиш нещо, Клод. Как ще стане това?

— Първо, сигурен ли си, че можеш да вземеш иконата?

Хадън приседна до Кендрик.

— Хайде да не губим време. Казах, че ще имаш иконата във вторник — раздразнено му отговори той. — Ще я имаш? Как ще я пренесеш в Швейцария?

Кендрик му разказа за братовчед си Роджър Мавърк.

— По най-чиста случайност, съпругата на един полицейски офицер дошла в магазина на Роджър да си купува дрехи. Получила пари в наследство. Със съпругата си Лепски ще ходят на ваканция из Европа. Отиват в Париж, Монте Карло и Швейцария. Това означава, че ще минат през митническия контрол на Франция и Швейцария. Братовчед ми й е продал куфари и една от онези четвъртити дамски чантички-куфарчета за козметика. Братовчед ми ще разглоби цялото козметично куфарче, ще постави иконата и пак ще го сглоби. Какво ще кажеш?

Хадън го гледаше втренчено.

— Искаш да кажеш, че ще използваш и едно ченге, за да изнесе тайно иконата от страната?

Кендрик кимна.

— Има ли по-подходящ човек, с който да е по-безопасно? Кой ще ти заподозре един детектив първа степен, пътуващ през ваканцията си, да измъква тайно от страната икона? Митническите служители на летището в Маями много добре познават Лепски. Те само ще му махнат с ръка да мине. А на френските и швейцарските служители ще трябва само да си покаже полицейската значка и те ще му махнат да мине. Харесва ли ти идеята?

Хадън остана замислен дълго време, после се ухили.

— Изглежда, че ние с тебе, Клод, ще ударим много пари. Страшно ми харесва идеята!

— Да — Кендрик притеснено се размърда. — Но пак има проблеми.

Хадън го погледна сърдито.

— Какви проблеми?

— Даваме в ръцете на съпругата на Лепски шест милиона долара, Ед. Тя, разбира се, не знае това, но все едно — на нея ще й бъдат поверени шест милиона долара. Аз нищо не знам за нея. Може да има мозък колкото на кокошка. Може да е една от тези, дето си оставят нещата наляво-надясно, губят ги, забравят ги. Представи си, че остави някъде козметичното куфарче? Следиш ли мисълта ми?

— Тя може да забрави гащите си някъде, но няма да забрави едно такова ценно козметично куфарче.

— Абе, все едно... жените наистина вършат такива ужасни работи, даже диамантите си забравят някъде.

Хадън кимна.

— Прав си. О'кей, Клод, ще го уредя. — Той погледна часовника си. — Ще взема самолета до Вашингтон и ще говоря с Брейди. Трябва да направим така, че някой да бъде със семейство Лепски докато стигнат Швейцария. Брейди ще се погрижи за това.

Кендрик си отдъхна.

— Точно така, Ед. Някой, който няма да изпусне нея или Лепски от погледа си, но предупреди Брейди, че Лепски е хитро ченге. Трябва да бъдат проследени внимателно.

— Остави това на мене. Аз лично ще донеса иконата в твоята Галерия около пет часа във вторник и ще ти кажа какво съм уредил. Не се безпокой, Клод, този план ще проработи.

Четири часа по-късно, Хадън разговаряше с Лу Брейди, който все още беше дегизиран като свещеник. Седяха заедно в стаята на Брейди в мотела.

Брейди кимна одобрително когато чу за плана на Кендрик как да се изнесе тайно иконата в Швейцария.

— Това наистина е хитро — каза той.

Тогава Хадън му обясни какви са страховете на Кендрик.

— Ето къде трябва ние да помогнем, Лу. Ще проверя преминаването на семейство Лепски през митницата в Маями. Когато стигнат Париж, ще ни трябва някой, който да се залепи за тях и ги проследи, като направи така, че козметичното куфарче да си остане у тях. Някаква идея?

Брейди се замисли, а после кимна.

— Няма проблеми. Пиер и Клодет Дювин. Те са френските ми агенти и много ги бива. Можеш да оставиш това на мене, Ед. Ще струва пари, разбира се, но те ще се залепят за семейството като таксови марки и ще са с тях през целия път чак докато преминат през швейцарската граница.

— Сигурно ли е?

Брейди се засмя.

— Скъпи ми Ед!

Хадън кимна, напълно удовлетворен.

В приятно обзаведения апартамент-мезонет на улица Алфред Брюно, 16-ти район, Париж, Пиер Дювин броеше парите, които му бяха останали в портфейла, а и въобще на този свят.

Тъмнокос, на около тридесет и седем години, Дювин често го вземаха за Ален Делон — звездата на френското кино. Той беше специалист по старинни предмети, бижута и живопис от 18-ти век. Работейки с една прилична комисиона, той държеше в течение Лу Брейди относно възможните разумни кражби.

Както всички знаят, Париж е мъртъв град през август. Той току-що беше започнал да се съживява през тази първа седмица на септември. Дори и сега имаше доста, свободни места за паркиране, а най-добрите ресторанти едва се пробуждаха и се подготвяха за още един печеливш сезон.

Обикновено Пиер и съпругата му прекарваха месец август на френската Ривиера — там, където имаше живот и действие — но Пиер беше претърпял неприятна пътна злополука и току-що излязъл от болницата. Клодет, жена му, която му беше толкова предана, остана в парижкия им апартамент, за да може да го посещава в болницата всеки ден.

Той опипа банкнотите и се намръщи.

Клодет излезе от банята и дойде при него.

— Пари? — попита тя, гледайки банкнотите, които той прекарваше през пръстите си.

Клодет, пет години по-млада от Пиер — дори в десет часа сутринта, току-що излюпила се от леглото — беше приятна гледка. Тя беше висока и стройна, с коса във венецианско червено и смарагдово зелени очи. С дълги крака, с гъвкаво тяло, тя играеше важна роля в машинациите на Дювин. Неведнъж беше съблазнявала някой възрастен богаташ, така че да я покани в дома си и с опитно око отбелязваше има ли нещо, което си струва да бъде откраднато, позволяваше му да я отведе в леглото си, а после, като се върнеше вкъщи, подробно описваше на Пиер предметите, които можеха да се откраднат, ключалките, алармените системи и тъй нататък. Тази информация той предаваше на Лу Брейди, който пък организираше кражбата.

Дювинови имаха щастлив, петгодишен брак и макар, че имаше моменти, когато Пиер беше без настроение, а понякога и лош, Клодет, разпознавайки ясно признаците, го успокояваше и приласкаваше докато си възвърне доброто настроение. Нито веднъж не бяха се карали, благодарение на успокояващото влияние на Клодет.

— Свършват ни парите — мрачно каза Пиер. — След като платя тази отвратителна сметка в болницата, практически нищо няма да ни остане.

Клодет нежно погали лицето му.

— Не се безпокой, съкровище, винаги излиза нещо. Дай ми пет минутки и ще има готово кафе за тебе.

Пиер я потупа отзад и се усмихна.

— Миличката ми, ти си сърцето, ти си ми живота.

Тя изтича към спалнята, докато Пиер започна пак да брои парите си. Имаше малко над десет хиляди франка. Направи гримаса. Между многото му таланти беше и джебчийството, където беше експерт. Откакто работеше с Лу Брейди, беше престанал да бърка по джобовете, но може би — притеснено си мислеше той — ще трябва да започне отново докато богатите се върнеха в Париж. Не му харесваше тази мисъл. Винаги имаше риск, а той беше загубил опитността си.

Докато Клодет внасяше поднос с кафе, телефонът иззвъня.

Те се спогледаха.

— Кой пък сега може да е това? — Пиер се изправи и взе слушалката. — Пиер Дювин — съобщи той.

— Тук е Лу Брейди. — Гласът идваше ясен по презокеанската линия. — Обаждам се от Вашингтон. Имам работа за тебе. Ще се срещнем на бара на хотел „Хилтън“ на летище „Шарл де Гол“ в единадесет и половина довечера. Доведи Клодет. — И линията замря.

— Брейди! — възкликна Пиер, сияещ. — Има работа!

И двамата знаеха, че когато работят за Брейди, парите винаги бяха добри.

— Виждаш ли, съкровище? — извика Клодет, поставяйки подноса на масата. — Казах ти, че нещо ще излезе — и тя се хвърли в прегръдките на Пиер.

Точно в 11.30 часа вечерта, Пиер и Клодет влязоха в претъпкания бар на хотел „Хилтън“. Те се огледаха, но не откриха никой, който да прилича на Лу Брейди. Тогава някой докосна ръката на Пиер. Когато се обърна, той видя до себе си малък, безличен бизнесмен, с брада и мустаци, с нездрав цвят на лицето, а очилата му с формата на полумесец бяха кацнали на върха на носа му.

И Пиер, и Клодет бяха свикнали с многото превъплъщения на Брейди, но за момент се поколебаха — толкова добре беше дегизиран.

— Ще отидем в моята стая — тихо каза Брейди.

Никой нищо не каза докато не стигнаха до третия етаж и Брейди отключи вратата на стаята си. След като бяха вече вътре, Пиер каза:

— Фантастичен си, Лу.

— Да, наистина — Брейди махна с ръка и покани Клодет на единствения фотьойл, махна на Пиер към стола пред писалището, а сам седна на леглото. — Имам важна и спешна задача за вас двамата. Сега слушайте внимателно.

Без да споменава за иконата, Брейди им каза, че трябва да са в постоянен контакт с Том и Карол Лепски, веднага след като те пристигнат на летище „Шарл де Гол“ този петък.

— Ще ходят в Париж, после в Монте Карло и френската Ривиера, а после продължават към Швейцария — им каза той. — Вашата задача е да стоите до тях по-близо, отколкото е бебето до майка си, когато суче. Жената ще носи козметично куфарче. В него, без нито единият от тях да знае, ще има предмет, който трябва да стигне до Швейцария. Той ще е вграден в куфарчето и не очаквам неприятности

с митницата, но вашата работа е да се погрижите жената да го пренесе през швейцарската митница.

По изражението на Пиер личеше, че размишлява.

— Какъв е предметът?

— Това няма нужда да знаете, но е ценен.

— Не са наркотици?

— Разбира се, че не! Предмет на изкуството е.

Пиер и Клодет се спогледаха.

— Не изглежда много трудно. А какво значи това за нас?

— Двадесет хиляди швейцарски франка плюс всички разходи — каза Брейди, който беше правил изчисления по време на полета. — Можете да разглеждате тази работа като платена ваканция.

— Нека изясним това — помоли Пиер, който беше предпазлив когато работеше с Брейди. — От нас се иска да следваме тези двамата навсякъде, да отсядаме в същите хотели, да се погрижим жената винаги да си тръгва с козметичното куфарче когато сменят хотела, а когато минат през швейцарската митница, ние получаваме двадесет хиляди швейцарски франка. Така ли?

Брейди поглади изкуствената си брада.

— Малко повече, Пиер. Ще отседнете заедно с тях и в швейцарския им хотел. Ще вземете куфарчето, когато те са извън стаята си и ще ми го донесете в хотел „Идън“ в Цюрих и аз ще се разплатя с вас.

— Кой са тези хора? — попита Клодет.

— Хубав въпрос. Да, трябва да знаете. Мъжът е детектив, първи ранг, работи към полицията в Парадайз сити, Флорида. А тя е неговата съпруга.

Пиер трепна.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да открадна едно козметично куфарче от съпругата на някакво първокласно ченге?

— Че какво лошо има в това?

— Много лошо. Щом като открият, че куфарчето липсва, ченгето ще пощурее и адът ще се разтвори. Не ми харесва това, Лу.

Брейди се усмихна.

— Спокойно, отпусни се. Той няма да разбере, че е взето.

— Но жена му ще разбере — остро забеляза Клодет.

— Нито единият, нито другият ще разбере. Уредил съм да направят точно копие на куфарчето, което ще ви предам в Швейцария. Това, което трябва да направиш, Пиер, е да влезеш в стаята им докато ги няма; отваряш козметичното куфарче на г-жа Лепски, слагаш цялата ѝ козметика и тоалетни принадлежности в копието и си излизаш с оригиналното куфарче. Нито Лепски, нито жена му ще разберат, че е направена смяна.

Дювин се позамисли над това, после кимна.

— Добра идея. О'кей, нека видим другите подробности. Къде ще отседнат? В Париж и в Монако просто не можеш да намериш стая без резервация. Ако ще отсядаме в техните хотели, трябва да знам в кой хотел да направя резервация.

— Това съм го оправил — Брейди извади от портфейла си сгънат лист хартия. — Ед го изработи. Братовчедът на Кендрик отишъл в „Американ експрес“ в Парадайз сити и казал на момичето, което е обработвало данните за пътуването на семейство Лепски, че иска да изпрати цветя във всеки хотел, където те ще отседат. Тя му дала копие от маршрута и програмата им. Ще отседнат в „Екселсиор“ в Париж за четири дни, в хотел „Метропол“ в Монако за три дни и в „Монтьо Палас“ в Монтьо за три дни. Ще направите подмяната в хотел „Палас“. Ето и датите — и той подаде на Пиер листа хартия.

— Двадесет хиляди швейцарски франка и всички разходи?

— Да.

Клодет въздъхна, примряла от радост.

Пиер разучаваше маршрута. След няколко минути, погледна Брейди усмихнато.

— Имам една идея. Представи си, че случайно сме на летище „Шарл де Гол“ когато Лепски пристигнат. Представи си, че Клодет се заприказва с тях и тогава и аз пристигам. Отседнали сте в „Екселсиор“? Ах, какво съвпадение! И ние там сме отседнали, а после заминаваме за Монако. Колата ми е отвън. Хайде всички заедно да отидем до „Екселсиор“. Познавам американците. Уверявам те, че докато пристигнем до хотела, ще сме вече като стари приятели. Американците искат да бъдат обичани. Тогава ще им предложи да ги разведе из Париж, после ще ги закарам с колата до Монако. По този начин, няма за минута да изпуснем козметичното куфарче от погледа си. Какво ще кажеш?

— Харесва ми, но внимавай с Лепски. Той е ченге.

— Разбира се. А сега какво ще кажеш за някой франк, Лу? — каза Пиер. — Закъсал съм.

Брейди извади портфейла си.

Докато Густав Холц прибираше документи в едно дипломатическо куфарче, в стаята влезе Херман Радниц.

— Трябва да се срещнеш с Кендрик и да разбереш от него как точно възнамерява да измъкне иконата до Цюрих и кои са съучастниците му. И не приемай никакви глупости от негова страна. Ако не се убедя, че може да пренесе иконата до Цюрих, ще се откажа от цялата работа.

— Да, сър — отговори Холц. — А сега ще тръгвам.

— Чакай! — Радниц запали пура. — Трябва ми някой, който да замести Лу Силк.

За един кратък момент, очите на Холц се стесниха.

Лу Силк някога беше наемният убиец на Радниц — един безжалостен убиец с точно попадение, който премахваше хора, заплашващи да объркат различните сделки на Радниц. Само че, преди няколко месеца, Силк беше убит при операция, в която Радниц не беше замесен.

От дългия си опит Радниц знаеше, че Холц неизменно предлагаше незабавно решение за много от проблемите му, но все пак се изненада когато Холц кимна.

— Разбира се, сър... моят племенник.

— Твоят племенник? Я се изясни.

— Брат ми и съпругата му бяха убити при автомобилна катастрофа. Синът им, Сергас — тогава на три години — се отърва. Като единствен негов сродник, аз уредих възпитанието и отглеждането му — тихо каза Холц. — Получи отлично образование. Говори свободно английски, френски, немски и руски. На осемнадесетгодишна възраст, противно на моите желания, стана наемен войник. Загубих контакта си с него за около десет години, но един ден той самият дойде при мен. Беше му писнало в армията и искаше да знае дали мога да направя нещо за него. Той толкова ми напомняше на Лу Силк, че започнах да го финансирам — в случай, че

Силк някога ви разочарова или бъде убит, както и стана. Сергас има всички квалификации, които са ви нужни, сър. Гарантирам за него.

— Ти си забележителен човек, Холц — отбеляза Радниц. — Като че ли винаги гледаш напред и предвиждаш изискванията ми. С какво се занимава сега племенникът ти?

— Усъвършенства техническите си умения с оръжието и чака да ви служи.

— Много добре. Щом като гарантираш за него, той може да се счита нает при същите условия, при които бях наел Силк. А сега иди и говори с Кендрик.

След половин час Густав Холц седеше в стаята на Клод Кендрик. А той — шашардисан от ужасяващото появяване на Холц и обезпокоен като чу, че Радниц би могъл в последния момент да оттегли съгласието си — обясняваше на Холц как ще бъде изнесена иконата и тайно внесена в Швейцария. Той също му даваше подробности за Хадън, а после каза:

— Тази козметична чантичка. Ще ми трябва нейна снимка, за да я покажа на г-н Радниц.

— Това не е никакъв проблем. Фотографирах я, за да бъде направено копие — отговори Кендрик и извади цяла поредица от цветни фотографии.

— Уверен съм, че г-н Радниц ще одобри вашия план — каза Холц, като се изправи. — Поздравявам ви.

— Значи мога да очаквам изплащането на сумата в Цюрих? — попита Кендрик малко с притеснение.

— Когато иконата бъде доставена, ще стане и изплащането.

Като се върна в хотел „Белведере“, Холц подробно обясни на Радниц плановете на Кендрик.

Радниц слушаше и от време-навреме кимваше одобрително.

— Да. Хитро е измислено — каза той, след като разгледа фотографиите на козметичното куфарче. После лицето му, което приличаше на жаба, стана зло. — Още откакто Кендрик се провали като ми обеща да вземе онези руски пощенски марки, бях си обещал да му дам един урок. Искам да бъде направено копие на това козметично куфарче. А твоят племенник ще ми го донесе във вилата ми в Цюрих.

Винаги нащрек, Холц сега каза:

— С ваше позволение, сър, това няма да е разумно.

Радниц го изгледа ядовито.

— Защо да не е?

— Млад мъж да носи дамско куфарче за козметика — това веднага би събудило подозрение у хората от охраната. Ще трябва да мине през швейцарската митница. Това ще създаде опасни трудности. Познавам един човек в Цюрих, който би могъл да направи куфарчето. Всичко, което трябва да направи е да му изпратя тези фотографии. Уверявам ви, че няма да има проблеми.

Радниц кимна.

— Ти наистина изглежда мислиш за всичко. Много добре. Оставям го на тебе. Очаквам племенникът ти в края на седмицата.

Холц наклони глава, взе фотографиите и излезе.

Цветнокожото момиче се размърда в съня си, като тихичко простенваше от удоволствие. Лежеше гола на сивкавите чаршафи, и стройното ѝ тяло блестеше изпотено, а дългата ѝ, черна коса беше като копринена завеса над лицето.

Движението ѝ разбуди мъжа, който лежеше до нея и той трепна с бързия рефлекс на рис.

Той огледа малката мръсна стая, после момичето, спящо до него, а след това погледът му се плъзна отсреща към прогнилите щори, които само частично предпазваха от жаркото слънце на Флорида. Очите му обходиха плетената табуретка, легена с олющен емайл върху разнебитената масичка, държаща се на огънатите си бамбукови крака, после погледна памучната си фанела, „Левис“-а и мокасините, хвърлени върху прашната изтривалка когато набързо ги беше смъкнал.

Той се полуобърна и се повдигна на лакът, за да погледне отгоре момичето, а погледът му се плъзна по тялото ѝ. Харесваше му тъмнокожата плът. Беше му писнало от бели жени. Те очакваха толкова много преди да се отдадат, и дори когато поемаше глупавите им закачки и изисквания, често пъти те се отмятаха в последния момент и отклоняваха желанието му. Чернокожите момичета или направо приемаха, или казваха не. А това той оценяваше. Откакто беше дошъл в Маями, бе избягвал разглезените, празноглави бели момичета, и мястото му за лов бе западната част на Маями, където имаше живот и движение.

На двадесет и осем години, Сергас Холц беше великолепно сложен мъжки екземпляр, който изпитваше фанатична гордост от това, че поддържаше тялото си в отлична форма. Висок, със сламеноруса коса до раменете, с мускули на боксьор и дълги крайници, а когато го погледнеха отзад, жените се изпълваха с интерес, но интересът се примесваше с предпазливост когато се обърнеше с лице към тях.

Лицето на Сергас Холц плашеше, но и омагьосваше жените. Тясното му лице, късият боксьорски нос, малките ледено-студени сиви очи и чувствената уста бяха предизвикателство за момичетата, които търсеха секс и силни усещания. Дори когато се смееше, очите му оставаха тъжни. Беше човек, който не предразполагаше към приятелство. През всичките години когато служеше като наемен войник, когато убиваше, плякосваше и изнасилваше заедно с другите в Конго и други части на Африка, никой от другарите му не се привърза към него. И въпреки че беше отличен ученик никой от преподавателите му не бе приятелски настроен, усещайки с безпокойство, че има нещо зло в него.

Сергас предпочиташе да бъде единак Когато не беше на бой в джунглата, той прекарваше часове наред в гимнастическия салон на казармата боксираще се, учеше карате и всички трикове, които казармата можеше да го научи за това как се убива бързо и тихо.

Телевизионните уестърни го очароваха. Стана най-бърз измежду всички войници при изваждане на револвер и стреляше най-точно. Удовлетворен от точната си стрелба, той се обърна към бой с нож. Стана майстор в хвърлянето на нож.

Имаше само един човек, с когото Сергас намираще, че може да говори свободно — чичо му, Густав Холц. Като оставим настрана удоволствието, което изпитваше от това да убива безмилостно и да тича по жени, единствения друг интерес, който Сергас имаше бяха парите. Уморен от войнишкия живот, той се бе върнал от Африка в Париж, където неговият чичо работеше за Херман Радниц. От това, което беше чул за чичо си, Радниц го впечатляваше. Огромното богатство на Радниц, безмилостната му власт и сила, връзките му с глави на различни правителства, оставиха силен отпечатък върху него.

Сергас и чичо му бяха разговаряли дълго за бъдещето му. Сергас беше склонен да се включи в една от групите на Кастро и да отиде в Куба, но Густав го беше посъветвал да има търпение. Беше му казал,

че ще го осигури с достатъчно средства, с които да живее. Рано или късно — беше му обещал Густав — той щеше да му намери място в царството на Радниц. Казал му беше за Лу Силк.

— Г-н Радниц има много врагове. Някои от тях са с малко прекалено голяма мощ. Казват на Лу Силк — и врагът умира. Получава по четири хиляди долара на месец като предварителен хонорар, а при успешно освобождаване от някой товар — обща сума от петдесет хиляди долара. Но вече не е млад. Или ще се оттегли или ще го убият — беше му казал Густав. — Ти би могъл да заемеш неговото място. Трябва да чакаме, а междувреме се усъвършенствай — и продължи, като разказа на Сергас какви са уменията и квалификацията на Лу Силк.

— Но защо да чакаме? Каж ми къде да намеря този човек и ще го премахна — беше казал Сергас.

Но Густав бе поклатил глава.

— Точно сега, все още не си от класата на Силк. Ти си много добър, но той е самото съвършенство. Няма да приема да рискуваш живота си. Освен това, Радниц би останал подозрителен. Потърпи!

И Сергас бе останал в Париж, усъвършенствайки техниката за убиване, преследваше момичетата и четеше биографии на световни лидери. Когато Радниц се премести в Парадайз сити, Сергас се премести в Маями, където нае скромна, едноетажна апартамент. В Маями прекарваше часове на плажа, плуваше, тичаше и се поддържаше в добра форма, гонеше момичетата и хвърляше ножове в палмите.

Имаше доверие в чичо си. Рано или късно, той щеше да стане част от царството на Радниц. Щом чичо му казваше така, значи щеше да стане така.

Този следобед бе почувствал нужда от жена. Беше отишъл с Хондата си в западната част на Маями, и то в квартала за цветнокожи. Беше намерил това момиче, което сега спеше до него. Купил ѝ беше една кола, а тя му каза, че нейният човек е в Кий Уест по работа и няма да се върне до вечерта. Бяха се спогледали, и Сергас разбра, че тя ще се навие. Прилепена към него отзад на мотора, тя го бе упътила към тази барака, където живееше.

Веднага след като задоволише страстта си, Сергас винаги изгубваше интерес към партньорките си в леглото. Сега той се

измъкна, нахлузи „Левис“-а, и когато протягаше ръка към фланелката си, чу как една кола спира отвън с изскърцване на спирачките. С бързо движение отиде до една прогнила щора и се взря навън през летвичките.

Пред бараката беше спрял един очукан, прашен Линколн. От него изскочи голям, чернокож мъж, облечен с кремав костюм и с панамена шапка на главата. Грубото му лице, с рядка, мъхеста брадица, лъскаво от пот, беше една яростна, страховита маска. Като буря тръгна по пътеката, когато момичето се събуди. Тя седна в леглото с лице посивяло от ужас. В този момент чернокожият мъж се хвърли с цялата си тежест върху вратата.

Сергас я погледна докато вратата се тресеше под напора на силното рамо. Винтовете от ключалката влетяха в стаята. По устните му пробягна злобна усмивчица. С бързо движение мина покрай стената и застана отляво на вратата. Веднага след това, вратата се отвори с трясък и чернокожият — като ръмжеше, а острието на ножа проблясваше на слънчевите лъчи, струящи през щорите — се втурна вътре.

Момичето на леглото изпищя, прикривайки гърдите си и свивайки се назад от страх.

Движейки се като нападаща кобра, Сергас излезе иззад вратата. С пагубен саблен удар на отворената си ръка той удари по биволския врат чернокожия.

Бараката се разтресе когато чернокожият се свлече като повален от брадва бик.

Момичето отново изпищя.

— Успокой се — каза ѝ Сергас. — Не се стряскай.

— Мъртъв ли е? — момичето пропълзя до края на леглото и надникна да види огромното, неподвижно тяло.

— Не... не е. Просто е приспан. — Сергас облече фланелата си.

— Като се събуди, ще ме убие!

Сергас се наведе да обуе мокасините си.

— Не, няма да те убие. Ще ти уредя това.

— Ще ме пребие! — стенеше момичето.

Сергас поклати глава, дългата му коса се развя като знаме.

— Не, няма.

— Ще ме бие! Ще ме пребие до кръв!

Сергас се наведе над мъжа, който беше в безсъзнание, посегна към една от огромните му ръце и здраво стисна малкият му пръст. С бързо издърпване, той изви назад пръста, чупейки костта. Взе другата му ръка, счупи и другият му малък пръст, и като се усмихна на момичето, каза:

— Сега няма да е в състояние да те докосне, кукличке. Ще му е много мъчно за самия него, но просто в случай, че му се прииска да те изрита — ще оправя и стъпалата му.

Докато момичето гледаше с отворени от ужас очи и цялото й тяло се тресеше, Сергас измъкна обувките на чернокожия мъж и счупи двете малки пръстчета на огромните му, вонящи крака.

— Грижи се за него, кукло. Той ще е доволен да е под твоите грижи. — И като се засмя с тъжната си усмивка, излезе, метна се на Хондата, и със силен рев се отправи обратно към апартамента си в Маями.

Щом влезе в малката занемарена стаичка, видя, че лампичката на телефона свети. Момичето от рецепцията му каза, че има спешно повикване за него и му даде един телефонен номер от Парадайз сити.

Очите му светнаха.

Чичо му!

Набра номера.

— Сергас на телефона — каза, когато чу гласа на чичо си.

— Незабавно ела в хотел „Белведере“ в Парадайз сити — каза чичо му. — Вече си член на екипа на г-н Радниц — и затвори.

Сергас остави телефонната слушалка. Стоя неподвижен дълго време, а после започна бързо да оправя багажа си.

Дългото чакане беше свършило.

ГЛАВА 4

Фред Скунър, началник на охраната, на постоянна работа към Музея за изящни изкуства във Вашингтон, стоеше в горния край на трите широки крила мраморни стълби, водещи към фойето на първия етаж, където бяха подредени експонатите на Ермитажа.

Скунър, малко над петдесетте, беше едър човек и носеше тъмносиня униформа с фуражка. Сърмените ширити в долната част на ръкавите подсказваха какъв ранг има.

До него стоеше агентът от ФБР Джек Тръмблър, в тъмен костюм и без шапка, а сакото му леко се издуваше там, където криеше специалния полицейски модел 38-калибров пистолет, в кобур, закрепен към раменете.

Двамата мъже наблюдаваха подредената опашка от хора, които чакаха да преминат през радарното устройство на охраната. Имаше на пост един служител от охраната при входните врати, който регулираше притока от хора. А пък друг упътваше хората към дългия щанд на гардероба, където те оставяха всичко, което носеха със себе си.

Тръмблър — строен и със суров израз на лицето, прехвърлил тридесетте — не харесваше задачата, която изпълняваше. Не беше точно такава неговата представа за действие и движение — просто да се навърташ и да наблюдаваш любителите на изкуствата и разни зяпачи, но инструкциите му бяха точни и ясни. Шефът му беше казал, че той и четиримата към него трябва непрекъснато да бъдат нащрек.

— Тоя проклет град — беше казал шефът му, — е пълен с побъркани. Всички експонати са осигурени с алармена система, така че шансовете за кражба са твърде малки, но някой побъркан може да направи пакост с някое шише киселина. От самия Президент чух, че в никакъв случай не трябва да има инциденти, и ако стане нещо — твоят задник ще посинее.

Същите инструкции от Белия дом бяха предадени и па Фред Скунър. Всеки един от неговите хора през последната седмица бяха в пълна бойна готовност, и напрежението вече започваше да личи. Дори

когато Музеят се затваряше в 8 часа вечерта, служители от охраната оставаха да дежурят на смени през цялата нощ.

— Ще се радвам когато този купон свърши — каза Тръмблър. —
Още една седмица!

Скунър кимна.

— Тия хора ми изглеждат наред, но човек знае ли? Има толкова много откачени с анти-руска настроения. Някой политически мотивиран човек може да се опита да увреди един от тези експонати. Смятам, че последната седмица ще е най-опасната.

— Искаш да кажеш, някой да дойде да огледа добре помещението и после пак да се върне?

— Така ми се струва.

— Ако някой направи поразия, ще се вдигне адски шум — мрачно каза Тръмблър. — И какъв шанс за Съветите да твърдят, че сме безотговорни! Няма да се учудя, ако се окаже те да са доволни в случай, че някой побъркан направи нещо.

— Мерките по охраната са най-добрите, които можем да осигурим.

— Да-а. Как се разбирате с тия скапаняци от КГБ?

— Никакъв контакт. Преструват се, че говорят само руски.

— И аз се преструвам.

Докато двамата си говореха, и докато непрекъснатият поток от хора се движеше нагоре по стълбите, в двора към Музея се оформяха нови опашки.

Малко синьо фургонче, с надпис „Градска електротехническа корпорация, Вашингтон“, приближи и спря до портала. Висок, чернокож мъж, облечен в познатата униформа на Корпорацията, се измъкна от колата и отиде до единия от охраната.

— Г-н Скунър се обади — каза той. — Имали сте неприятности с бушоните.

Пазачът огледа чернокожия мъж.

— А знаеш ли къде е таблото с бушоните?

— Че разбира се — ухили се чернокожият мъж. — Зад сградата.

Човекът от охраната, виждайки, че голям автобус с климатична инсталация приближава и спира, нетърпеливо махна с ръка на чернокожия мъж да мине. Фургончето потегли и зави зад сградата на музея, където нямаше охрана.

Пазачът се запъти към автобуса. От него слезе нисък, дебел, лъчезарен свещеник.

— Пастор Хардкасл — каза той. — Доведох паството си да види изложбата. Надявам се, че всичко е уредено.

Служителят от охраната беше предупреден, че тридесет и пет виетнамски емигранти ще пристигнат, водени от Преподобния Хардкасл.

— Билетите, сър? — помоли той, отдавайки чест.

— Разбира се. — Пълният свещеник извади кочан с билети и паспорт.

Служителят махна с ръка да си прибере паспорта.

— Това не е необходимо, сър.

— Казаха ми, че охраната е много стриктна. Помислих си, че трябва да донеса паспорта си.

Църковните служители — дебели или слаби — бяха, според пазача, дяволски наивни самаряни и филантропи, а и досадни. Той провери билетите, погледна жълтеникавите лица, които се взираха надолу към него от прозорците на автобуса, изсумтя и махна на шофьора.

— Продължете нататък, сър — каза той на свещеника. — Има проверка на охраната във фоайето. Моля, кажете на хората си да оставят всичко, което носят, в автобуса. Това ще спести време. Чадъри, чанти, бастуни и всякакви метални предмети.

— Разбирам. Благодаря ви. — И свещеникът се върна в автобуса, който приближи към входа на музея.

Пътниците се позабавиха преди да слязат. В автобуса цареше бъркотия, докато те се освободят от вещите си. На последните две жени трябваше да се подаде ръка. И двете бяха в напреднала бременност.

— Ах, по дяволите! — промърмори Скунър. — Я, погледни тая тълпа!

Той се взря надолу към групата виетнамци — мъже, жени, някои с малки деца — всичките облечени в националните си костюми: жените в „чионг-сам“, мъжете в бели ризи и черни панталони.

— Емигранти — продължи Скунър. — Падрето им е организирал този излет чрез дружеството „Братство на любовта“.

— Погледни тези двете жени — тихо се обади Тръмблър. — Изглеждат така, сякаш ще пуснат вързопите си всеки момент.

— Надявам се, за Бога, това да не стане!

Долу под тях, във фойето, Чик Хърли — служителят от охраната при портала — също се взираше в двете хубави виетнамски момичета, които бяха в напреднала бременност.

Хърли — млад, малко прекомерно тежък, но не прекомерно интелигентен — бе избрал тази работа към охраната на музея, знаейки, че това ще е една стабилна служба с пенсиониране накрая, която изцяло ще задоволи неговата липса на амбиции и темпа, с който живееше. Преди десет месеца, след като чувстваше службата си сигурна, и тъй като нямаше екстравагантни вкусове, той се бе оженил. Жена му беше като него — без амбиции, но с отчаяната мечта да отгледа много деца. И двамата обичаха децата. Жена му също беше в напреднала бременност и се очакваше да роди всеки момент. Хърли, който душа даваше за пълната си съпруга, беше ужасен от това как се уголеми тялото ѝ. Беше гледал доста филми по телевизията, описващи раждането, и толкова го бяха разстроили, че през последната седмица живееше в мъки, представяйки си пред какво беше изправена жена му. Като видя двете виетнамски момичета, приличащи на цветенца, усети как студени тръпки минаха по гърба му.

След като пълният свещеник подаде кочана с билетите и после се присъедини към групата си, Хърли напусна портала и се приближи към него.

— Има асансьор, сър — обърна се той към свещеника. — Тези две дами не бива да изкачват стълбите.

Свещеникът му отвърна с лъчезарна усмивка:

— Колко сте любезен! Каква загриженост!

Хърли се ухили самодоволно.

— Ами, аз самият очаквам моето да се роди всеки момент.

— Браво! Прекрасно!

Хърли посочи асансьора и бързо се върна на поста си при портала.

Докато останалите от виетнамската група се качваха по стълбите, свещеникът и двете бременни момичета влязоха в асансьора. Изчакаха останалите и после свещеникът им каза:

— Следвайте ме и, моля ви, не се отклонявайте — и се отправи към първата зала с експонати.

— Някои от тези виетнамчета са привлекателни — каза Тръмблър. — Не бих имал нищо против да повозя една-две от тях.

— Я, не се разсейвай! — сръза го Скунър. — Поemi дясното крило, а аз ще поема лявото. Ще обикаляме.

Докато виетнамската група се движеше от експонат на експонат, спирайки от време-навреме да послуша думите на свещеника, Тръмблър мина покрай тях, покрай специалната ниша, в която се помещаваше иконата на Екатерина Велика — която, впрочем, не задържаше много вниманието на посетителите — и после влезе в огромната зала, където бяха някои от най-хубавите платна в света. Тук тълпата беше плътна и той забеляза, че и петимата от КГБ се движеха из тълпата, а и двама от неговите хора също наблюдаваха какво става.

Свещеникът спря пред един от прозорците и като погледна надолу, видя малка синя камионетка да излиза от двора на музея. Погледна часовника си, а после тръгна към друг експонат. След десетина минути, както говореше, той лекичко кимна с глава на едно от бременните момичета. Тя се отдалечи от групата и се приближи към един служител от охраната, който се опитваше да скрие прозявката си. Той беше дежурил през нощта и с нетърпение чакаше да бъде сменен.

— Къде е тоалетната, сър?

Той я погледна, огледа подутия ѝ корем, после ѝ се усмихна приятелски.

— Вратата ей там, госпожице.

— Благодаря, сър.

Момичето тръгна към една врата в противоположния край на нишата с иконата, докато свещеникът поведе групата си към нишата.

— А тук, приятели мои — каза той, — е първата икона, която Екатерина Велика, царица на Русия, е имала и използвала.

Групата направи пълен кръг около заградената с въже стъклена витрина.

Един от охраната се придвижи напред.

— Моля, стойте настрана от въжетата — рязко каза той.

— Разбира се, разбира се — увери го свещеникът и отвори каталога, който носеше. Когато служителят се върна обратно, той

продължи. — Художникът е неизвестен, но — както можете да забележите — като се вземе под внимание колко е стара...

Раздаде се висок, съскащ звук и плътен, черен дим заизлиза на талази иззад един голям експонат близо до вратата На дамската тоалетна.

Веднага настъпи паника сред виетнамската група. Момичетата се разпищяха и започнаха да се блъскат. Мъжете се развикаха, а децата се заплакаха.

Служителят от охраната се спусна по посока на дима, но сега димът беше станал още по-плътен и той се дръпна назад, като се задушаваше и кашляше.

Хората в залата с маслените платна също се паникьосаха. Викове „ПОЖАР!“ отекваха из залите. Като по уговорка, всички се втурнаха към различните изходи.

Скунър, като чу врявата и бъркотията, излетя от дясното крило и влезе в гъстия, черен дим. Това не беше пожар, казваше си той, това беше една мощна, димна бомба. Изтича до горния край на стълбите и изрева надолу към Хърли, който пък беше зяпнал нагоре към него:

— Затвори вратите! Никой да не влиза и никой да не излиза!

Другият пазач при портала заедно с Хърли се присъедини към Скунър, вземайки по три стъпала наведнъж. Пищящите виетнамци почти ги повалиха надолу по стълбите, опитвайки се да стигнат бързо до изхода, но Скунър и служителят от охраната препречиха пътя им.

— Стойте където сте! — изрева Скунър. — Няма нищо опасно!

Останал сам във фоайето, Хърли облегна дебелия си гръб на затворените врати и с безпокойство гледаше нагоре, към бъркотията на първия етаж.

— Ей, приятелю.

Той трепна, обърна се и видя, че пълният свещеник стоеше до него. Вратата на асансьора стоеше отворена и едно от бременните виетнамски момичета лежеше на пода.

— Страхувам се, че тази бъркотия предизвика родилни болки — каза свещеникът. — Г-н Скунър беше твърде любезен и се обади за линейка. А, ето че я чувам да идва. Моля ви, помогнете!

Ако Хърли не беше толкова тъп, той щеше да се сети, че Скунър — борещ се с виетнамците горе на стълбата — не би могъл евентуално да има време да позвъни за линейка. Но ужасните стенания, които

идваха откъм виетнамското момиче и острият писък на приближаващата линейка, парализираха и малкото разум, който притежаваше. Боже мой! — мислеше си той — това може да се случи и на Мег след ден-два! Забърза към момичето със свещеника и двамата заедно я повдигнаха. Лицето ѝ, лъщящо от пот, беше изкривено от болка.

— Пуснете вътре хората от линейката — остро каза свещеникът.

Цял разтреперан, Хърли се втурна към вратите, плъзна назад резетата и пусна двама чернокожи, понесли носилка. Нямаше как да знае, че тези двамата, само преди четвърт час, бяха облечени в униформата на „Градската електротехническа корпорация, Вашингтон“.

— Ще се погрижим за нея — каза по-високият. Те я прихванаха и я положиха на носилката, а тя зариде от болка. Преди Хърли — разтреперан при този звук — да има време да помисли, двамата санитарии излязоха, натовариха носилката в линейката, която с рев и със сирена в пълна мощ, отпраши нататък.

— Прекрасно! — възкликна свещеникът. — Благодаря. А сега, аз трябва да се върна при паството си. Не мога да си представя какво става там горе.

Бързо отиде до асансьора, натисна бутона за втория етаж и зачака да спре. Малка група от хора, които бяха разглеждали други експонати на втория етаж, сега се бяха събрали на горния край на стълбите. Свещеникът влезе в една от мъжките тоалетни и затвори вратата. Три минути по-късно, вратата се отвори и един млад, слаб мъж, в бяла спортна риза и черни панталони, с разрошена коса, се сля с тълпата, която сега един от охраната задържаше горе.

Фактът, че паниката беше бързо овладяна беше твърде показателен за физическите възможности и авторитета на хората от охраната. Всички прозорци бяха отворени и гъстият дим бавно се разпръскваше.

Като използваше мегафон, Скунър викаше непрекъснато:

— Няма пожар! Това е само лъжлива тревога! Всички да останат на местата си!

Тълпата се подчиняваше, като овце.

Тръмблър дойде до Скунър.

— Погледни! — и показва на Скунър пластична кутия. — Една съвременна димна бомба, и прочети тук...

Скунър прочете бележката, залепена на бомбата:

„РУСИЯ ДА ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ! От Анти-съветската лига.“

— Тоя мръсник е още тук — ядовито процеди Скунър. — Ще го открием!

Приближи един тантурест мъж от КГБ.

— Никой да не излиза, докато не проверим има ли нещо повредено! — сякаш излая той.

— Разбира се — отговори Скунър. — Това е фалшива тревога. Ще поговоря с тези хора.

Като използваше мегафона си, Скунър, който сега вече се потеше и знаеше, че ще има неприятности, обясни на тълпата, че някакъв шегаджия е задействал димна бомба, и че преди да напуснат сградата, ще трябва да оставят имената и адресите си. Нека, ако обичат, да се подредят на опашка във фойето и когато е сигурно, че няма нищо повредено, ще могат свободно да си отидат.

Успокоени, хората започнаха да се смеят. Като че ли намираха, че е една хубава шега срещу Съветския съюз.

Веднага щом се освободи от посетителите първия етаж, хората от КГБ минаха през всички експонати, търсейки някакви повреди. Силно изненадан, Скунър си помисли, че всички приличаха на експерти по изкуствата. Един от тях, като отиде до иконата в стъклената витрина, се загледа втренчено в нея, после прекрачи през въжетата и откри, че стъклената витрина не е заключена.

Като видя това, сърцето на Скунър отиде в петите. Трябваше да зазвучи сирена когато човекът от КГБ отвори витрината.

Този от КГБ сграбчи иконата от витрината, взря се в нея с широко отворени очи, после отиде до Скунър, а лицето му беше станало виолетово от яд.

— Това е фалшификат! — изрева той.

Като чу това, Тръмблър се обърна и изтича до първия телефон.

Един черен Мерцедес, 280 SL, бавно се плъзна в двора на изоставена строителна фирма, и спря под един навес в дъното, който

не се виждаше от улицата.

Ед Хадън погледна часовника си. Имаше да чака, кажи-речи, десетина минути. Беше напълно спокоен. Непоклатимо беше доверието му в Лу Брейди. Операцията бяха планирали добре. Само лошият късмет можеше да обърка нещо, а Хадън не вярваше нито на лош, нито на добър късмет.

След девет минути, в двора влезе една линейка. Висок, чернокож мъж се измъкна от нея, изтича до големите дворни порти и ги затвори. Шофьорът пък изтича до Хадън и с вдигнат палец му показва, че всичко е „о'кей“.

— Няма проблеми, шефе — лицето му грееше в усмивка. — Гладко като по вода.

Високият, чернокож мъж беше отворил задната врата на линейката и виетнамското момиче, без да е вече бременна, облечена в тъмночервени панталони и жълта блузка — дрехи, които я бяха чакали в линейката — изтича към Хадън. Тя подаде иконата през прозореца. Хадън я разгледа внимателно, остана доволен като видя, че е оригиналът, а после извади три плика. Два от тях даде на чернокожите мъже, а третият — на момичето.

— О'кей — каза той. — Отваряйте портите и дим да ви няма.

Високият отвори портите и Хадън, като помахаше с ръка, тръгна с колата със скорост малко под позволената, излезе на улицата и се отправи към летището.

Като пристигна на паркинга на летището, посегна към задната седалка и взе куфара, който лежеше там. Отвори го, бутна настрана нещата, които бе взел за пренощуване и като натисна една скрита пружина, фалшивото дъно на куфара се отвори. Той плъзна вътре иконата, щракна и затвори куфара и като остави Мерцедеса, отиде пеша до залата за заминаване. Регистрира се под фалшиво име. Момичето, като разпозна у него някакъв високопоставен изпълнителен директор, му се усмихна предизвикателно.

— Полетът за Маями е след десет минути — каза тя.

Хадън кимна, спря да купи един брой на „Тайм“ и се отправи към чакалнята, присъединявайки се към други бизнесмени, също пътуващи за Маями.

Когато пристигна в Маями, той нае, един Линколн от гишето на „Херц“ и тръгна за Парадайз сити. Проправяйки пътя си в потока от коли, той погледна часовника си. Часът беше 15.05. Добре вървя, помисли си той. За миг дори не се и зачуди какво ли става с Ду Брейди, но се усмихна като си представи бъркотията в музея. Съвсем сигурно бе, че Брейди ще се е погрижил за себе си и вероятно сега вече беше на път за Ню Йорк.

След още един час, Хадън влезе в галерията на Кендрик където Луис дьо Марни нервно се движеше напред-назад, премествайки предмети, после връщайки ги на мястото им — напрегнат от чакането. При вида на Хадън, дъхът му спря.

— Клод? — кратко попита Хадън.

— В кабинета си... чака — отговори Луис. — Взе... взехте ли я!

— А ти как мислиш?

Хадън мина през галерията, после бутна и отвори вратата на Кендрик. И той крачеше нагоре-надолу, с кривната перука.

— Ед! Шери! — възкликна той. — Направо страдах през цялото време! Е, дали...?

Хадън затвори вратата и отиде до бюрото на Кендрик. Постави куфара на бюрото, щракна ключалките и го отвори, като натисна пружината, и като се обърна с широка усмивка, подаде иконата на Кендрик.

— Мили Боже! — промърмори Кендрик. — А колко се притесних! Трябваше да си дам сметка! Прекрасен, прекрасен мъж! — После с безпокойство погледна към Хадън. — Някакви неприятности? Нали не се наложи някакво страшно насилие?

Хадън се усмихна още по-широко.

— Мина като по мед и масло. А сега е твой ред да посвършиш малко работа.

— Да... да — Кендрик с тежка стъпка отиде до вратата и повика Луис. После се върна и позвъни на братовчед си. Когато Мавърик се обади, Кендрик му каза — Стоката пристигна. Изпращам ти Луис веднага. — Слуша известно време какво му говори другият, а после каза: — Прекрасно изпълнение. Няма проблеми. — И затвори.

Луис се плъзна в стаята. При вида на иконата, очичките му светнаха.

— Моля те, котенце. Опаковай това и го отнеси на Роджър. Чака те и е готов. Знаеш какво да направиш.

Луис взе иконата и я заразглежда.

— Мисля, че моите цветове са по-хубави, не намираш ли, миличък?

— Давай, давай... побързай.

Когато Луис си тръгна, Кендрик отиде до барчето.

— В такова нервно състояние съм, че трябва да пийна бренди — каза той. — Скъпи, Ед. Хайде и ти пийни с мен.

— Не, благодаря. Нервен ли казваш? Казах ти, че ще я взема и я взех. Има време да си нервен, и то ще е когато стане истински напечено, което е след около два часа.

— Да, мога да си представя. А тези виетнамци? Полицията ще се отнесе ужасно с тях.

— Е, и какво? Те нищо не знаят. Единствените две, които са посветени, са бременните момичета. Тази с бомбата се освободи от корема си — плетеният кош — в тоалетната. Дрехите ѝ бяха такива, че можеше да ги обърне обратно. Има и фалшиви документи Тя е излязла от тоалетната и се е смесила с тълпата — просто още една любителка на изкуството. Дори и да я пипнат ченгетата, тя няма да проговори. Момичето, което ми даде иконата е сигурно вече в Ню Йорк и вече е изчезнало.

Кендрик повдигна перуката си, за да избърше плешивата си глава.

— Ами Лу?

Хадън се засмя.

— Лу е единственият човек, за когото никога не бива да се безпокоиш.

Кендрик отпи от брендито, после отиде зад бюрото си и седна.

— Значи, сега остава само този ужасен Лепски да пренесе иконата до Швейцария, след което ще сме богати.

— Точно така — откликна Хадън. — Много сладка операция. — После помълча и се загледа в Кендрик. — Разбира се, при положение, че твоят купувач не се запъне в последния момент.

Шест милиона са много пара. Сигурен ли си в него, Клод?

— Разбира се. Той е страхотно богат. Да, сигурен съм в него. — Клод отново отпи от брендито си, а после една притеснителна мисъл

пропълзя в ума му. Дали пък можеше да е сигурен когато си има работа с Херман Радниц? Дали въобще някой можеше да е сигурен когато си има работа с този безсърдечен магнат?

Дори и следващата глътка бренди не можа да успокои подскачащите му нерви.

Фред Скунър се опитваше да омиротвори и предразположи Карас Керемски, шеф на служителите от охраната на КГБ.

— За Бога, не се притеснявай — казваше той. — Добре де, иконата е открадната, но тя просто трябва да е още в сградата. Още щом се появи димът, поръчах да заключат всички изходи. Никой не е напуснал музея. Крадецът е все още тук, и иконата е още тук. Това е трик на Анти-съветската лига, само за да създадат неприятности. Всички ще бъдат проверени и имената, и адресите им ще бъдат записани. Десетина от моите хора вече претърсват целия музей. Обзалагам се, че ще намерят иконата.

Скунър го загърби. Отиде до горния край на стълбите и погледна търпеливата опашка долу; хората даваха имената и адресите си и послушно се оставяха да ги претърсят.

Хърли, на пост при портала, ги пускаше един по един след като му показваха бележката за освобождаване. Операцията вървеше гладко и Скунър беше доволен, че никой не може тайно да измъкне иконата навън.

Лу Брейди, в бяла спортна риза и черни панталони, постави пред един от проверяващите фалшив английски паспорт.

— Отседнал съм в хотел „Делауеър“ — каза той. — Целия ден ще прекарам в разглеждане на забележителности, а после ще продължа за Отава. Там ще съм в хотел „Централ“.

Служителят от охраната го огледа: още един проклет турист, помисли си той, после кимна и му подаде бележката за освобождаване. Претърсиха Брейди, след което той излезе, помахна на едно такси, което го отведе до хотел „Делауеър“.

За час и половина, с около тридесетина бързо работещи служители и последните посетители бяха напуснали сградата.

Скунър започваше да се успокоява. Иконата не можеше, наистина не можеше да е била измъкната скришом от музея. Сега вече

беше въпрос на внимателно претърсване, за да бъде тя открита. Тогава забеляза, че един от неговите хора му прави знак. Беше много дискретен знак и сърцето му отиде в петите.

— Веднага се връщам — каза той на Керемски и отиде до мястото, където беше неговия служител.

— Тук има нещо странно, сър — каза служителят. — В една от дамските тоалетни.

Тръмблър дойде при тях.

— Какво има? — попита той.

Двамата със Скунър влязоха в тоалетната и служителят им посочи плетен кош с формата на яйце, с ластични презрамки, захвърлен на пода.

— Какво, за Бога, е това? — промълви Скунър.

— Не го пипай! — остро се обади Тръмблър. Отиде напред, клекна и заразглежда коша, вдигна глава и погледна Скунър. — Ето как е била внесена димната бомба. Онези, виетнамците! Две от жените бяха бременни.

— Сър.

Скунър се обърна и видя, че друг служител беше застанал до него.

— В мъжката тоалетна на втория етаж има костюм за дегизиране.

— По дяволите! — възкликна Скунър. — Ти остани тук — каза той на първия от служителите, а след това, следвайки втория служител, последван също така и от Тръмблър, тръгна по стълбите за втория етаж. Служителят отвори вратата на една от мъжките тоалетни и се отдръпна. На пода имаше черно палто, перука на оплешивяващ мъж, силно подпълнена с мека материя мъжка жилетка и свещеническа бяла якичка.

На Тръмблър веднага му стана ясна картинката.

— Тоя дебел пастор! Виетнамците! — възкликна той.

Промъкна се покрай Скунър и с бясна скорост отлетя към фойето. Попита дали при проверката е имало един дебел пастор, но отговорът беше отрицателен.

Скунър се присъедини към тях.

— Тия виетнамци!

— Имам имената им на всички, сър — каза един от охраната. — Отседнали са в общежитието на „Братство на любовта“.

— Когато ги проверявахте, забелязахте ли, че две от жените са в напреднала бременност? — попита Скунър.

— Аз не съм, сър, но може би Хърли е забелязал. Той събираше контролните бележки и ги пускаше навън.

— Ще позвъня на шефа — обади се Тръмблър, и бързо се запъти да търси телефон.

Скунър пресече фойайето и отиде при Чик Хърли до изхода. След като възбудата беше преминала, Хърли отново мислеше за жена си. Застана мирно, когато Скунър го грабна за ръката.

— Видя ли да си тръгват тези две бременни виетнамки?

Хърли премига насреща му.

— Не, сър. Разбира се, едната от тях беше отведена с линейка, но другата не съм виждал.

— Линейка? — Скунър щеше да го погълне с поглед. — Каква линейка?

Хърли трепна.

— Ами как, тази, която вие сте повикали, сър.

— Аз да съм я повикал? Какво, по дяволите, бръщолевеиш?

Капки пот потекоха от пълното лице на Хърли.

— Ами, когато започна да излиза дим, сър, пасторът ми каза, че от шока, тази виетнамка е получила родилни болки и, че вие сте повикали линейка. Минутка по-късно пристигна и линейката и двама чернокожи с носилки я отведоха. Тя имаше страшни болки, сър. И тъй като сте бил поръчал линейка, аз ги пуснах. Сгрешил ли съм?

Скунър стоеше неподвижен, а очите му бяха изцъклени като на човек, когото току-що са ударили по главата с парче оловна водопроводна тръба.

Тръмблър изтича от телефонната кабина и го сграбчи за ръката.

— Няма такова нещо — общежитие „Братство на любовта“!

Скунър пое дълбоко въздух. Сега вече знаеше, че иконата не само беше открадната, но беше и изнесена тайно от музея.

— Изчезнала е, Джак! Ти поеми нататък. Аз ще поговоря с тоя глупак от КГБ. Ах, приятелю! Здравата го закъсахме!

Тръмблър изтича обратно до телефона. Тридесет минути по-късно, всички изходни пунктове на Съединените американски щати

бяха затворени.

В 11.00 часа в сряда сутринта, едно лъскаво, внушително фургонче спря пред къщата на Лепски. От двете страни на жълтеникаво-кафявата кабина стоеше магическата дума МАВЪРИК. Фургончето и името направиха така, че завеските на прозорците се дръпваха, съседи нехайно се заразхождаха из дворовете си, а някои хвърляха завистливи погледи.

Карол беше чакала с нетърпение и като видя фургончето да пристига, от вълнението, което то ѝ причини, разбра, че това беше един от най-хубавите моменти от живота ѝ.

Шофьорът, с огромен пакет в ръце, дойде до входната врата на къщата. Беше висок, елегантен, русокос младеж, облечен в жълтеникаво-кафява униформа, обточена с кафяви ширити, а на главата си имаше жълтеникаво-кафява фуражка, с кафява козирка.

Карол почти откъсна вратата от пантите ѝ, когато отвори.

Като се усмихна срамежливо и малко неестествено на Карол, този красив младеж настоя да влезе и разопакова пакета.

— Г-н Мавърик желае да е абсолютно сигурен, че сте напълно доволна, госпожо.

На Карол много не ѝ се искаше да пусне този обаятелен млад човек в дома си. Всекидневната, както обикновено, беше в пълна бъркотия. Карол се оправяше чак късно следобед. Някак си тя и Лепски винаги оставяха всекидневната в пълен хаос преди да си легнат вечер. Как ставаше така, Карол никога не можеше да си обясни, но все едно — ставаше!

Но русокосият шофьор беше толкова очарователен, толкова очевидно не забелязваше бъркотията, че тя възвърна самочувствието си.

Пратката беше разопакована.

— В куфара с вашите инициали, госпожо, са сложени вашите тоалети, обувки и чанти — каза шофьорът. — А куфарът на г-н Лепски е празен. Ето и козметичното куфарче. Г-н Мавърик специално поръча да попитам дали ви харесва.

Карол още дълго време след като фургончето си беше отишло, разглеждаше жадно козметичното куфарче. Освен богатият асортимент

от скъпа козметика, то съдържаше и портфейл от малко крокодилче за чекове, на който бяха изработени в релеф със златни букви нейните инициали, както и подходящ му калъф за паспорт; имаше и несесер за маникюр — толкова елегантен, че Карол се страхуваше да го пипне.

Един час по-късно, три от най-добрите ѝ приятелки, неспособни повече да задържат любопитството си, почукаха на вратата.

Това беше триумфът на Карол. Малката едноетажна къща трепереше от възгласите на завист, възхищение и топло чувство на възторг когато тя показваше покупките си.

И трите ѝ приятелки не можеха да се успокоят докато тя не сложи всяка една от роклите и я демонстрира, разхождайки се из разхвърляната всекидневна. Но тъй като всичките ѝ приятелки също имаха разхвърляни всекидневни, на никоя от тях не ѝ пукаше каква е обстановката.

Беше празник за очите им това, което бе създал Мавърик, и те мечтаеха един ден и на тях някой да остави пари в наследство, та да могат да си съперничат с Карол.

Докато Карол сменяше тоалета си, най-добрата ѝ приятелка правеше сандвичи, като използваше студеното пилешко и шунката, които Карол беше заделила за вечеря на съпруга си. Те се нахвърлиха и върху бутилката му с уиски „Къти сарк“, която Карол бе купила вместо предишната. Стана голям купон, та дори и с песен на няколко гласа, който Карол водеше с пълно гърло, а другите ѝ пригласяха и се вдигна такъв шум, че кучетата на съседите започнаха да вият.

Най-накрая, към 6 часа следобед, купонът свърши. Момичетата трябваше да тичат до вкъщи, да стъкмят нещо за вечеря на съпрузите си. Карол, леко пийнала, отново седеше пред козметичното куфарче и докосваше великолепните шишенца и бурканчета и въздишаше от удоволствие.

Тогава си дойде Лепски.

Беше прекарал измерителен ден. Началникът Фред Теръл се беше върнал от отпуск. Лепски трябваше да го запознае с всички престъпления, случили се през неговото отсъствие. Макар че не бяха нещо важно, Лепски обичаше така да изкара нещата, сякаш ако не е било поверено ръководството на него, то Парадайз сити би бил на колене Теръл, който добре познаваше Лепски, го беше изслушал търпеливо, кимайки с глава и пускайки дим от лулата си. Той обобщил:

Десет откраднати коли, десет намерени коли, три кражби с взлом — не толкова тежки — и петима пияни шофьори.

— Добре, Том — каза Теръл. — А сега си тръгвай и приятно прекарване през ваканцията.

Сержант Биглър влезе в стаята.

— Докладваха, че един побъркан с пушка стреля по лампите в една висока сграда. Дежурните коли са вече там. Да хвърли ли и Том един поглед?

Теръл кимна.

— О'кей Том, последната ти задача. Хвърли един поглед.

Това беше като храна за Лепски. Хвърли се в колата си и се впусна по булевард Парадайз с виеща сирена. Нищо друго не му правеше по-голямо удоволствие от това да накара някой Ролс-ройс, Бентли или Кадилак да свърнат бързо настрана от пътя му.

Като пристигна на мястото, завари десетина униформени полицаи да зяпат към един прозорец далече горе на 17-етажна сграда.

— Ей го там, горе — каза един от полицаите. — Стреля.

Лепски потупа пистолета си.

— Да вървим — каза той.

Съзнавайки, че голяма тълпа стои и наблюдава сцената, съзнавайки също, че телевизионният екип беше пристигнал, Лепски не бързаше — нарочно мина бавно към входа на високата сграда, като се надяваше, че тия глупаци от телевизията го снимат.

С трима полицаи и един треперещ, възрастен портиер, Лепски се качи с асансьора до 11-ия етаж.

— Това е вратата на апартамента му, сър — каза портиерът когато излязоха в коридора. — Това е г-н Левишон. Бих рекъл, че му хлопа дъската.

Лепски, с пистолет в ръка, махна на тримата полицаи да заемат позиция, после вдигна крак и с все сила го стовари върху ключалката на вратата. Тя отхвъркна и се отвори.

Дойде като жалък завършек това, което видяха когато се втурнаха в една добре обзаведена стая: един пълен, възрастен мъж седеше пред отворения прозорец с 22-калибрена пушка в ръце.

— Стой! — изрева Лепски с гласа си на полицай, а пистолетът му бе насочен към възрастния мъж.

— А-а-! Полицията! Колко правилно! — Мъжът сложи пушката на пода. — Влизайте. Влизайте. Погледнете това безобразие! Посред бял ден, ей ония хора там са пуснали осветлението. Това е направо безобразие! Добрият ни Президент непрекъснато ни моли да пестим енергията, ама кой го е еня! Лампи, лампи! Светят навсякъде!

Когато Лепски предаде рапорта си, Биглър и Джейкъби се спускаха от смях.

— Добре де, шушумиги такива! Мене ще ме дават по телевизията, така че се смейте колкото си искате!

Така стана обаче, че като попита за предаването, казаха му от телевизията на Парадайз сити, че снимките където Лепски минава до високата сграда са били унищожени от едно хлапе, което е сметнало, че е много хитро да си сложиш малката мръсна ръчичка пред обектива на камерата.

Съвсем вкиснат, Лепски влетя в къщата като пожарна кола, повикана при бедствие и изрева:

— Върнах се! Какво има за вечеря?

Карол току-що беше прибрала обратно в козметичното куфарче един одеколон в елегантна пулверизатор-на опаковка. Гласът на Лепски ѝ подежда като леко разтърсване и я извади от мечтанието за това как живеят жените на милионерите и я върна в жалката реалност за това как живее жената на един старши детектив.

— Здравей, миличка! — изрева Лепски, втурвайки се във всекидневната. — Какво има за вечеря? Умирам от глад!

Карол затвори очи. Бленуването ѝ се изпари. Вече върната обратно в реалния живот, тя се изправи.

— Том! Погледни в какво ще носим багажа си. Погледни! Има куфар с твоите инициали. Не е ли прекрасен?

Лепски погледна куфарите и зяпна.

— За мене? За какво, по дяволите, ми е притрябвал нов куфар? Аз си имам куфар!

— Да, бил е притежание на дядо ти — студено каза Карол.

— Че какво му е на дядо ми? — попита Лепски нападателно.

— Това е куфарът, с който ще пътуваш! — бавно и твърдо заяви Карол.

Лепски приближи до куфара и го заглежда. Вдиша дълбоко.

— Боже Господи! Това трябва да струва страшно много!

Ти да не си харчила пак като луда, миличка?

— Погледни това! — Карол му посочи тоалетното куфарче.

Лепски гледаше като втрещен.

— Ти си купила това?!

— Г-н Мавърик ми го подари.

Лепски надникна да разгледа съдържанието на куфарчето. Взе спрей с парфюм и напръска лицето си. Карол грабна спрея от ръцете му.

— Хм... страхотно. Искаш да кажеш, че ти го е дал просто така?

— Да. И двата куфара струваха само сто долара.

— Bravo! Трябва да си очаровала тоя мухльо и да си събудила истинския мъж у него! — ухили се Лепски. — Винаги съм вярвал в моето писенце! Какво има за вечеря?

— Лепски, ти наистина ли не можеш за нищо друго да мислиш освен за храна? — попита строго Карол, като се отправя към кухнята.

— Всичко това вече сме го говорили — каза Лепски и я последва в кухнята. — Хайде да ядем.

Когато Карол погледна в хладилника и си даде сметка откъде бяха дошли всички тези сочни сандвичи с пилешко и шунка, тя нададе вик на отчаяние.

Лепски, на когото му беше много познат този звук, пусна една ругатня, от която на Карол ѝ загоряха ушите.

Новината за дръзката кражба на иконата на Екатерина Велика стигна до телевизионните екрани в 18.00 часа. Говорителят по телевизията каза, че Президентът на Съединените щати вече е говорил със съветския Премиер. И го е уверил, че иконата ще бъде открита. Той е предложил награда от 200 000 долара, която ще доведе до откриването ѝ. Съветският Премиер е издал заповед експонатите от Музея за изящни изкуства да бъдат веднага опаковани и върнати в Съветския съюз под строго наблюдение.

Президентът е казал на Премиера, че всички изходни пунктове са затворени и че няма начин иконата да бъде контрабандирана и изнесена от страната. Въпрос на време е тя да бъде намерена.

Всички сили на сигурността, армията и флота са били призовани да се включат в търсенето. Крадците ще бъдат хванати и наказани.

В новините нищо не бе казано за това, какво е отговорил съветският Премиер.

Кендрик и Луис слушаха новините и разменяха неспокойни погледи.

Ед Хадън слушаше в апартамента си в хотел „Спаниш бей“ и се усмихваше самодоволно.

Лу Брейди, в Ню Йорк, също слушаше и също се усмихваше. Дори някоя от виетнамките да се изкуши от наградата, той беше покрил следите си напълно. Каквото и да кажеха, то само би объркало цялото търсене. Брейди кимна на себе си. Беше уверен, че с помощта на старши детектива Том Лепски, иконата ще пристигне в Швейцария.

ГЛАВА 5

Беше много неприятно, че полетът Маями-Париж по разписание беше в 18.00 часа. Това означаваше, че Лепски имаше цялата сутрин и следобед свободни и само се въртеше без работа.

Скоро след 8.00 часа, той започна да обикаля из къщата, докато Карол остана в леглото, за да прочете сутрешния вестник.

Лепски направи кафе, и тъй като реши, че е много неблагодарно да си сам когато не те свърта на едно място, влезе в спалнята.

— Миличка, у теб ли са самолетните билети?

Карол въздъхна.

— У мене е всичко. За Бога, излез да се разходиш! Аз ще се изкъпя, след което отивам на фризьор. Няма да се прибера преди 3 часа следобед.

— Какво има за обяд? — попита Лепски обезпокоен.

— Иди си купи сандвич или нещо там. Кухнята е затворена за ваканцията.

Лепски лекичко изстена, а после попита:

— Опакова ли всичко?

— Лепски! Махай се! — А когато Лепски тръгна неохотно към вратата, тя попита: — Ами ти опакова ли всичко?

Лепски се вторачи в нея.

— Мислех, че ти ще се справиш с опаковането на багажа.

— Аз си приготвих моя багаж. И разбира се, че няма да приготвям твоя! Хайде сега, вземи вестника и ме остави да се облека. Когато изляза, можеш да си стегнеш багажа. Прочети за тази икона, която са откраднали. Има награда от 200 000 долара за откриването ѝ.

— Икона? Какво, по дяволите, е икона?

— Махай се и чети!

Като си мърмореше, Лепски отиде във всекидневната, седна и зачете двете пълни страници от вестника с информация за кражбата. Беше впечатлен. Всички полицаи в страната бяха под тревога. Армията и флота бяха също включени. Президентът беше бесен и вече

започваха да падат глави. Това, което най-много го впечатли беше голямата награда, предлагана на всеки, който можеше да даде информация, водеща до откриването на иконата.

Изведнъж у Лепски заговори сто-процентовият полицаи. Това произведение на изкуството не би могло да се появи на свободния пазар. Ще бъде купено тайно от някой ексцентричен колекционер. Острият му ум веднага се сети за Клод Кендрик. Лепски беше сигурен, но нямаше доказателства, че Кендрик правеше сделки с крадени ценности. Тази икона беше точно нещо от неговия нечист бизнес.

Скочи на крака, грабна телефонната слушалка и набра полицейското управление. Изрева в слушалката веднага да го свържат с Биглър.

Дежурният на телефонния номератор го позна по гласа.

— Джоу е зает — каза той. — До ушите сме затънали в тая гадна история с откраднатата икона. Какво искаш?

— Ако не ме свържеш с Джоу точно в тази секунда, проклетите ти черва ще ми послужат за жартиери! — изръмжа Лепски.

— О'кей, о'кей! — Имаше дълга пауза, после Биглър се обади.

— За Бога, Том, ти си във ваканция. Какво има?

— За тази икона! Ченгета включват ли за наградата?

— Че откъде да знам? Важната особа каза: „който и да е“. Може пък ченгетата да не са „който и да е“. Какво ти е на ума?

— Тоя дебел мухльо — Кендрик! Ако някой е взел тази икона, то това е той!

— Е, да, да. Слушай, Том, отивай на почивка и се разтовари. Шефът се сети за Кендрик веднага щом се разчу новината. Точно сега, трима от нашите, плюс ФБР, плюс ЦРУ, плюс разрешително за обиск са на път към галерията на Кендрик. Просто се отпусни и прекарай приятно ваканцията си — и Биглър затвори.

Лепски така изсумтя, че и разярен бик би спрял на място.

Карол, вече облечена, изтича в стаята.

— Какъв беше този отвратителен звук?

— Нищо... нищо.

— Отивай сега и си опакой нещата. Ще те видя около три часа. Чао, за сега — и излезе.

Лепски се чувстваше нещастен цялата сутрин докато наблъскваше новите си дрехи в новия куфар, като обикаляше из

къщата и все поглеждаше часовника си; а после, воден от празния си стомах, отиде с колата до един бар — популярен сред полицаите — където изяде един сандвич и изпи една бира.

Точно се чудеше дали да се почерпи с още една бира, когато влезе Макс Джейкъби и се покачи на високата табуретка до него. Поръча си сандвич със сирене.

— Слушай, човече! Тази проклета икона е фатална като атомна бомба! Цялата брегова линия е просто запечатана. Наистина е страшно напечено. От флотата патрулират. От армията не пускат никаква моторница или яхта да излезе в морето. Притежателите им просто блокират телефонните ни линии от оплаквания.

— А какво стана с Кендрик?

— Чист е. Наистина обърнахме галерията му наопаки.

Лепски повдигна рамене.

— О'кей. Тогава може да е къде ли не.

— Можеш да го повториш това, но Президентът е страшно ядосан и напрежението е жестоко. — Джейкъби въздъхна. — А-а-х, човече! Блазе ти, че си във ваканция.

— Ами тази награда? Представи си, че ти намериш иконата — мислиш ли, че ще можеш да вземеш парите?

Джейкъби се засмя.

— Няма да я намеря, Том, но дори и да можех да я намеря, ченгетата не получават награди. Ти ми го каза веднъж, нали?

— Да, но все пак...

Джейкъби свърши със сандвича си, потупа Лепски по ръката и се смъкна от високата табуретка.

— Обратно в мелницата. Приятно прекарване на отпуската.

Лепски се прибра вкъщи. Продължаваше да мисли за наградата от 200 000 долара. Някой смотаняк в края на краищата ще пропее, и ще намерят иконата, и смотанякът ще си прибере парите.

Седеше и трупаше фасове в пепелника, когато Карол се прибра. Той едва я позна — толкова блестяща беше.

— Ф-ю-ю-ю-ю! — Подсвирването му можеше да се чуе чак в края на улицата. — Миличка! Изглеждаш великолепно! — и скочи на крака.

Като видя погледа му, Карол бързо се дръпна назад.

— Да не си посмял да ме доближиш! Пригответи ли си багажа?

Лепски въздъхна.

— О, разбира се.

— Тогава за какво си облякъл този работен костюм? — попита строго Карол. — Ти няма да пътуваш в това идиотско нещо. И какво мислиш, че правиш като стоиш с шапка вкъщи?

— Гледай, мила, опаковах си всичките проклети нови дрехи.

— Тогава разопаковай ги! Ще пътуваш със спортното сако и тъмносините панталони. Ще сложиш бледосинята риза и винената вратовръзка!

Към 17.00 часа Карол също не я свърташе на едно място. Все се оглеждаше в огледалото в антрето, поглеждаше часовника си, а Лепски — сега вече издокаран в новата си премяна — крачеше из всекидневната и си тананикаше тихичко.

— Времето напредва — каза Карол. — Дано таксито не закъснее.

— Такситата никога не закъсняват. — Изведнъж изразът на лицето му се промени от закъснялата реакция. — Такси ли?

— Да не искаш да ми кажеш, че не си поръчал такси? — Карол просто пицеше.

Лепски се втурна към телефона. Джоу Дюкас, който завеждаше местната таксиметрова служба и беше негов добър приятел, му каза, че няма да има проблем изобщо. Ще пристигне такси навреме, за да ги закара до летището в 18.00 часа Лепски затвори телефона, усмихвайки се самодоволно.

— Знаеш ли, миличка, понякога прекалено се нервираш. Таксито е на път.

Карол въздъхна.

— Не мога да разбера как можеш да си толкова добър полицаи. Изглеждаш пълен идиот за дребните неща от живота. — После му се усмихна. — Но те обичам, Том.

Лепски наостри уши като ловно куче.

— На таксито ще му трябва половин час, така че ако...

— Лепски! Я се засрами!

В 17.15 часа таксито пристигна и един едър, засмян чернокож мъж тръгна по алеята към къщата.

— Хайде, тръгваме! — възбудено извика Карол. — Дай му багажа, Том.

Лепски подаде двата сини куфара, които мъжът понесе обратно по алеята. Лепски усети, че всичките им съседи бяха наизлезли в дворовете си. Едно момченце държеше японско знамение, което размахваше. За Лепски то винаги беше като героя от комиксите „Дени Угрозата“, но точно сега хлапето изглеждаше изпълнено с доброжелателност и добро настроение.

С козметичното куфарче в ръка, Карол излезе на алеята и се почувства като филмова звезда в блестящия си тоалет. После спря.

— Том! Изключи ли тока и водата?

Лепски затвори очи и простена тихо.

— Точно се канех да го направя!

Изтича обратно в къщата под погледите на съседите.

Карол чакаше със застинала усмивка на лицето, а кракът ѝ нервно потропваше и усещаше приглушените гласове когато новината се предаваше от уста на уста, през оградите, как Лепски е забравил да затвори крановете и изключи електричеството. Всезнайковците клатеха глави с неодобрение.

Изведнъж откъм къщата се чува страховити ругатни. Карол, ужасена от използваните думи, изтича вътре само за да намери Лепски, прихванал кървящата си ръка.

— Проклетия, гаден кран не ще да се завие! Ранен съм! — изрева той.

— Кранът вече е затворен докрай! — извика Карол.

— О'кей, значи проклетникът е затворен, а на мене ми тече кръв!

Карол се втурна в банята, намери цитопласт и го лепна върху драскотината.

— Ще изпуснем самолета!

Като затръшнаха и заключиха вратата, те се втурнаха по алеята, и се стовариха в таксито.

Чуха се ръкоплясканията и възгласите на съседите.

— Тръгвай! — изрева Лепски. — Ще изпуснем самолета!

Чернокожият шофьор се обърна към тях и приятелски се усмихна.

— Спокойно, шефе. Има три-часово закъснение за всички полети на летището. Имате страшно много време.

Момченцето с японското знаменце изтича към колата, сви устни и издаде онзи звук на пренебрежение, наподобяващ нещо друго, и то

толкова силно, колкото Лепски не беше чувал.

Ед Хадън седеше в една от стъклените кабинички на диспечерите и гледаше надолу към залата за заминаващи, претърпана с гневни пътници.

Диспечерът знаеше, че Хадън е близък приятел на баща му, който излежаваше петгодишна присъда за грабеж. Знаеше също, че Хадън дърпаше някакви конци, за да пуснат баща му на свобода под клетва, че няма да избяга. Така че когато Хадън му се обади, че иска да види как един от приятелите му заминава за Париж, без да се мотае из тълпата, за него беше удоволствие да му предостави кабиничката си. Той самият беше твърде зает в наблюдателната кула на летището, за да прояви любопитство кой може да е приятелят на Хадън.

Хадън пушеше пура и наблюдаваше дългата редица от пътници, бавно минаващи през бариерата на митницата. Забеляза, че има двама агенти от ФБР и двама цивилни детективи при митническите служители.

Всяко парче багаж беше отваряно и претърсвано. Закъснението беше безкрайно. Тези пътници бяха за Ню Йоркския полет. Пътниците за полета Маями-Париж чакаха извън залата.

Таксито на Лепски приближи и спря и те двамата с Карол слязоха. Когато плащаше на шофьора, той чу приятелски глас:

— Здравсти, Том.

Обърна се и видя Хари Джаксън, униформен полицаи, който му се усмихваше.

— Чух, че тръгваш за Европа. Страшна работа! Само, че има адско къснение. Тая гадория с иконата.

Лепски се загледа в дългата опашка пред входа на залата за заминаващи.

— Я, по-добре се наредете, Том. Смятам, че ще има едно чакане от около три часа.

— Това не е за мен! — твърдо каза Лепски. — Аз във ваканция ли съм, или не! Няма да се нареждам на никаква опашка. Заведи ме до гишетата за билетна контрола, Хари. Хайде! Да вървим!

— Лепски! Не можеш да постъпваш така! Горките хора тук, трябва да са чакали часове наред. — Карол се притесни.

— Майната им! — изруга Лепски и като грабна двата сини куфара, тръгна след Джаксън през една странична врата към гишетата за регистрация. Карол го последва със зачервено лице, след като видя как ядовито гледаха чакащите пътници.

Момичето на едно от гишетата кокетно се усмихна на Лепски.

— Здравсти, Том! Запазила съм местата ви, но има закъснение. Идете в салона за VIP. Ще кажа на Нанси да се погрижи за напитки. Какво питие бихте искали?

Лепски, който беше известна личност, а и популярен на летището, се усмихна широко.

— Половин халба уиски „Къти сарк“ и половин бутилка шампанско, скъпа — каза той. После подаде двата куфара. — Ще ти донеса от Париж един парфюм.

Момичето се закикоти, но като видя какви гневни погледи ѝ хвърляше Карол, загуби усмивката си.

— Приятно прекарване — каза тя.

Докато Лепски направляваше Карол към залата за заминаващи, тя попита:

— Коя беше тази?

— И аз си имам приятели — Лепски самодоволно се усмихна. — Добрите ченгета винаги имат приятели.

Агентът от подразделението на ФБР в Маями приближи.

— Здравсти, Том! Ти да не си за този полет?

Двамата мъже се здрависаха.

— Следващия полет — за Париж.

— Има закъснение, но ти можеш и сега да минеш през митническите служители. Пътниците за този полет вече минаха.

На митническото гише, Лепски разпозна Хърми Джейкъбс. Той и Хърми редовно ходеха да се упражняват по стрелба един път седмично в клуба „Добрия стрелец“.

— Здравсти, Хърми! — викна той. — На път съм за веселия Париж!

Лицето на Джейкъбс светна. Приятно бе да видиш приятел след толкоз богати скапаняци, дето все мрънкаха, че им отваряш багажа.

Изведнъж усетила гордост заради своя съпруг, Карол последва Лепски до гишето. Постави козметичното си куфарче на плота и широко се усмихна на Джейкъбс.

— Здравей, Хърми! Как е Мабс?

Карол и Мабс Джейкъбс често играеха тенис заедно.

— Прекрасно! — отговори той. — А ти изглеждаш така, че човек може да те схруска. — Той погледна козметичното куфарче. — Леле! Леле! Страшна работа, а?

Макар, че Хадън имаше стоманени нерви, сега се приведе напред, взрян надолу към тази сцена, а пурата му беше изгаснала.

— Хей! — Лепски хвана Джейкъбс за ръката и го придърпа по-наблизо, а после прошепна: — Тя носи десет унции хероин в гащичките си. Искаш ли да погледнеш?

Джейкъбс се разсмя гръмогласно, удари леко с юмрук Лепски по гърдите, а после им махна с ръка да минат.

— Внимавай за него, Карол — обърна се той към нея. — Френските момичета ще паднат като го видят в този костюм.

Като пресичаха залата, за да отидат в салона за VIP, Карол подхвана Лепски:

— Чакай сега, да уточним това, Лепски. Никакви френски момичета... разбра ли?

Докато Лепски мислеше какво да отговори, Нед Джейсън — началник на митницата — ги забеляза.

— О-о, Том! От седмици не съм те виждал. — Ръкува се, после се обърна към Карол. — Миличка, изглеждаш великолепно. Какво, вие двамата, за Париж ли?

— А-ха. Първата ни ваканция в чужбина. Но това е някакво адско объркване, Нед. Цялото това проклето забавяне.

— Заради оная история с иконата. Цялото забавяне е във връзка с това. Интерпол се включиха. В Париж отново ви чака дълго забавяне.

Джейсън беше задължен на Лепски. Преди година, синът му се забърка в една история с проститутка, която опита да го шантажира. Лепски се справи с нея.

— Можеш ли да уредиш нещо за нас, Нед? Ти черпиш вода от много кладенци.

Двамата мъже се спогледаха, след което Джейсън каза:

— Разбира се, остави на мене. Ще изпратя телекс на летище „Шарл де Гол“ да ви обслужат през VIP-а. Застани отпред на опашката и като им покажеш значката си, те ще те пуснат веднага. Става ли така?

— Чудесно. И много благодарности.

Стиснаха си ръцете и Джейсън забърза нататък.

— Виждаш ли? — ликуваше Лепски. — Може да съм идиот за малките неща, но съм голяма работа в службата.

Силно впечатлена, Карол каза:

— Прекрасен си, Том! Никога повече няма да позволя на някой да казва, че си идиот за малките неща.

— Ама и ти не го казвай — засмя се Лепски. — Хайде, да отидем да се напием.

Той посегна и хвана козметичното куфарче, спря, и я погледна с широко отворени очи.

— За Бога! Какво имаш в това куфарче... олово ли?

— Щом си твърде слабичък, за да го носиш, дай ми го!

Карол обожаваше козметичното куфарче, но си признаваше в себе си, че то наистина изглеждаше необяснимо тежко.

Наблюдавайки горе от галерията, Хадън започна бавно да се успокоява. Козметичното куфарче, на стойност шест милиона долара, беше минало през първото препятствие. Самолетът на Лепски сега нямаше да пристигне в Париж преди 11.00 часа на следващата сутрин. Той вдигна слушалката и позвъни на Лу Брейди в хотел „Шерман“, Ню Йорк.

Разговорът беше телеграфен.

— Ще пристигнат Париж единадесет сутринта утре. Дотук — никакви проблеми — и затвори.

На своя ред, Брейди поръча разговор с апартамента на Дювин в Париж. И този разговор беше кратък.

— Единадесет сутринта, утре, „Шарл де Гол“. Няма проблеми — и затвори телефона.

Когато дойде време Карол и Лепски да се качат в огромния Боинг 747 и двамата бяха на градус и размекнати. Една красива стюардеса, с очи като звезди, която си падаше по Лепски, толкова ги глезеше през цялото време, че след като свърши и втората бутилка шампанско, Карол започна да я харесва.

Настаниха ги на местата им и с половин бутилка „Къти сарк“ под колана си, Лепски беше склонен да се отпусне и поспи, но спокойствието му беше нарушено когато видя през прозорчето да пристига малко автобусче и от него да се изсипват тридесетина младежи. И мъжете, и момичетата носеха съвременната униформа от

джинси „Левис“ и памучни фанели. Като вихър се настаниха в първа класа, подвиквайки си на език, който Лепски не можа да разпознае.

Погледна Карол кисело.

— Не мога да проумея как тия млади смотаняци могат да си позволят първа класа!

— Имат пълното право да пътуват като тебе и мене — каза Карол. — Моля те, престани да мрънкаш.

Лепски заспа.

Карол го събуди когато сервираха вечерята. Стюардесата ги обслужваше като „много важни персони“ от VIP-а. Вечерята беше отлична. Седнали на предните места, те чуваха шума, който младите вдигаха, но това не попречи на Лепски да поема храната си с охота.

След брeндитo, Лепски се протегна.

— Това е то живот — каза той, потупвайки ръката на Карол и пак заспа.

След обилната закуска, Лепски започна да проявява интерес към всичко, което го заобикаляше. Стюардесата им каза, че след два часа ще са над Париж. Тя му подаде радио-телеграма, която гласеше:

„Пожелаваме голям купон! Дай рапорт за ситуацията във Франция. Очакваме пълни подробности за «нали знаеш кое» — Джоу и момчетата.“

Карол, която го прочете през рамото му, попита:

— Какво значи това?

Лепски, който знаеше какво значи, стана сериозен.

— Просто полицейски задачи, миличка.

Карол го изгледа с подозрение.

— Разправяй ги на баба си! Знам какво значи „нали знаеш кое“ толкова добре, колкото и ти.

Лепски ѝ намигна и я потупа по ръката.

— Просто са си направили малка шега.

Когато самолетът закръжи, за да кацне на летище „Шарл де Гол“ и Карол, и Лепски впериха очи през прозореца. Щом видя Айфеловата кула, Карол започна да вика възбудено:

— О, Том! Париж!

Лепски, вгледан надолу към широко откритата се панорама на Париж, окъпан в слънчева светлина, усети как у него се надига вълнение, което никога по-рано не бе изпитвал.

Когато гигантският самолет направи кръг, за да подходи към пистата, Лепски видя група хора, три телевизионни камери и ТВ екип, около десетина фоторепортери и три елегантно облечени дами, с големи букети цветя в ръцете.

— Господи! — възкликна той. — Погледни това! Нед трябва да ги е вдигнал на крак за нашето пристигане! Погледни как ни посрещат!

— Но това не може да е за нас! — каза Карол, но очите ѝ искряха.

— Че за кой друг? — Лепски изду гръдния си кош. — Казвам ти, миличка, доброто ченге си има добри приятели. Браво! Това наистина е обслужване като за големи клечки.

Стюардесата ги приближи.

— Когато се приземим, г-н Лепски, ще дойде стюардеса да ви отведе до митницата.

Лепски ѝ се усмихна лъчезарно.

— Благодаря ви. И благодарности за приятното пътуване. — И като се обърна към Карол, каза: — Видя ли? Голяма работа!

Веднага щом като самолетът се приземи, Лепски — който никога преди не се бе чувствал толкова важен — с козметичното куфарче в ръка и последван от Карол, беше първият пътник, който излезе на платформата в горния край на стълбата, бързо прилепена към изхода на самолета.

Той погледна надолу към репортерите, фотографите, телевизионния екип с камерите и към трите елегантни дами с букетите. Лъчезарно се усмихна и помахаша с ръка, Карол — следвайки примера му и чувствайки се като жената на Президента — също помахаша.

Господи! Какво истинско, страхотно посрещане! — помисли си Лепски. — Нед Джейсън се беше отплатил богато.

Тогаваш усети рязко потупване по рамото. Като се огледа видя един развлечен мъж с брада, облечен в Левис и фанела, който го гледаше ядовито.

— Бихте ли се отдръпнал настрани, сър — каза човекът с плътен, чуждестранен акцент. — Задържате членовете на балетната трупа на Болшой театър.

Лепски никога не бе чувал за балета на Болшой, но Карол знаеше за тях. Тя веднага се досети какво е обяснението за това посрещане и

какъв ужасен гаф правеха те. Като грабна Лепски за ръката тя фактически го прехвърли през стълбата надолу до настилката на пистата, после го замъкна зад телевизионните камери.

И двамата спряха, за да погледнат назад.

Развлечените на вид млади хора излизаха от Боинг-а, махаха и се смееха, докато камерите се въртяха, а трите дами им поднасяха букетите.

— Глупак! — изсъска Карол. — Трябваше да се досетиш!

Една усмихната стюардеса се изправи пред тях.

— Г-н и г-жа Лепски? — попита тя.

— Да... да — каза Лепски, а гръдният му кош беше спаднал.

— Моля, последвайте ме до митническата служба. Багажът ви няма да се забави.

Е, поне Джейсън се беше постарал, помисли си Лепски, като вървеше с козметичното куфарче, а Карол пристъпваше до него.

Доста преди пътниците да напуснат Боинг-а, семейство Лепски бяха отведени до гишето за паспортна проверка. Щом като служителят пое паспортите им, той се обърна към един цивилен със сурово лице, промърмори му нещо и човекът приближи към тях с протегнатата ръка. Направи цяла реч на френски, която мина точно над главата на Лепски, но той извика на лицето си това, което се надяваше да мине за интелигентна усмивка, ръкува се и мина към митническата проверка.

— Куфарите ви чакат — каза стюардесата. — Няма проблеми, г-н Лепски.

Двама митнически служители се усмихнаха топло на Лепски, после на Карол.

— Добре дошли в Париж, сър — единият от тях проговори на английски. — Приятно прекарване! — и той им махна да минат.

Лепски грабна двата сини куфара, а на Карол остави козметичното куфарче. Минаха в претъпкания салон за пристигащи.

— Сега какво следва? — попита Лепски като остави куфарите.

— Ще вземем такси. Аз отивам в тоалетната. Ти организирай таксито.

— За какво ти трябва тоалетна пък сега? — попита Лепски, притеснен, че ще остане сам.

— Лепски! Намери такси! — и Карол се отдалечи.

Лепски изду бузи. Огледа се. Къде ли, по дяволите, човек можеше да намери такси? Виждайки един пълен, възрастен мъж да чака, той го приближи.

— Къде е стоянката за таксита, приятелю?

Пълният господин го гледаше втренчено.

— Не разбирам английски — каза той на френски и се отдалечи.

Лепски изръмжа и се огледа безпомощно. Никой ли от тези мизерници не говори английски?

Мъж в униформа мина покрай него. Лепски го сграбчи за ръката.

— Такси, приятелю. Къде, по дяволите, мога да намеря такси?

Човекът направи рязко движение с палеца си в източна посока и си тръгна. Лепски реши, че ще е по-безопасно да си остане където си е. Карол все щеше да се върне при него. Като си мърмореше, той започна да чака.

Пиер и Клодет Дювин бяха в центъра за пристигащи още от 10.30 часа. Когато Лу Брейди им се обади, те си бяха легнали. Точно бяха експериментирали с една нова поза, но и двамата бяха решили, че не си струва усилието. Пиер много четеше американски булевардни книжлета и все търсеше нови идеи за това как да достави удоволствие на Клодет. Беше я оставил в едно твърде недостолепно положение, за да вдигне телефонната слушалка. Той изслуша краткото съобщение на Брейди, после се търколи от леглото.

— Бизнес, гълъбче. „Шарл де Гол“, единадесет часа.

Клодет изстена.

А сега стояха в залата за пристигащи, и търсеха с очи семейство Лепски. Пиер беше наел Мерцедес 280 SL, който беше паркирал отвън на паркинга. След като бяха стояли и чакали някъде около четиридесет минути, Пиер побутна Клодет.

— Ето ги. Тръгвай.

Той беше видял как Карол се отдалечава към дамската тоалетна в ръка с козметичното куфарче. От това, което Брейди беше описал, куфарчето не можеше да се сбърка.

Клодет се впусна в действие. Отиде до мястото, където стоеше Лепски, и когато точно щеше да го подмине, тя политна към него, сякаш се беше подхлъзнала.

Лепски, винаги с много бърз рефлекс, я хвана и изведнъж пред себе си видя най-сексапилната жена, която бе виждал. Морско-зелените очи на Клодет го гледаха с весело блещукане.

— Извинете ме — каза тя на идеален английски. — Винаги падам върху красиви мъже.

Ах, веселият Париж! — помисли си Лепски. — Ах, Господи! Наистина съм тук!

— Аз нямам нищо против, красавице. Аз бих направил същото на ваше място.

Клодет се засмя. Тя имаше плътен, мек смях, който тя бе култивирала, знаейки, че малко мъже могат да му устоят.

— Току-що ли пристигате?

— Да. Жена ми отиде до тоалетната. А аз търся такси.

— Това не е проблем. Аз съм Клодет Дювин. Съпругът ми е някъде тук. — Клодет трепкаше с дългите си, изкуствени мигли срещу Лепски.

— Том Лепски. От къде да взема такси?

Тогава Пиер реши, че е време да се включи в играта. Той приближи до Клодет.

— Не пристигнаха — каза той на английски. — Предполагам, че са променили решението си.

— Запознай се с Том Лепски, Пиер — каза Клодет като по команда. — Това е съпругът ми.

Лепски изгледа хубавия, добре облечен мъж и се ръкува.

— Г-н Лепски току-що е пристигнал. Безпокои се дали може да намери такси — каза Клодет с усмивка. — Дали не можем да ги заведем с колата до Париж?

— Какво толкова трудно има в това? — попита Пиер. — Къде ще отседнете, г-н Лепски?

— Хотел „Екселсиор“ — отговори Лепски след леко колебание. Карол му беше повтаряла и повтаряла името на хотела, но той все пак не беше сигурен.

— „Екселсиор“! Но ние също там сме отседнали! — извика Клодет. — Трябва да дойдете с нас!

Тогава дойде и Карол. Запознаха се. За един кратък момент, Карол изгледа Клодет подозрително. Беше толкова шик, и толкова

сексапилна, но като видя Пиер — блестящ като филмова звезда — тя се успокои.

И Пиер, и Клодет погледнаха козметичното куфарче, което Карол носеше. Те си размениха триумфиращи погледи. Куфарчето, за което Брейди така се безпокоеше, беше минало през митническата проверка безшумно. Сега, на тях им оставаше само да го изманеврират през швейцарския митнически контрол.

Пиер, с Карол до него, подкара към магистралата, а оттам по посока на Париж. Лепски и Клодет седяха отзад.

И Пиер, и Клодет включиха професионалния си чар. Пиер обясни, че са във ваканция. Живееха в Довил, но бяха дошли за няколко дни в Париж, а после щяха да се отправят на юг. Чарът им, който с лекота струеше от тях, като с мека завивка покориша двамата Лепски.

Като стигнаха до хотел „Екселсиор“, Пиер пое товара от раменете на Лепски: той ги регистрира, като попълни картата, изпрати ги до тяхната стая и даде бакшиш на носача, точно когато Лепски се чудеше колко да му даде.

— Сега, вие двамата, мили мои, сигурно сте изтощени — каза Клодет. — Защо не си подремнете? Слушайте, какво ще кажете да се срещнем около осем часа довечера? — тя се усмихна на Карол. — Освен ако нямате нещо друго да вършите. Толкова ще се радваме да ви покажем нощния Париж, тъй като това е първото ви посещение тук. Бъдете ни гости!

— Толкова ще ни е драго! — каза Карол. — Много мило от ваша страна!

— Тогава, нека да се срещнем в салона долу в осем.

— Толкова са милички! — каза Карол като останаха сами. — О, Том! Имаме късмет, че срещнахме такива чудесни хора!

— Той е много сладникав. Това дали се случва на всички, които идват в Париж?

— О, Том! Не можеш ли да изоставиш отегчителния си полицейски манталитет? Французите са галантни. Помниш ли Морис Шевалие?

— Ти нали го помниш — каза Лепски, като гледаше към двойното легло. — Хайде да спим — и започна да се съблича.

Карол отиде до големия прозорец и дръпна завесите настрани. Погледна надолу към булевард Шан-з-Елизе, гъмжащ от движение, Триумфалната арка, оживените кафенета, и хората, излезли да се разходят на слънце. Тя дълбоко пое въздух.

Париж! Такъв какъвто го бе виждала в мечтите си!

Обърна се и видя Лепски на леглото, който ѝ правеше знак да дойде при него. Тя дръпна ципа на роклята си, пушна я да падне на пода, и се хвърли към него.

— О, Том! Това ще е най-прекрасният период от живота ни! — възкликна тя, докато той разкопча и хвърли сутиена ѝ и смъкна гащетата ѝ.

След една отлична вечеря от омари, за която Пиер настоя да плати, в малък ресторант близо до моста Алма, той също настоя да вземат „Бато-Муш“ и да видят Париж откъм Сена. Качиха се на корабчето и след като заеха хубави места, се отпуснаха спокойно, възхищавайки се на красотата на мостовете, на Лувъра и на окъпаната в светлина Нотр-дам.

На връщане Лепски случайно попита Пиер в каква сфера на дейност е зает. Лепски, с полицейския си опит, винаги се интересуваше как другия си изкарва прехраната.

— Антики — каза Пиер. Той наистина имаше като прикритие магазин за старинни вещи в Довил, в който работеха две възрастни сестри с много опит. — Аз съм това, което хората наричат „брокер по предмети на изкуството“; давам съвети на тези, които искат да си купят истински ценности. Струва си.

— Антики, а? Какво ще кажеш за тази открадната руска икона? Мислиш ли, че ще може да се продаде?

Пиер поклати глава.

— Много малко е вероятно. Прекалено позната е. Разбира се, има тайни колекционери, но мисля, че дори за тях ще бъде твърде опасно. Разбрах, че в Щатите е причинила голяма възбуда.

Лепски се засмя.

— Я, повтори пак. Възбуда, казваш? На Президента му е причерняло. Има награда от 200 000 долара за откриването ѝ. Веднага след като откриха, че е открадната всички изходни пунктове от Щатите

бяха затворени. Всеки един полицаи и всички от ФБР са заети с търсенето ѝ. Радвам се, че съм в отпуска.

Пиер усети, че обувката на Клодет леко докосна крака му. Тя и Карол седяха зад двамата мъже.

— Пиер защо не заведем Карол и Том в „Крейзи Хорс“? — попита тя.

Като реагира незабавно на сигнала ѝ, Пиер обясни, че „Крейзи Хорс“ е заведението с най-добрия стриптийз в града и Лепски реагира на това като бик на червено.

Представлението в „Крейзи Хорс“ беше всичко, което Пиер бе обещал, а момичетата наистина бяха прелестни. Карол реши, че това беше ваканция и за Лепски, а не само за нея, така че му разреши да се забавлява. Само предупредително потупваше ръката му, когато подсвирванията му караха глави да се обръщат, а момичетата на сцената се кискаха.

Около 2 часа през нощта, четиримата си тръгнаха обратно към хотела. Уговориха се да се срещнат за един лек обяд, а после момичетата да отидат да пазаруват. Пиер, който хитро намигна на Лепски, каза, че те ще се разходят с колата през Булонския лес. Това Лепски прие като обещание за по-интересни забавления, отколкото разходката с кола из гората.

Когато бяха вече в спалнята си, Пиер и Клодет се спогледаха.

— Нещо притеснява ли те, миличка. Какъв беше този знак на корабчето?

Клодет събу обувките си като ритна във въздуха, а после се просна на леглото.

— Тази руска икона, за която си говорихте с Том. Я ми разкажи нещо повече за нея.

Пиер седна и запали цигара.

— Приема се, че е най-старата известна икона, която струва милиони. Била е блестящо открадната от Музея за изящни изкуства във Вашингтон преди около три дни. Реакцията е била много бърза. Както каза Лепски, няма начин да се изнесе в Европа. Някой таен колекционер би могъл и да я купи.

— Ако беше у тебе, би ли могъл да я продадеш?

Пиер я изгледа.

— Какво става в тази твоя умна главица?

— Би ли могъл да ѝ намериш пазар?

— Не може да е в обществото, в което се движим, миличка. Разбира се, винаги може да се намери пазар за уникална ценност като тази, но нямам такива контакти, които могат да намерят поне четири милиона долара. Но както и да е, иконата не е у мен.

— Ти каза, че била блестящо открадната.

— Да, така е. Кражба, дето може един път през живота да ти се случи.

Клодет се повдигна на лакти и погледна Пиер.

— Кой би могъл да организира такава кражба, съкровище?

Дълго време, Пиер остана неподвижен, после очите му светнаха.

— Ти, прекрасно, мило същество! Ами, разбира се! Ед Хадън! Кой друг? — Той скочи на крака. — Брейди! Козметичното куфарче! Господи, боже мой! Искане ми се да се обзаложа, че иконата е точно тук, в този хотел!

Клодет се разсмя.

— И аз се обзалагам за това, съкровище.

Пиер започна да крачи из стаята, като удряше дланта на едната си ръка с юмрука на другата.

— Каква красива идея! Да хванеш едно ченге да ти я пренесе тайно извън страната! Хадън! Той е блестящ! Миличка! Ти си най-умната от всички умни!

— Лу иска ние да се погрижим куфарчето да мине през швейцарската митница. Това трябва да означава, че той Има клиент в Швейцария. Кой ли е?

— Чакай — Пиер седна, смачка угарката и запали друга цигара.

Клодет се просна обратно по гръб на леглото, затвори очи и зачака.

Най-после Пиер каза:

— Единственият човек, за когото знам, че живее в Швейцария и който има толкова пари, е Херман Радниц. Той би могъл да е клиентът.

Клодет отвори очите си.

— Това не е ли онзи ужасен човек, на когото веднъж продаде картина?

— Точно той е.

— Ако предположим, че имаме иконата, би ли могъл да се споразумееш с него?

Пиер се колебаеше.

— Може би. Знам със сигурност, че той се интересува от руско изкуство. Ако той е клиентът на Хадън, зависи колко иска Хадън. Ако трябва да гадая — осем милиона. Ако някой предложи иконата на Радниц за пет милиона...

Клодет стана, изправи се на крака, дръпна ципа на роклята си и внимателно я сгъна.

— От нас се иска да разменим куфарчетата, нали? Лу ще ни изплати някакви си жалки двадесет хиляди швейцарски франка и разходите. А той и Хадън ще спечелят милиони. Когато разменим куфарчетата, иконата ще е у нас. — Тя погледна Пиер. — Бихме могли да живеем в разкош с такива пари години наред.

— Не се вълнувай прекалено за това, мила Трябва да помислим и за последиците. Ще играем двойна игра и на Лу, и на Хадън. Повече никога няма да ни включат в техния бизнес.

— Дали това би имало значение ако притежаваме пет милиона долара?

— Тук си права, но не знаем дали иконата е в куфарчето, нито пък знаем дали Радниц е клиентът.

— Помисли си, съкровище. Аз ще взема един душ. Утрото е по-мъдро от вечерта. Имаме много време.

Когато тя влезе в банята, умът му заработи. Да си представим само, мислеше си той, че иконата наистина е в козметичното куфарче на Карол Лепски. Какво биха му направили Лу или Хадън ако той ми изиграе тази двойна игра? Те не биха могли да отидат и изпеят на ченгетата без самите те да пострадат. Не бяха и главорези — не биха опитали отмъщение по подобие на мафията Не, нямаше какво да направят освен да приемат неизбежното.

Тогава острият ум на Пиер се върна към Радниц. Нека предположим, че Хадън е направил сделка с Радниц. Пиер на можеше да се сети за никой друг колекционер с интерес към руското изкуство, който да има резиденция в Швейцария, а и милиони за харчене. Трябва да е Радниц.

Този човек беше опасен. Пиер беше чувал слухове, че Радниц веднъж е наел професионален убиец. Трябва много да се внимава как ще се разговаря с Радниц.

Пет милиона долара! Толкова голяма сума си струваше всякакъв риск!

Първо, трябва да се увери, че иконата е в куфарчето. При първа възможност трябва да го разгледа. Ако види, че иконата е там, тогава може да се свърже с Радниц, който сигурно ще се съгласи на сделката, щом цената е добра.

Дори и когато Клодет с много любов го взе в прегръдките си, Пиер не можа да заспи. Мисълта за това да притежаваш пет милиона долара, завинаги да си освободен от дългове, правеше невъзможно заспиване-то.

Все още беше буден когато телефонният звън го изправи в леглото. Погледна часовника. Беше 3.30 през нощта.

— Разговор за вас, сър — каза операторката. — Обаждат се от Ню Йорк.

Клодет се събуди и светна нощната лампа.

— Пиер? Тук е Лу.

— О, здравей, Лу. Точно мислех да ти се обадя.

— Е, не се обади, така че аз ти звъня! — имаше раздразнение в гласа на Брейди. — Какво ново?

— Няма проблеми — Пиер беше предпазлив, тъй като знаеше, че говорят по открита линия. — Приятелите ни са истински приятели вече. Няма проблеми.

— Защо не позвъни по-рано? — Сега вече в гласа на Брейди имаше яд. — Сигурен ли си, че няма проблеми?

— Сигурен съм.

— Добре. — И телефонът изключи.

— Беше Лу — каза Пиер като слагаше слушалката. — Изглежда загрижен. Миличка, мисля, че правилно си познала.

Клодет се сгуши в него.

— Аз просто знам, че съм познала. — Ръцете ѝ се плъзнаха и го обвиха. — Покажи ми как един милионер прави любов.

Пиер ѝ показва.

ГЛАВА 6

В ръце с леко куфарче с вещи за едно преспиване и с пакет, увит в хартия за опаковане на подарък, Ед Хадън взе такси от летище „Кенеди“ до хотел „Шератон“, където намери Лу Брейди, прихванал чаша с шотландско уиски с лед.

Просто за разнообразие, Брейди беше със собствената си външност, облечен в тъмен следобеден костюм, косата му — с прическа „канадска ливада“, финото му лице беше бледо, а тъмните му очи — будни и живи. Той вдигна ръка и Хадън дойде при него. Брейди даде знак на сервитьора. Хадън си поръча чаша неразредено американско уиски — бърбън.

— Нещо ново? — попита, като запали пура.

— Говорих с Дювин преди... няма и час. Никакви проблеми — каза Брейди. — Той сигурно се справя с работата прекрасно. Казва, че двамата с Лепски сега вече са като стари приятели. Не е имало никакви проблеми с френската митница.

Сервитьорът донесе питието на Хадън. Когато се отдалечи, Хадън отпи, а после рече:

— Това са добри новини. Сега остава швейцарската митница.

— Пиер ще ги закара с колата до Монако, а после до Монтрьо. Ще се насочи към някой от по-малките пропускателни пунктове. Той знае какво прави.

— Видя ли вестниците? — Хадън дръпна от пурата си.

— Да-а. Много шум, много врява.

— Новина от първа страница, дори и във вестниците на континента.

— Е, ние го очаквахме.

— Да — Хадън довърши питието си. — У мене е копие на козметичното куфарче. — Той кимна към пакета, сложен в краката му. — Ти ще го занесеш до Монтрьо... нали така?

— До хотел „Палас“ в Монтрьо, където го предавам на Дювин, а той ще го подмени. Нещо притеснява ли те, Ед?

— Може да създаде проблеми, Лу. Мъж да носи дамско козметично куфарче — може да привлече вниманието на ченгетата.

Брейди се засмя.

— Помислих за това. Приятелката ми идва с мен.

Хадън го изглежда.

— Не знаех, че имаш приятелка.

— О, да, имам. Готино парче е. Извън себе си е от радост, че ще ходи в Швейцария — мъничкият й ум не може да го побере.

— Можеш ли да й се довериш? Знаеш жените как обичат да дрънкат празни приказки. Не могат да си мълчат дори и за интимния живот.

— Не бива да се безпокоиш за Маги. Толкова е тъпа, че мисли Ричард Никсън за естраден певец. Прави точно това, което й кажа да прави.

Хадън вдигна рамене.

— О'кей. Това е добър начин да се пренесе куфарчето в Швейцария. А какво ще кажеш да Дювинови?

Брейди довърши питието си.

— Какво искаш да ти кажа за тях?

— Цялата тази публичност. Всеки един вестник в света публикува снимка на иконата, както и описание, а и колко струва. В самолета започнах да мисля. Би ли казал, че Дювинови са умни и находчиви?

— Не можеш да намериш по-находчиви. Затова ги използвам.

— Мислиш ли, че са толкова хитри, че да се досетят какво има в козметичното куфарче?

Брейди трепна и в погледа му се появи безпокойство.

— При цялата тази гласност — продължи Хадън, — дойде ми на ум, че ако са чак толкова находчиви, те могат и да познаят. Ние им плащаме само двадесет хиляди швейцарски франка плюс разходите, а пък има награда от двеста хиляди долара. Ти ги познаваш. Аз не. Мислиш ли, че можем да им вярваме и няма да ни изиграят някоя двойна игра.

Малки капчици пот избиха по челото на Брейди.

— Не знам. Те винаги имат дългове. Двеста хиляди ще бъде страхотно изкушение. — Помисли малко, после поклати глава. — Не. Ако предявят претенции за наградата, френската полиция ще ги

разследва, а това е нещо, което Дювинови не могат да си позволят. Участвали са в какви ли не обири. Не, сигурен съм, че няма да посмеят да поискат наградата.

— Нека отидем една стъпка по-нататък — каза Хадън. — Но първо да си поръчаме по още едно питие.

Брейди направи знак на сервитьора, който им донесе същото, което пиеха преди.

— Давай нататък — каза Брейди притеснено, когато сервитьорът се отдалечи.

— Те ще направят размяната на куфарчетата. Представи си, че като вземат куфарчето от Лепски, те изчезнат. Имат ли някакви големи контакти? Някой, на когото да продадат иконата?

Брейди извади носна кърпа и избърса челото си.

— Съмнявам се. Дювинови се занимават с дребни риби. Няма някой с милиони за харчене.

— Чудил ли си се кой е клиентът на Кендрик? — попита Хадън.

Брейди кимна.

— Би могъл да е само Херман Радниц... нали?

— И моите мисли се движат натам. Отговаря на условията: Кендрик е имал сделки с него. Има вила в Цюрих. Интересува се от руско изкуство и има пари. — Хадън замълча, а после попита. — Знаеш ли дали Дювин някога е имал контакт с него?

Брейди се размисли и изразът на лицето му ставаше все по-нешастен.

— Като се замисля, мисля, че чух, че е продал картина на Радниц преди година.

— Значи може да отиде при Радниц с иконата, да му я предложи на цена, конкурираща нашата и да ни измами?

Брейди от неудобство се размърда на стола си.

— Е, да. Дювин би разровил и гроба на баща си, ако мисли, че има пари в ковчега.

— А Радниц ще направи ли сделка с него?

— Тоя мръсник ще направи сделка с когото и да е само и само да спести милион.

— И аз така мисля — Хадън отпиваше от чашата си. — Като че ли си имаме проблем, Лу.

— Може и да прибързваме със заключенията. Дювин може и да не се сети, че иконата е в куфарчето.

— Мирише ми на двойна игра — тихо каза Хадън. — Ако Дювин е толкова хитър, колкото казваш, ще е познал.

Брейди кръстоса крака, после ги освободи и пак ги кръстоса.

— Имаме време. И Дювинови, и Лепски сега са в Париж. Ще пътуват с кола за Монте Карло на 14-ти. Тръгват за Монтрьо на 20-ти. Ако Дювин възнамерява да ме подведе той ще изчака докато Лепски пренесе иконата през швейцарските митнически служби. Така че имаме девет дни.

Хадън се замисли, като разсеяно гледаше в пространството, докато Брейди седеше неподвижно. Той имаше огромно упование в таланта на Хадън да намира разрешение на проблемите.

Най-накрая, Хадън каза:

— Според плана, Дювин ще размени куфарчетата в хотел „Палас“ в Монтрьо, ще ти го предаде в хотел „Идън“ в Цюрих, а ти ще му изплатиш двадесет хиляди швейцарски франка и разходите. Кендрик вече ще е пристигнал в „Идън“. Ти му даваш куфарчето, а той го занася на клиента си, получава парите и ни изплаща нашия дял. Това е операцията според плановете. Сега, ако Дювин има намерение да ни измами, той ще отиде след колата до Цюрих след като е сменил куфарчето, но няма да отиде в хотел „Идън“. Ще отиде във вилата на Радниц, която — както ми казаха — е малко извън Цюрих, на езерото. Ще се споразумее с Радниц, ще грабне парите, и ще изчезне.

— Всичко това е само предположение — Брейди бършеше челото си с кърпа. — Работа с Дювин от години. Много ми е трудно да повярвам, че ще ни измами.

— Ще приемем, че той сигурно ще ни измами — каза Хадън, с каменно лице. — Когато става въпрос за толкова много пари, на никой, освен на тебе, нямам доверие. Така че ще приемем, че Дювин ще се опита да ни подложи динена кора, и за това ще вземем мерки.

— Какви мерки?

— Ние ще го изиграем преди да е нанесъл удара. Той, с компанията си, ще пристигнат в хотел „Палас“ в Монтрьо на 20-ти. Ти и приятелката ти ще пристигнете на 18-ти. Ще кажеш на рецепцията, че ще си тръгнете на 21-ви, но искаш да запазиш стая за твой приятел, който също е и приятел на семейство Дювин. Ще поискаш стая на

същия етаж и то близо до резервираната за тях. Когато Дювин пристигне, ще му дадеш дубликата, и ще му кажеш, че тръгваш за хотел „Идън“, където ще го чакаш да ти донесе куфарчето на Лепски. На 21-ви, ти ще напуснеш хотела, като се постараяш Дювин да види, че си тръгваш. Ще спреш някъде наблизко до Монтрьо, ще изпратиш момичето си да продължи за Цюрих, а ти ще се дегизираш и ще се върнеш пак в хотел „Палас“ в Монтрьо, под името на твоя приятел, за когото си запазил стая. От този момент нататък, няма да изпускаш от очи Дювин докато е в хотела. Когато размени куфарчетата, ти ще го изненадаш, ще вземеш куфарчето, ще му платиш и ще заминеш с колата за хотел „Идън“. По този начин, предотвратяваме двойната му игра. Какво ще кажеш?

Брейди се замисли, а накрая кимна:

— Идеята е смислена, но не трябва да забравяме, че ако Дювин наистина планира такава измама, той вече се вижда притежател на поне пет милиона долара. Може да стане груб, а пък е по-едър от мене. Представи си, че ме тресне и избяга? Ако бях с неговите мускули, това бих направил.

Ледена усмивка се появи на устните на Хадън.

— Когато пристигнеш в Женева, ще си купиш пистолет. Ще ти дам адреса на човек, който ще ти продаде пистолет без да ти задава въпроси.

Очите на Брейди щяха да изскочат.

— Не! Никога не съм докосвал оръжие! Никакво насилие! Това е напълно изключено, Ед!

— Тази операция ни осигурява три милиона долара — един за теб и два за мен. — В гласа на Хадън се усещаше раздражение. — Не е необходимо пистолетът да е зареден. Ако Дювин започне груба игра, всичко, което трябва да направиш е да му размахаш пистолета пред носа и това ще го усмири. Не трябва да се прави-грешка в този случай, Лу. — Извади от портфейла си картичка и написа един адрес. — Просто спомени името ми. Няма да имаш проблеми, но вземи пистолета.

Брейди се поколеба, направи гримаса, но после взе картичката.

— Може би пък, Дювин няма намерение да ни погоди номер — каза той, без много надежда. — Може би, правим от мухата слон.

Хадън вдигна пакета, увит като подарък и го постави на коленете на Брейди.

— Отивам да си лягам. Не се безпокой за слоновете. Не се безпокой за мухите. Просто направи така, че Кендрик да си получи иконата, а ние да си получим парите.

Оставяйки Брейди да гледа втренчено и с безпокойство пакета на коленете си, Хадън мина през бара и отиде до асансьора.

Василий Вреншчов беше руската връзка на Херман Радниц. Той беше набит, здраво сложен мъж, с оплешивяваща глава и с очи като черни бобчета, забучени в бяло тесто.

Живееше в, скромн тристаен апартамент в Зелинбурен, малко извън Цюрих. Апартаментът беше собственост на швейцарската му любовница, която му позволяваше да живее там, без досадната намеса на полицията. Много от времето си прекарваше в пътуване до Москва и обратно и за него имаше много добро мнение сред висшия ешелон на Съветския съюз.

Тази сутрин, Радниц му се беше обадил да то покани за обяд във вила „Хелиос“ — една от многото луксозни резиденции на Радниц — която се намиреше на няколко километра извън Цюрих, разположена върху осем декара декоративни градини, до езерото, със собствено пристанище и моторници, без да споменаваме луксозната яхта, на която — когато Радниц беше в подходящо настроение — даваше приеми.

Василий Вреншчов винаги с удоволствие приемаше покана, отправена от Радниц. Той беше уреждал редица печеливши сделки между Радниц и Кремъл и Радниц винаги му изплащаше комисиона, с която се кредитираше цифровата му банкова сметка в Цюрих Банк — пари, за които нищо не знаеха в Кремъл.

Като остави овехтеля си Фолксваген-бръмбър на паркинга пред вилата, Вреншчов се изкачи по мраморното стълбище, което водеше до внушителния портал на вилата. Натисна звънеца и се обърна да погледа прекрасните лехи с цветя, после погледна със завист към пристанището, яхтата и изгледа към езерото.

Вратите се отвориха и един възрастен иконом леко му се поклони.

— Г-н Радниц ви очаква, г-н Вреншчов — каза той. — Моля, последвайте ме.

— Приятно ми е да те видя пак, Митен. Каж ми, какво си подготвил за обяда ми? — попита Вреншчов, докато си сваляше шапката и минаваше през огромния вестибюл, украсен с рицарски доспехи и прекрасни гоблени.

— Стриди и шотландска яребица, сър — отвърна Митен, като се усмихваше. Той добре знаеше какъв чревоугодник е този руснак. — Стридите пристигнаха със самолет от Англия тази сутрин.

Вреншчов завъртя очи.

— Прекрасно! А г-н Радниц? Вярвам, че е добре.

— Той изглежда в отлично здраве, сър — отговори Митен и поведе Вреншчов по един дълъг коридор до кабинета на Радниц.

Радниц седеше зад голямо, старинно бюро, покрито с безразборно разхвърляни книжа. Когато Вреншчов влезе той стана на крака, с широка, гостоприемна усмивка.

— Приятно ми е да те видя пак, Василий — каза той, като заобиколи бюрото, за да се ръкува. — Много любезно от твоя страна да успееш да дойдеш в такъв кратък срок. Седни. Малко водка?

Вреншчов разположи килограмите си в един стол до бюрото.

— Да, с удоволствие, г-н Радниц. Много мило.

Митен сервира водка в големи кристални чаши, с натрошен лед.

— Пура?

— Не бих могъл да поискам нищо по-добро.

Митен взе пура от кутията на бюрото, отрязва края ѝ, подаде я на Вреншчов, предложи огънче, а после с поклон се оттегли от стаята.

— А мадам? Добре ли е?

— Да, благодаря. Климатът на Цюрих не е много по нейния вкус, но го понася.

Радниц запали пурата си, след това вдигна чашата си, кимна на Вреншчов, който също вдигна чашата си, и отпиха.

Получи се малка пауза, а после Радниц каза:

— Мисля, че е време да поговорим, Василий. Минаха три месеца откакто се срещнахме за последен път. Имаш ли новини за мен?

Вреншчов повдигна кръглите си рамене.

— Казанския язовир ли?

Студенината се появи в прикритите от клепачите очи на Радниц.

— Какво друго, ако не Казанския язовир?

— Да. Ами, можете да сте сигурен, че аз работя за вашите интереси, г-н Радниц, както винаги го правя и ще го правя.

— Е, и...?

— Това, разбира се, е огромно начинание, г-н Радниц — каза Вренщов с мазна усмивка. — Разходите...

— Това вече го говорихме — го спря Радниц ядовито. — Готов съм да финансирам половината проект. Вашите хора — другата половина. Моите технически ръководители ще осигурят помощ и съвети. Това е моето предложение. А сега искам да знам, какво правят вашите хора за това?

— Ами, ако трябва да съм искрен, г-н Радниц — Вренщов спря за да отпие, — нашите хора се колебаят. Както можете да сте сигурен, аз настоятелно ги съветвах за вас, но те мислят, че трябва да се консултират и с други предприемачи, да видят дали язовирът може да се построи за по-малко пари.

Мъничко яростно пламъче заигра в очите на Радниц и веднага изчезна.

— Никой друг не може да го построи за по-малко и във всеки случай, не може да го построи така добре, както аз мога.

— Аз съм съвсем сигурен, че това е вярно, но моите хора са трудни. Те си правят проучванията, въпреки това, което аз ги съветвам. И така, има забавяне. Аз съм уверен, че няма да мине много време и нещата ще се уредят във ваша полза.

На вратата се почука и влезе Митен.

— Обядът е сервиран, господа — съобщи той.

Стридите бяха сочни, а яребицата — безпогрешна, сервирани с вино Марго от 1959 г., последвани от сирена и шампанско.

Докато двамата мъже се хранеха, Радниц говореше с лекота за това и онова, без да се връща към бизнес разговори, но Вренщов знаеше, че след обяда, него ще го притиснат. Миналите му сделки с Радниц бяха едно предупреждение, че Радниц е безмилостен когато води преговори и ще трябва да пипа с меки ръкавици.

Накрая, двамата мъже се върнаха в кабинета, седнаха с бренди и пури в ръце и тогава Радниц откри огън.

— Ние с тебе, Василий, сме имали щастливи и доходни връзки — каза гой, като гледаше втренчено с прикритите си от клепачите очи.

— Драмата заедно сме изработили четири сделки. В банковата ти сметка са приведени някъде около деветдесет хиляди швейцарски франка като комисиони, за които твоите господари не знаят нищо.

Вреншчов се усмихна. Беше стрелян заек и не реагираше на никакви намеци или шантажи. Номерирана сметка, без име, в швейцарска банка, даваше пълна сигурност.

— Моите хора не знаят нищо за швейцарската ми сметка и ще продължават да не знаят за нея, г-н Радниц.

Радниц си даде сметка, че този усмихнат руснак не става за шантаж. Кимна и смени тактиката.

— Ако се добера до договора за Казанския язовир чрез теб, Василий, мисля, че ти обещах четвърт милион швейцарски франка.

Вреншчов отново се усмихна.

— Това беше вашето любезно предложение, и можете да сте сигурен, че правя всичко, което е по силите ми във ваша полза, но — както вече казах — моите хора настояват да получат и други оферти.

Радниц с внимание разглеждаше края на пурата си, а лицето му — наподобяващо жаба — беше безизразно.

— Струва ми се — каза той накрая, — че е необходим един лост, за да обърне твоите господари на моя страна.

— Лост ли? Това, аз не разбирам.

— Иконата на Екатерина Велика — каза Радниц, като наблюдаваше Вреншчов отблизо, но пълният руснак само повдигна вежди.

— А, да — каза той. — Чувам, че била открадната от изложбата във Вашингтон. Какво общо може тя да има с Казанския язовир?

Радниц контролираше нетърпението си.

— Твоите господари трупат значителен политически капитал от тази кражба. Тя е поставила Президента в много неудобно положение. Популярността му спадна. Световната преса е критично настроена към него. Той е взел незабавни мерки иконата да не напусне Щатите и като е затворил изходните пунктове причинява значителни неудобства на обществеността и хората вече протестират, като обвиняват Президента. Разбирам това от тяхна гледна точка. Много малко са американците, де го им пука за някаква руска икона, а закъсненията и проверките на

багажа по летищата, ограниченията на корабите и тъй нататък — всичко това прави Президента непопулярен.

— Това е за съжаление — каза Вреншчов с хитра усмивка. — Но какво общо имат неприятностите на вашия Президент с моите хора?

— Хайде, хайде, Василий, знаеш много добре, че всяка неприятност, която засяга Президента, е радостна новина за Кремъл.

Вреншчов се изсмя — рязък, гърлен звук.

— Между нас да си остане, г-н Радниц, бих казал, че сте прав.

— Беше съобщено, че Президентът е уведомил вашия Премиер, че иконата е все още в Щатите, и няма да мине много време, и ще я намерят.

— Да, това е така. „Правда“ публикува в резюме разговора, но могат да минат месеци, дори години, ако крадецът е готов да чака — Вреншчов поднесе чашата с брендито под дебелия си нос, като вдъхваше аромата. — Възможно пи е тези проверки при излизане от страната, които забавят пътуващите, да продължават безкрайно, докато се намери иконата?

— Не. Бих казал, че проверките ще продължат поне един месец, причинявайки все нови неприятности на Президента, а после те постепенно ще бъдат отменени под натиска на оплакванията от хората.

— Това ще е шансът на крадеца?

— Не. Ще има проверки на място, внезапни обиски. Той ще трябва да е с много здрави нерви, за да опита да изнесе тайно иконата зад граница.

Вреншчов довърши брендито си.

— За щастие, г-н Радниц, това не е от моята компетентност. Ние като че ли се отдалечихме от Казанския язовир, който е от компетентността ми.

— Нали говорех за лост. Налей си още бренди, скъпи ми Василий.

— Това е мило — Вреншчов доста свободно си сипа от гарафата от кристално стъкло. — Прекрасно бренди.

— Приемам, че твоите господари ще се радват да си върнат иконата.

— Разбира се. Иконата е един от най-хубавите експонати в Ермитажа. Винаги е привличала интереса на туристите, а стойността ѝ не може да се пресметне.

Радниц дръпна от пурата си.

— Това е лостът, който споменах. Просто си представи, че съм в състояние да върна иконата на Ермитажа и да ви дам доказателства, че Президентът е излъгал като е казал, че тя е още в Щатите — мислиш ли, че господарите ти ще са доволни дотолкова, че да ми дадат договора за язовира в Казан? Просто си представи, че мога да докажа, че иконата е напуснала страната на следващия ден, след като е била открадната, въпреки мерките за сигурност, включващи цялата полиция, Федералното бюро за разследване, ЦРУ, армията и флота. Ако всичко се пипа добре, широката гласност в световната преса — веднъж след като информацията хитро е изтекла — би направила Президента за смях, не мислиш ли?

Вреншчов наведе глава настрани.

— Да, това е очевидно, г-н Радниц. В състояние ли сте да върнете иконата, или това е само предположение?

— Зависи от твоите хора. Ако аз получа договора за Казанския язовир, те ще получат иконата.

Вреншчов пое дълбоко въздух.

— Г-н Радниц, влизам в делови отношения с вас от доста време и съм свикнал да разчитам на всяко изявление, което правите. Да разбирам ли, че иконата е у вас?

— Не казах това. Казах, че мога да я получа. Ще ми струва доста пари, но съм готов да платя за иконата, при условие, че получа договора.

— Значи тя не е повече в Щатите?

— Не.

Вреншчов почака с надеждата Радниц да каже къде е, но тъй като замълча, той попита:

— Можете ли да гарантирате нейното връщане?

— При положение, че твоите хора ми гарантират договора за язовира — отговори Радниц, като гледаше право към Вреншчов. — Можем да направим размяната тук. Ти вземаш иконата, аз вземам договора.

— Това е много интересно предложение, г-н Радниц. Утре тръгвам за Москва. Мога да кажа на моите хора, че иконата фактически не е вече в Щатите, нали?

— Можеш да им го кажеш и те ще я имат след десет или петнадесет дни.

Вреншчов кимна.

— Можете да сте сигурен, че ще направя всичко, което е по силите ми в полза на вашите интереси, г-н Радниц, но, разбира се, не мога да кажа как ще реагират моите хора. Язовирът ще струва огромна сума пари. Надявам се, че те ще сметнат, че иконата е достатъчна, за да наклони везните на ваша страна.

— Това, разбира се, си е тяхна работа. — Решен да направи печалба от руснаците, той продължи: — Дори и да не ми дадат договора, аз нямам нищо против да купя иконата от моите хора, с които съм в контакт, ако твоите господари са склонни да платят за нея.

— Колко би струвала, г-н Радниц?

Като имаше предвид намерението си да не плати на Кендрик нищо за иконата, Радниц каза:

— Шест милиона долара. — И като видя как Вреншчов се сепна, той добави. — На свободния пазар, тя би струвала поне двадесет хиляди долара. Твоите хора не само ще я получат на ниска цена, но и ще могат да натрупат значителен политически капитал. Кой знае? Президентът може и да им възстанови сумата за иконата. За да избегне по-нататъшната публичност, много е вероятно той да направи това.

— Значи, имам две предложения: или вие получавате договора за язовира и връщате иконата, или не получавате контракта, но ще продадете иконата на моите хора за шест милиона долара. Това така пи е?

Радниц се изправи.

— Прекрасно си разбрал, скъпи ми Василий. Осигури ми договора и аз ще ти платя четвърт милион швейцарски франка. Ако не успееш, но твоите хора платят шест милиона долара за иконата, аз ще ги изплатя петдесет хиляди швейцарски франка. Ясно е, че ще ти бъде по-изгодно да натиснеш за контракта.

— И вие можете да сте сигурен, че ще го направя, г-н Радниц.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Ще ви се обадя в рамките на една седмица — каза Вреншчов, докато Радниц го изпращаше до вратата.

— Митен е сложил малък пакет в колата ти — каза Радниц. — С най-добри чувства за мадам.

— Колко мило! Колко сте внимателен! — Алчните очички на Вреншчов светнаха.

Радниц се засмя и помахна с ръка за довиждане.

На третия ден от престоя им в Париж, Пиер Дювин заведе двамата Лепски да разгледат забележителностите на Париж. Пиер познаваше Париж като петте си пръста. След кратка обиколка на Лувъра, той ги заведе в Нотр Дам, после до Св. Шапел и накрая — на върха на Айфеловата кула. Коментарът му беше толкова интересен, че даже и Лепски започна да приема тази обиколка с културна цел.

Когато преди това Пиер им беше направил своето предложение, Лепски и Карол, както обикновено, се изпокараха в хотелската си стая. Лепски беше казал да върви по дяволите разглеждането на забележителности. Той искал да обикаля пеша из улиците и да види как живеят французите. На кой ли му е притрябвало да разглежда някакви скучни музеи?

Карол не искаше и да чуе.

— Време е, Лепски, да придобиеш малко култура! Всичко, за което мислиш е престъпленията, храната и жените. Ще използваш този шанс да усъвършенстваш ума си!

Лепски издаде звук като че ли оса бе затворена в бутилка, но се подчини.

Те се върнаха в хотела в шест без десет, всичките леко изтощени и с подути крака.

— Тази вечер ще отидем в Тур д'Аржан — каза Пиер като влязоха във фойето на хотела. — Един от големите ресторанти на Париж. След това, отиваме в Лидо. Запазил съм маса. — Той бутна с лакът Лепски. — Страхотни момичета.

Лепски веднага светна.

— Чудесно. Какво ще кажеш за едно питие, Пиер? Нека момичетата да се качат горе, а ти и аз да си промием сливиците.

— Лепски! Трябва ли да си толкова вулгарен? — възкликна Карол.

— Вие двечките вървете горе — каза Лепски, и като хвана Пиер за ръката, го побутна бързо към бара.

Това беше възможността, която Клодет отдавна чакаше. Когато двете вървяха по коридора към стаята си, тя каза:

— Карол, скъпа, това козметично куфарче, което имаш. Направо ти завиждам! Искам да убедя Пиер да ми купи точно такова.

— Но ти не си дори видяла какво е отвътре — откликна Карол, като отключваше вратата на спалнята си. — Влизай. Ще ти го покажа. Прекрасно е!

Те влязоха в стаята. Карол отиде до едно шкафче, отвори го и извади козметичното куфарче, постави го на масата и го отключи.

— Погледни! Не е ли супер?

Клодет не бързаше. Тя насърчи Карол да извади всичко отвътре, разглеждаше всяко нещо и издаваше леки възгласи на възхищение, докато куфарчето остана празно. Тогава тя разгледа вътрешността, като хвалеше изработката, докато Карол, преливаща от гордост, я наблюдаваше.

Тогава Клодет затвори куфарчето и го повдигна, за да се полюбува на външната му страна, забелязвайки, че отвън има поне три инча повече отколкото отвътре.

— Съвършено е! — възкликна тя. — Но е малко тежко.

— Да, но е здраво! Том никак не обича да го носи.

Клодет се засмя като го поставяше на масата.

— Е, аз бих го носила с удоволствие. Трябва да говоря с Пиер.

Тя наблюдаваше как Карол с любов и внимание поставяше обратно всяко едно от нещата, видя как Карол заключи куфарчето, като забеляза кой е ключът и после каза:

— Е, мила, почини си. Ще се срещнем всички долу във фойето в осем часа. Много се надявам да ти е харесал деня.

— Наистина беше чудесно! Нямам думи да ви благодаря и на двамата! Страшно сте милички! Буквално ни глезите. А сега, за довечера. Настояваме да бъдете наши гости. Толкова направихте за нас... но сега, моля те...

— Ами, разбира се — усмихна се Клодет. — За нас е удоволствие. Толкова се радваме, че намерихме такива добри приятели. Добре, ще кажа на Пиер.

Клодет се върна в стаята си и нетърпеливо зачака Пиер, който си дойде около час по-късно, леко зачервен.

— Боже мой! — възкликна той, като държеше главата си. — Как само пие този човек! Какво ново?

— Куфарчето има двойно дъно и е много тежко когато е празно. Иконата трябва да е в него.

Клодет продължи да обяснява като привеждаше повече аргументи, а Пиер слушаше.

— А ключът?

— Нищо не е. Една фибичка би отворила ключалката.

Пиер дълбоко пое въздух.

— Трябва да седнем и да помислим, скъпа.

— Ти мисли, съкровище, а аз ще взема душ. Имаме дълга нощ пред нас.

— И имаме още шест дни. Това не бива да се насилва.

— Поне те плащат тази вечер — каза Клодет като започна да се съблича.

След прекрасната вечеря в Тур д'Аржан, те всички отидоха в Лидо — това блестящо заведение за музикални представления на Шанз-Елизе.

Въпреки че Лепски беше впечатлен от величествената гледка, откриваща се от прозорците на ресторанта към окъпаната в светлина Нотр Дам, той се поопъна когато Пиер предложи знаменитата пълнена патица. Лепски каза, че не си пада по претенциозна храна и ще си поръча пържола.

— Нищо такова няма да правиш! — сряза го Карол. — Ти си в Париж и трябва да се възползваш от прекрасната храна.

— Не може ли човек да яде каквото му харесва? — сърдито промърмори Лепски.

— Ще поръчаме патицата — твърдо заяви Карол.

Когато сервираха патицата, Лепски я опита с подозрение, а после заяви:

— Това не е лошо! Слушай, миличка, трябва да опиташ да направиш това когато се приберем. Карол готви чудесно — добави той, като се обърна към Пиер.

— Яж и мълчи! — отново го сряза Карол.

Най-накрая, като свършиха вечерята, Лепски щракна с пръсти за сметката. Той видимо пребледня като видя колко струва вечерята и отново пребледня като попита Пиер какъв бакшиш да остави. Той

отброяваше френските банкноти, мърморейки си, а после с гракащ смях, каза на Пиер:

— Това заведенийце няма да банкрутира — и получи силен ритник по пищялката от Карол.

Но момичетата от шоуто в Лидо премахнаха потиснатостта му, и когато най-после се прибраха в хотела, около 2 часа, Лепски заяви, че е бил един страшен ден.

— Утре е последният ви ден в Париж — каза Пиер в асансьора, когато се качваха към стайте си. — Предлагам да посетим Левия бряг и да се поразходим в старите квартали. Има много неща за гледане, после трябва да отидете и във Фоли Бержер — пак момичета и страхотно шоу. Предлагам да вечеряме в Гранд Вефур — друг един от големите ресторанти на Париж. И този път ние ви каним, Том.

Лицето на Лепски светна, но Карол не искаше и да чуе.

— Не, ние ви каним — твърдо каза тя. — Настояваме.

Тя се направи, че не чува лекото изстенване на Лепски.

Стана един приятелски спор докато се качваха към стайте си, но Пиер, знаейки какво ще представлява сметката за следващата вечер, благосклонно прие те да бъдат гости на Лепски.

Докато Лепски протестираше когато бяха вече в стаята си, като казваше на Карол, че трябва да се е побъркала, за да хвърля парите по този начин, Дюви-нови, в тяхната стая, се спогледаха.

— Имах ужасното чувство — каза Клодет, — че те ще оставят ти да плащаш утре. Трябва да пестим разходите, съкровище.

— Знаех, че тя ще настоява. Не бих предложил Гранд Вефур, ако не бях сигурен. — Той се усмихна мило на жена си. — Забавляваш ли се с всичко това?

— Да можехме само да живеем така винаги! — Клодет започна да се съблича. — Ти, какво, измисли ли нещо?

— Мислих, разбира се. Не можем да направим нищо докато не пристигнем в Монtring. Все още се чудя как мога да вляза във връзка с Радниц. Това е проблемът, пиленце.

— Имаме шест дни. Изморен ли си?

— Не чак толкова уморен — каза Пиер, като гледаше голото й тяло с обожание и започна бързо да се разсъблича.

На летището в Цюрих един висок, слаб мъж, със сламено-руса коса — подрязана и добре оформена до яката му — в тъмносин бизнес костюм, с куфар в ръка, се движеше заедно с другите пътници, токущо слезли от самолета от Ню Йорк, към гишето за паспортен контрол. Като се придвижи напред в опашката, видя двама мъже в цивилно облекло, стоящи зад служителя от паспортната служба и си помисли, че това са от охраната.

Когато дойде редът му, той подаде паспорта си. И тримата мъже впериха очи в него.

— По работа ли сте тук, г-н Холц? — попита служителят от паспортната служба.

— Не. На гости на приятели — отговори Сергас Холц на немски така, както той го говореше, с хладен тон, изяждайки част от думите, — Ще остана тук само седмица.

— Приятно прекарване.

Сергас Холц тръгна към митническия контрол. Имаше дълга опашка от отчаяни от задържането пасажери, които стояха и чакаха докато няколко митничари в сиви униформи преглеждаха багажа им.

Със саркастична усмивчица на уста Холц чакаше търпеливо. Той намираще за забавно цялото това забавяне и това усилие за нищо. Отвори куфара си и наблюдаваше как митничарят претърсва, като пръстите му опипваха вътрешността на куфара и Холц беше благодарен, че не се наложи да носи със себе си козметичното куфарче и да мине през тази митническа проверка.

— Благодаря, господине — каза митничарят и като остави Холц да върне нещата си обратно в куфара, мина към следващия пасажер.

Холц отиде до бюрото на Херц. С кредитната си карта „Херц“ успя бързо да си набави кола — Форд Ескорт. Помоли за карта на града с указател за улиците и веднага му дадоха.

Чичо му му беше дал два адреса. Като седна в колата, която нае, той проследи по картата улиците и намери адресите, след което се отправи към центъра на града.

На първия адрес намери един жилищен блок, доста занемарен, недалеч от летището. Трудно намери свободно място за паркиране, после влезе в сградата, качи се на скърцащия асансьор до третия етаж и позвъни на звънеца на една тежка дъбова врата. След известно забавяне, вратата се отвори и един мъничък човек с брада, някъде над

шестдесет и пет години, облечен в сива фланелена риза и тъмнокафяви панталони от рипсено кадифе, подозрително надникна и го огледа иззад очилата си с дебели стъкла.

— Г-н Фредерик? — попита Холц.

— Да.

— Вие ме очаквате. — И Холц подаде паспорта си.

Фредерик разгледа паспорта отблизо, изсумтя и му го върна. Отдръпна се настрана.

— Влезте, г-н Холц.

Холц влезе в тъмно антре, после проследи Фредерик до голям хол, обзаведен с тежки, грозни мебели.

— Аз съм на вашите услуги — каза Фредерик. — Имал съм много приятни сделки с вашия чичо. С какво мога да ви бъда полезен?

— Един пистолет — каза Холц — „Берета“, ако имате.

— А-а! Това е хубаво оръжие, тежи само 300 гр. и е дълго само единадесет сантиметра.

— Знам! — нетърпеливо рече Холц. — Имате ли „Берета“?

— Да. Почти нов е, и е в отлично състояние. Струва...

— Не ме интересува колко струва. Ще изпратите сметката на чичо ми — кратко отсече Холц. — Нека да го видя.

— След минутки само.

Фредерик излезе от стаята, като затвори вратата след себе си. Холц отиде до прозореца, дръпна мрежестото перде и погледна надолу по улицата. Студените му очи разглеждаха минаващите хора, пълзящите коли. Нищо подозрително не видя, но подозрението беше дълбоко вкоренено в природата му. Пусна пердето и отиде до средата на стаята, когато Фредерик влезе, носейки картонена кутия.

— Има патрони за двадесет и пет зареждания — каза той като сложи кутията на масата. — Страхувам се, че нямам повече.

— Ще бъдат достатъчни. — Холц отвори кутията, извади пистолета, който лежеше върху памук и започна да го разглежда внимателно. Разглеждаше го с познаване и умение.

— Виждам, че разбирате от оръжие — отбеляза Фредерик, който го наблюдаваше. — Ще видите, че е в отлично състояние.

Холц не обърна внимание на забележката. Остана доволен от пистолета и отвори кутията с патрони, разгледа всеки един отблизо, после зареди пистолета.

— Ще го взема. Но ми трябва и ловджийски нож.

— Разбира се, г-н Холц. Ще ви донеса набор от най-доброто, което имам.

Отново Фредерик излезе от стаята и се върна след няколко минути с голяма кутия, която постави на масата. Като махна капака, той каза:

— Моля, направете сам избора си.

Около половин час Холц разглеждаше колекцията от ножове, преди да направи избора си.

— Ето този — посочи той, като повдигна един смъртоносен на вид нож с плоска абаносова дръжка и острие като бърснач, някъде около десет сантиметра дълго.

— Отличен избор. Най-хубавият нож, който имам в колекцията си — каза Фредерик. — Има си и калъф.

Той се разрови в кутията и извади мек калъф от сърнешка кожа с каишки за прикрепване.

Холц постави ножа в калъфа, после вдигна десния си крачол и завърза с каишките ножа на подходящо място. Като го понамести още малко той го остави да лежи прилепнат до плътната страна на пресеца. Дръпна надолу крачолата си, походи из стаята и кимна.

— Ще го взема. Пишете го в сметката на чичо ми.

И като кимна едва забележимо, той излезе от хола, отвори входната врата, взе асансьора до входа на жилищния блок. „Берета“-та лежеше в джоба на панталона му, кутията с патрони в джоба на сакото, а ножа — завързан на крака му.

Откакто тръгна от Ню Йорк без никакво оръжие, Холц се бе чувствал като гол, но сега вече не. Вървеше със сигурна крачка към колата си, влезе в нея, извади картата и я разгледа и тогава тръгна към втория адрес.

Беше му малко трудно с улиците с едностранно движение и бавно движещия се поток от коли, но най-накрая дойде до голяма, двойна порта с табелка с номера, който търсеше и влезе в двора.

След няколко минути стоеше в красиво обзаведен кабинет, като се ръкуваше с висок, оплешивяващ швейцарец, който се представи като хер Вайдман.

— Чичо ви ми телефонира, г-н Холц. Винаги е голямо удоволствие за мен да направя нещо за него. Куфарчето е готово. Мога

да ви уверя, че всичко е така, както го поръча чичо ви.

Холц кимна.

— Нямам много време — кратко каза той. — Дайте ми куфарчето.

Усмивката на Вайдман изчезна. Не беше свикнал на такова безцеремонно отношение, нито пък му харесваше как изглежда този висок, слаб мъж, с твърд, изпитателен поглед.

— Разбира се, разбира се — Той отиде до един шкаф, отключи го, и извади синьото козметично куфарче. — Това е съвършено копие. Ще видите от снимките, че...

— Опаковайте го! — изстреля Холц. — Бързам!

Вайдман взе куфарчето и излезе от кабинета. Какъв грубиян, мислеше си той, докато секретарката му опаковаше куфарчето. Кой би повярвал, че е племенник на Густав Холц?

Върна се с пакета и Холц го взе.

— Мога да ви уверя, че всичко беше изпълнено според инструкциите на г-н Холц — каза Вайдман, като се насили да се усмихне. — Има...

— О'кей, ще приемем, че съм ги прочел — прекъсна го Холц, обърна се, и излезе от кабинета. Върна се в колата си.

А сега — към вилата на Радниц.

Пътуването до вила „Хелиос“ му отне доста време. Холц беше вбесен от плътния поток от пълзящи коли, но внимаваше да контролира нетърпението си. Никак нямаше да е добре да се блъсне в някой, но имаше моменти когато с мъка въздържаше злия си нрав, а му се искаше да викне на шофьорите, които се опитваха да се промъкнат край него, опитваха се да се надлъгват със светофарите, или пък се опитваха да се вмъкнат в потока откъм странични улички.

Беше малко след четири следобед, когато приближи и спря пред внушителния портал на вилата, въпреки че Холц не беше впечатлен. Начинът, по който големите магнати правеха шоу от богатството си, го отегчаваше. Като се качваше по мраморните стълби той се чудеше как някой може да живее в такъв показен стил.

Митен отвори входната врата и леко се поклони.

— Г-н Холц?

— Да. — Холц гледеше възрастния човек с презрение: роден лакей, раболепна душа, мислеше си той.

— Моля ви, влезте. Г-н Радниц е зает, но ще ви приеме след малко.

Холц последва възрастния човек в голямо помещение, обзаведено с безценни старинни вещи.

— Може би кафе, чай, или някакво питие докато чакате, г-н Холц? — попита Митен.

— Не, нищо! — рязко отвърна Холц и като прекоси помещението, отиде до прозореца и се загледа навън към обширните площи с добре поддържаната трева, дърветата, храстите, отрупани с цветове и големия плувен басейн.

Митен тихичко се оттегли, като затвори вратата след себе си.

Холц остана до прозореца. След няколко минути видя един здраво сложен мъж, облечен в черен анцуг, да минава през тревата. След него вървяха други двама, също така с мощна физика и облечени по подобен начин. И тримата изчезнаха зад ивица от високи, цветни храсти. Холц отбеляза това със саркастична усмивка. Бодигардовете на Радниц, помисли си той. Е, те всъщност изглеждаха добри за такава работа. Той си помисли, че човек като Радниц, с неговото положение, автоматично започваше да харчи пари за бодигардове повече от уважение към себе си, отколкото за да бъде предпазен.

След половин час Митен отвори вратата.

— Г-н Радниц ще ви приеме сега. Моля, последвайте ме.

С опакованото в ръце козметично куфарче, Холц последва Митен да кабинета на Радниц.

Радниц, седнал зад разхвърляното си бюро, с пура между дебелите си пръсти, загледа този висок, слаб мъж изпитателно и с интерес когато влезе в стаята. Наблюдаваше котешката му походка, докато Холц се приближаваше към бюрото.

Радниц, който беше много проницателен когато преценяваше хората, веднага направи заключение, че този човек може да се съпостави с нивото на Лу Силк. Тъй като Густав Холц го беше препоръчал, Радниц не се и съмняваше, но искаше да види с очите си.

На свой ред, Холц огледа Радниц. Да, мислеше си той, това беше човек, с когото той можеше да работи. Описанието на чичо му за сила, власт и липса на всякаква милост не бяха преувеличение.

— У вас ли е куфарчето? — попита Радниц с твърдия си, гърлен глас.

— Да, сър — и Холц постави пакета на бюрото.

— Добре ли е направено?

— Не зная, сър. Вайдман, който го е направил, каза, че е добре. Той и чичо ми са обсъждали въпроса. На мене ми беше казано само да ви го донеса. Не съм проверявал дали е добре.

— Щом чичо ви е доволен и аз съм доволен — Радниц всмукваше от пурата си. — Седнете.

Холц седна на стол близо до бюрото му.

— Сега вече сте член от моя екип. Чичо ви гарантира за вас. Той обясни ли ви какви ще са задълженията ви?

Холц наклони глава.

— Може да нямате какво да нравите седмици наред, но след това може да получите задача. Винаги трябва да сте на разположение. Ще ме информирате къде мога да се свържа с вас само за минута. Разбрано ли е?

Отново Холц наклони главата си.

— От сега нататък вие сте моят платен убиец. Чичо ви сигурно ви е казал условията на заплащане. Доволен ли сте?

— Да, сър.

— Нямаме колебания да приемете този пост?

В очите на Холц се появи лек израз на досада.

— Защо да имам, сър?

— Нали разбирате непосредствената ви задача?

— Чичо ми каза, че трябва да отида в хотел „Монtring Палас“ в Монtring, и да разменя това козметично куфарче с подобно, което е притежание на г-жа Лепски.

— Точно така. Как ще го направите?

— Лепски ще пристигнат в хотела след шест дни. Аз ще пристигна два дни преди тях. Чичо ми вече е запазил стая за мене на същия етаж, както и тяхната резервация. Ще чакам удобен случай и ще направя размяната.

— Мислите, че можете да го направите?

Отново в очите на Холц се появи израза на лека досада.

— Нямаше да съм тук, сър, ако не бях сигурен.

На Радниц му хареса тази увереност. Кимна с одобрение.

— Когато вземете куфарчето на г-жа Лепски, трябва веднага да ми го донесете тук.

— Разбирам, сър.

— Имате три дни преди да отпътувате за Монтрьо. В хотел „Идън“ ви е запазена стая. Какво ще правите докато чакате?

— Ще се уча да отварям врати на хотелски стаи. Чичо ми даде името на един ковач, който ще ме учи на това. Това е нещо, което трябва да науча. Ако не мога да отворя вратата на спалнята на г-жа Лепски, няма да мога да взема куфарчето.

Радниц кимна.

— Вашият чичо е забележителен човек. Мисли за всичко. Вярвам, че ще достигнете неговия стандарт.

— Да, сър.

— Много добре. Сега сте свободен да правите каквото смятате за необходимо. След седмица ще ви очаквам тук с козметичното куфарче на г-жа Лепски. Ако се провалите, няма да имам повече нужда от вашите услуги. Разбирате ли?

— Да, сър — и Холц се изправи.

— От чичо ви разбрах, че сте в състояние много добре да се погрижите за себе си — каза Радниц с хитра усмивчица. — Макар, че обикновено вземам на сериозно мнението на чичо ви, понякога предпочитам да проверя това мнение. Имате ли нещо против да направим един тест да видя как се предпазвате?

Погледът на Холц се замъгли.

— Защо да имам нещо против? — отговори той със студен равен глас.

— Тогава, бъдете така добър и си направете една разходка до езерото. — Радниц помахна към отворения френски прозорец. — Искам сам да се уверя дали можете да се пазите добре.

— Ако това е вашето желание, сър, то аз, разбира се, ще направя това, за което ме молите — Холц замълча и погледна Радниц втренчено. — Предполагам, че тримата тъпаци, които вероятно са ваши бодигардове и сега се крият ей в онази редица храсти, ще се опитат да ми смачкат малко фасона за ваше удоволствие. Това е разбираемо, сър, но трябва да ви кажа, че не си играя. Преди да изляза и отида там, трябва да ви попитам дали имате удобно място да погребете тези трима тъпаци?

Радниц трепна.

— Да ги погребем? Какво искате да кажете?

Холц се наведе, повдигна десния си крачол, и блестящото острие на ножа блесна в ръката му. Движението беше така дълго, че Радниц застина, а жабешките му очи се отвориха широко.

— Виждате ли, сър, не обичам да си играя само на боричкане. Когато трима силни мъже се опитат да ме обградят, аз ги покосявам — каза Холц тихо. На устните му играеше саркастична усмивка. — Вие не бихте ги наели ако нямахте доверие в тях, че ще ви пазят. Ще бъде жалко да ги загубите, но също ще бъде неприятно на някой от слугите ви да ги погребва. Аз не се занимавам с погребения. Аз само се занимавам с отстраняване. — Взря се в Радниц, а от очите му струеше злоба. — Все още ли желаете да се поразходя до езерото, сър?

Радниц дълго остана неподвижен, взрян с широко отворени очи в този човек и в ножа му, после се съвзе.

— При тези обстоятелства, мисля, че такъв тест няма да е необходим сега — каза той. — Върви и се учи как да отваряш хотелски стаи, после иди в хотел „Мон-трьо Палас“ и се върни с куфарчето при мене.

— Да бъде както желаете, сър — каза Холц, като прибираше ножа в калъфа. После взе пакета, като леко кимна на Радниц и излезе от стаята.

Радниц загаси пурата си. Чувстваше, че леко го тресе. Сякаш самата Смърт беше излязла от стаята, а Радниц се страхуваше от смъртта — единственото нещо, от което той наистина се страхуваше.

ГЛАВА 7

Лу Брейди издаде стон на отчаяние като видя Маги Шулц да влиза в салона за регистрация на заминаващите пътници на летище „Кенеди“. Чернокож носач буташе след нея количка за багаж, на която имаше два големи куфара и синьо козметично куфарче.

Той я настигна с четири широки крачки.

— Ти какво си мислиш? Казах ти да си приготвиш лек багаж, за бога!

Маги Шулц беше нещо много специално като жена. Където и да отидеше, тя беше сензация за мъжете. Дори и сега, с опашките пред гишетата за регистрация, те обръщаха глава, а някои даже тихичко изсвириха.

От която и страна да погледне човек, Маги не беше само красива. Сексапил струеше от нея и се изливаше като петмез от буркан. Беше руса, с гъста копринена коса, а тялото ѝ беше с такива съвършени пропорции, че фотографите от модните списания, тези от „Плейбой“, „Пентхауз“ и, разбира се, от порноизданията, се биеха за нея. На лицето ѝ винаги стоеше израз, който сякаш казваше: „Моля те, помогни ми“ и това вдигаше кръвното налягане на мъжете.

— А, ето те и тебе, котенце — извика тя и обвиняйки ръце около Брейди, го целуна, като накара мъжката част от публиката наоколо да въздъхне от завист.

Брейди я избута настрана.

— Всичкия този скапан багаж! Не ти ли казах...

Тя сложи ръка върху устата му.

— Мили, нали не очакваш да се разхождам из Швейцария гола?

— О'кей, о'кей — Брейди овладя раздразнението си. — Сега, нали знаеш какво да правиш? Регистрирай багажа си, вземи куфарчето и мини през митницата. Ако ти задават въпроси, кажи им, че ще се срещнеш с приятели в Женева. Запомни ли?

— Да, котенце. А този мил човек ще се погрижи ли за останалия багаж?

— Той ще те изпрати до митническия контрол и ще изчака да минеш. Ще се срещнем в салона за заминаващите.

Тя отново го целуна, а после отиде до гишето и подаде билета си.

Брейди я наблюдаваше и видя как тя най-накрая се нареди на опашката за проверка на ръчния багаж.

Митническият служител огледа Маги когато тя дойде пред него. Божичко! — мислеше си той — какво ли не бих дал да мога да завлека това парче в леглото!

Маги, разчитайки мислите му, се обърна към него с голяма, сексапилна усмивка.

— Кажи, красавецо, женен ли си?

Митничарят примигна, после се ухили.

— Ами че да, мога да кажа, че съм.

— Колко се радвам. Ще ми претърсваш багажа, нали? Младите ергени винаги ме притесняват. На нас момичетата ни се налага да носим разни неща със себе си, но любезните женени мъже проявяват разбиране. — Тя му подаде комплекта с ключове. — Моля те, бъди така добър и ми отвори куфарите. С ключалките направо съм тъпа.

Поемайки ключовете, митническият служител се хилеше насреща ѝ.

— Обзалагам се, че не сте глупава за разни други неща, госпожице — каза той, докато носачът поставяше куфарите на гишето.

— О, глупава съм. Направо съм завейна. Майка ми казваше, че съм родена с тяло, но без мозък. Нали е ужасно да се каже това, но беше права.

Митническият служител отключи куфарите.

— Не мога да знам, госпожице, но със сигурност е била права за едното нещо — каза той и започна да проверява съдържанието на куфарите, като внимаваше да не размести нещо.

Брейди, застанал накрая на опашката, наблюдаваше всичко това. Видя, че Маги разговаря и се смее, толкова сексапилна и се радваше, че я беше взел със себе си. Видя как митничарят отвори козметичното куфарче, но Маги говореше и говореше и той съвсем набързо прегледа съдържанието. На Брейди му дойде наум, че Маги сигурно щеше да изнесе иконата, ако тя беше в козметичното куфарче. Каза си, че в бъдеще трябва по-често да използва сексапилния чар на Маги.

Наблюдаваше как Маги взе куфарчето, широко се усмихна на митническия служител и се отпрати към салона за заминаващи. Тъмнокожият носач взе куфарите ѝ и ги отнесе към количката.

След двадесет минути, Брейди се присъедини към нея.

— Той се държа чудесно — каза Маги. — О, толкова ме забавлява всичко това! А сега — Швейцария! Миличък, това е първото ми пътуване до Европа.

На тринадесетгодишна възраст Маги прелъстила един от учителите си. Него пратили в затвора, а нея дали „под опека“. След шест месеца тя избягала от дома и била поета от един възрастен, богат мъж, който харесвал младички, хубавички момичета. Той често си я представял като своя внучка. Беше останала с него докато навърши петнадесет години и понеже се отегчавала от постоянните му желаня, тя се хванала с един цветнокож, който бил сутеньор на няколко момичета. Шест месеца тя вършела уговорената с него работа като обикаляла улиците, но решила, че това е много отегчително и не носи печалба, да не говорим колко е опасно. Тогава се преместила във Флорида, където през следващите две години била „момиче на повикване“ и направила доста пари, които харчела в този вид разкош, който — на нейната възраст — я задоволявал. Тогава срещнала един рекламен агент, който веднага схванал какъв потенциал има тя. Завел я в Ню Йорк и я запознал с много негови приятели, които ѝ осигурили договори за снимки на модни издания. Ставала от леглото на единия, за да легне в леглото на другия и така докато станала на двадесет и една години. Тогава срещна Лу Брейди и се влюби в него — едно преживяване, което никога по-рано не ѝ се беше случвало. Брейди ѝ беше обяснил, че работи в сферата на продажбите на старинни мебели и това налага чести пътувания, но че няма да има нищо против тя да се премести в неговия апартамент в западната част на града и да се задоволи с това, че ще го вижда не много често. Освен това той я посъветва да продължи с работата си като фотомодел, тъй като не беше толкова богат, че да издържа двама. Любовта беше толкова прекрасно нещо за Маги, че тя се съгласи. През следващите шест месеца тя беше виждала Брейди само десет пъти. Той все нямаше време и бързаше. Маги не го разпитваше. Тя беше доволна да го вижда, когато можеше да го вижда, поддържаше апартамента му в добър вид, готвеше му, когато той се прибираще вкъщи и продължаваше да изкарва добри

пари като фотомодел на свободна практика. Внезапно, той ѝ беше позвънил един ден, за да ѝ каже, че заминава за Швейцария и не би ли искала тя да отиде с него? Едва ли не полудяла от радост, Маги бе извикала:

— Ти само опитай да ме спреш!

На следващия ден вечерта, той бе дошъл със самолетния ѝ билет и синьото козметично куфарче. Това беше първият подарък, който ѝ правеше и тя почти го задуши от целувки. Брейди се въздържа да ѝ каже, че куфарчето няма да остане дълго у нея.

Полетът от Ню Йорк до Женева беше според очакванията на Маги. Пътуваха в първа класа и Брейди от натрупания опит, който имаше, успя бързо да привлече вниманието на една от стюардесите, която се погрижи при тях да не свършва шампанското и сандвичите с месо и препържен хляб при тях, а по-късно и сухото мартини с водка.

Когато пристигнаха на летището в Женева, Брейди остави Маги да мине сама през митническия контрол с нейния багаж и козметичното куфарче. Той носеше със себе си само малко куфарче с принадлежности за едно преспиване и затова бързо мина през проверката на багажа. След това отиде до гишето на „Херц“ и нае един Мерцедес.

Маги малко се забави, а когато се появи каза:

— Не мисля, че швейцарците много ще ми харесат. Този ужасен човек не искаше да ми отключи куфарите и аз трябваше да го направя сама, а после ме накара да извадя всичко отвътре.

— А козметичното куфарче?

— И него. Всички зяпаха в нещата ми. Беше страхотен грубиян.

— Няма нищо. Колата ни чака. Хайде да вървим — и като махна на един носач, който натовари багажа на количка, Брейди поведе Маги към паркирания Мерцедес. Докато извеждаше колата до автострадата и се насочваше към града, Брейди си мислеше, че сексапилният чар на Маги може и да не се окаже толкова успешен ако ще трябва някога да прекара контрабандна стока през швейцарската митница.

От другата страна на Атлантическия океан в Парадайз сити, Клод Кендрик и Луис дьо Марни си говореха за бъдещето.

— Кажи сега, храбрецо мой — нареждаше Луис, — със всичките тези пари — защо да не продадеш галерията и да се оттеглиш? Помисли си какво би могъл да правиш с почти три милиона долара. Помисли си за свободата, с която можеш да живееш и да се наслаждаваш на тази свобода. Ако цената е добра, аз ще поискам да купя галерията от тебе с моя дял от парите. Как мислиш?

— Мисля, че чавка ти е изпила акъла — отговори Кендрик. — Първо на първо, ти си нямаш представа каква е стойността на тази галерия. Ти, значи! Та ти без мене не можеш дори да я държиш отворена.

— А-а, може пък и да мога. — В мишите очички на Луис се появи студенина. — Готов съм да поема този риск. Какво ще кажеш за половин милион, миличък?

— Та само тази стая струва повече от това — каза Кендрик, като с широк жест на ръката си обхвана картините и антиките наоколо. — Слушай, спри тези приказки, Луис, или ще ти се ядосам. Нямам намерение да продавам галерията нито на тебе, нито на който и да е друг. Утре трябва да летя за Цюрих. Ах, мразя да пътувам със самолет!

— Направил ли си завещанието си? — попита Луис и на лицето му се появи лукавство. — Трябва да си го направил! Помисли си за всичките ужасни катастрофи! Всеки ден чета за самолетни катастрофи!

— Ако незабавно не изчезнеш от тази стая, ще хвърля нещо по тебе! — извика Кендрик, а пълното му лице се зачерви.

— Просто се опитвам да ти бъда полезен. Няма смисъл да се паникьосваш. Не трябва да се вълнуваш. Лошо е за черния ти дроб.

Когато Кендрик посегна към едно тежко преспание, Луис уплашено се втурна към вратата и изчезна, като я затръшна след себе си.

Кендрик хвърли кръвнишки поглед към вратата, после запали пура и се замисли за утрешния ден. От Хадън беше получил успокоителни новини. Козметичното куфарче на семейство Лепски беше преминало през френските митнически служби. Сега семейството, заедно със семейство Дювин, бяха в Монако, а след още три дни щяха да бъдат в хотел „Палас“ в Монтро. Хадън му бе съобщил, че Лу Брейди ще е в този хотел и ще вземе куфарчето от Дювин, а след това — веднага след като това е възможно — ще отиде в

Цюрих и ще се срещне с Кендрик в хотел „Идън“. Дотук добре, но Кендрик беше песимист. Никога не вярваше в непогрешимостта. Може би митничарите на швейцарската граница ще проверят куфарчето и ще намерят иконата. Може би Брейди ще катастрофира по пътя от Монтрьо за Цюрих. Може би — и тук Кендрик го обля студена пот — неговият самолет ще падне в Атлантическия океан. В живота никога не липсваха проблеми. А после, може би този ужасен човек, Радниц, ще се опита да му изиграе номер и той да се лиши от трите милиона долара. Като си имаш работа с Радниц — всичко може да се случи. Извади копринената си носна кърпа и обърса челото си. Щеше да е още по-обезпокоен ако имаше начин да се транспортира до входа на хотел „Палас“ в Монтрьо точно в този момент.

Униформеният портиер изтича надолу по стълбите, за да отвори вратата на един Опел Рекорд, който приближи и спря пред хотел „Палас“ в Монтрьо.

Висок, слаб мъж със сламено-руса коса, погледна към портиера през отворения прозорец на колата.

— Куфарът ми е в багажника — отсечено каза той. — Ей там ли трябва да паркирам?

— Да, ако обичате, сър. — Портиерът обиколи и отиде отзад и извади голям куфар, който беше изненадващо лек за размера си.

Сергас Холц остави колата на едно от свободните места на паркинга, излезе, изкачи се по стълбите и отиде до рецепцията.

Чичо му му беше дал фалшив паспорт на името на Ханс Рихтер, който той сега подаде на администратора.

— Радвам се, че сте при нас, сър. Няколко дни ли ще останете?

— Да — кратко отговори Холц, а администраторът попълни картата му за регистрация и му я подаде, заедно с една писалка. Холц се подписа с фалшивото си име. — Мои приятели, г-н и г-жа Лепски, ще пристигнат вдругиден. Кой е номерът на стаята им?

Служителят на рецепцията провери в регистрационната книга.

— Стая 245, сър. Вашата стая е 249. Съвсем близо. Холц кимна, после отиде до асансьора заедно с портиера. След като вече беше в стаята си, заключи вратата, сложи куфара на леглото, отвори го и

извади козметичното куфарче от него. Постави го на един от шкафовете, заключи вратичката и пусна ключето в джоба си.

Прекося стаята, отиде до прозореца и погледна надолу към оживената улица, после погледът му се плъзна над езерото и понататък към веригата от планини.

Е, мислеше си той, пристигнах. Два дни чакане и после — действие!

Пътуването към Южна Франция по дългата, монотонна магистрала „Юг“ отегчи Том и Карол, макар че тя беше твърде възпитана за да си позволи да го каже, като си даваше сметка колко много Дювинови се опитваха да бъдат любезни. Но Лепски издаваше ръмжащи звуци, докато тя не му каза твърдо да млъкне. Те и двамата бяха очаквали нещо по-добро от този непрекъснат, равнинен пейзаж, претовареното движение, градовете с тесни улички и мръсните селца с печален вид. Дори хотел „Пик“ с три звезди във Валанс, където отседнаха за през нощта, се стори на Лепски прекалено натруфен и този път — след като нетърпеливо изслуша Пиер, който ентусиазирано превеждаше менюто, категория лукс — той твърдо заяви, че ще си поръча пържола и погледна към Карол с погледа си на ченге, предизвиквайки я да му противоречи. Като видя сигнала за опасност, Карол не се възпротиви.

На следващия ден следобед, те пристигнаха в хотел „Метропол“ в Монте Карло. И тук останаха разочаровани. Карол толкова много беше чела за Южна Франция с постоянното си слънце, с вилите, казината, елегантните магазини и очарованието на старите градчета. За неин голям ужас, тя възприе Монте Карло като претъпкан, презастроен с полупразни многоетажни сгради и по тротоарите се разхождаха главно пълни, стари хора. А магазините — след тези в Париж — нямаха нищо общо с очакванията.

Въпреки отчаяното старание на Пиер, те приемаха Монте Карло като бreme. Дори Карол сега вече се беше пресетила на богатата френска кухня и тя и Лепски предпочитаха да ядат само пиле на грил или пържола. Това притесняваше Дювинови, които винаги бяха готови за една богата вечеря.

Безгранично беше учудването на Лепски да види, че улиците на Монте Карло опустяваха към 21.00 часа и само паркираните коли оставаха. Единственото място, където очевидно имаше нощен живот беше Казиното. А там, гледката на възрастните пълни жени, които играеха комар и пълните мъже, които висяха наоколо — това той намираше за подтискащо. Едно сексапилно момиче не можеше да види човек! Пиер им беше обяснил, че сезонът почти е приключил. Ако Лепски беше дошъл само преди месец, щеше да види много блясък. Но Лепски не му вярваше.

Последната нощ от техния престой в хотел „Метропол“, след като бяха вечеряли в панорамния ресторант на „Отел дьо Пари“, Лепски и Карол лежаха на двойните легла в стаята си. Така се бяха отегчили в Казиното, където бяха отишли след вечеря по предложение на Пиер и Клодет, че поискаха да си легнат рано, тъй като щяха да тръгнат за Монтрьо на другата сутрин.

Дювинови — родени комарджии — отидоха в Казиното, където изгубиха общо над хиляда франка.

— Доволна ли си от това пътуване? — внезапно попита Лепски.

Карол се поколеба. Тя вярваше в това, че човек трябва винаги да казва истината.

— Ами, мислех си, че ще е по-въълнуващо — отговори накрая тя. — Много ми хареса Париж и се радвам, че дойдох чак дотук. Нямах да знам какво всъщност представлява ако не бях дошла, нали?

— Да-а — Лепски неспокойно се раздвижи. — Но ако не бяхме дошли, помисли си какви пари щяхме да спестим.

— Това са мои пари и ги харча както си искам! — рязко отговори Карол.

— Разбира се, разбира се — побърза да каже Лепски.

— Ти само почакай да стигнем до Швейцария. Виждала съм снимки на планините и езерата... прекрасни са!

— А има ли нощен живот там?

— Разбира се! — твърдо отговори Карол, като се надяваше, че ще има. — Едно място като Монтрьо ще е много оживено от нощния живот. Има нещо, което забравяш, Том. Намерихме двама истински, прекрасни приятели. Клодет обеща да ми пише когато се приберем. С нея ще си кореспондираме.

— О, така ли? Има нещо в тези двамата, което ме притеснява.

Карол седна в леглото.

— Какво искаш да кажеш?

— Има нещо мошеническо в Пиер. По дяволите, изглежда прекалено перфектен. Непрекъснато се питам, защо чак толкова се старае, харчи пари за нас и ни разхожда с колата си — нас, двама американци, дошли изневиделица отнякъде си. Имам чувството, че скоро ще се опита да ни продаде и златна мина.

— Лепски! Направо си невъзможен! Имаш ужасното подозрително мислене на ченге! Ако някой е мил и приятен с теб, ти веднага си мислиш, че е мошеник! Срамувам се от тебе! — заяви Карол вбесена. — Как си представяш, че хората се сприятеляват? Сприятеляват се, защото се харесват взаимно! Дювинови ни харесват, значи са наши приятели. Не можеш ли да побереш това в ограничения си ум на ченге?

Лепски изстена. Ето ти, още една кавга се задаваше и можеше да продължи часове, а беше уморен.

— О'кей, о'кей, писенце. Сигурно е от полицейското ми обучение и от ограничения ми ум — съгласи се той, като придърпа чаршафа и се намести малко по-надолу в леглото. — Хайде да спим, а? Утре ни предстои доста дълго пътуване.

Карол пое отчаяно дъх.

— Винаги това „О'кей, о'кей, писенце“ когато не ти се ще да влизаш в спор. Нека ти кажа, Лепски, че Дювинови са чудесни хора и ние имаме много, много голям късмет, че ги открихме!

Лепски лекичко захърка.

— Ти чуваш ли ме какво ти казвам? — искаше да знае Карол.

— Разбира се, миличка. Лека нощ — промърмори Лепски, с подправена сънлива нотка в гласа, и започна силно да хърка.

Пиер и Клодет се върнаха в хотела малко след 1.30 през нощта. И двамата бяха без настроение, защото бяха загубили на рулетка.

Бяха взели душ, и сега лежаха на двойните легла в полуосветената от едната нощна лампа стая.

— Нямахме късмет тази вечер — мрачно каза Пиер.

— Не можем винаги да печелим, съкровище мое. Това, което ме безпокои е, че Лепски започват да се отегчават.

— Ами какво искаш, американци! Повечето от тях не могат да се адаптират към начина на живот в Европа. Още мъничко, милинка. На

20-ти ще сме в Монтрьо. Лу ще е там, за да ми даде копието на куфарчето. Щом го взема, ти ще отведеш двамата Лепски на разходка с параход. Когато Лу ми предаде куфарчето, той ще отлети за Цюрих да ме чака там. И щом като си тръгне, аз ще разменя куфарчетата. Като се върнете от разходката с Лепски, ще им кажа, че съм получил телеграма за това, че майка ми е болна, с опасност за живота и че ние трябва незабавно да се върнем в Париж. Веднъж след като се освободим от двамата Лепски, ще отидем с колата до Цюрих и ще се свържем с Радниц.

— Но ще можем ли да се освободим от Лепски? Представи си, че кажат, че ще се върнат в Париж с нас?

— Права си — Пиер се намръщи. — Трябва да открием какви са плановете им след Монтрьо. Нека им пробутаме идеята да отидат в Гщаад. Ти направи това, миличка. Говори с Карол и й кажи, че не могат евентуално да си тръгнат от Швейцария без да са видели Гщаад.

— Добре. После нищо друго. Като не пристигнем в хотел „Идън“ в Цюрих, Лу ще се сети, че сме го измамили. Може да се създадат трудности.

Пиер дълго мълча замислено, а после каза:

— Да караме подред. Това е генералният план. Да накараме Лепски да мислят за Гщаад. Аз трябва да взема иконата.

Клодет се протегна извън леглото си и погали ръката на Пиер.

— Мразя разделените двойни легла.

— Тук при мен има място — каза Пиер и отметна одеялото и чаршафа.

Клодет се измъкна от леглото си и се плъзна в неговото като нежно обви ръце около него.

Лу Брейди и Маги Шулц влязоха в салона на рецепцията на хотел „Палас“ в Монтрьо, а след тях вървеше носач с багажа им.

Беше 11.30 часа на 18 септември — една слънчева и свежа есенна утрин. Като пътуваха с колата от Женева, Маги изпадна в транс от откритата се гледка на езерото Леман, планините и обширните лозя. Входът на хотела също я очарова. Възприемаше носача като излязъл от някой сън, а служителят от рецепцията — като от друг свят.

— Ще останем само две нощи — каза Брейди и подаде фалшивия паспорт, който Хадън му беше дал на името на Люиз Шулц.

— Да, сър. Имам резервация за вас.

— Искам да запазя стая и за мой приятел, който ще пристигне на 20-ти следобед — каза Брейди. — Г-н Джон Уилис. Той ще остане няколко дни.

— Г-н Уилис? Разбира се, сър. По това време на годината имаме много стаи. — Служителят си отбеляза информацията.

— Предполагам, че имате резервация и за г-н и г-жа Лепски за 20-ти?

— Г-н и г-жа Лепски? — администраторът провери в регистрационната книга. — Правилно. Те са с г-н и г-жа Дювин.

— Г-н Уилис е стар приятел на семейството. Бих искал да му дадете стая на техния етаж.

Служителят направи справка, после кимна.

— Напълно е възможно, сър. Стая 251. Г-н и г-жа Лепски ще са в стая 245. Ако вие си тръгнете сутринта на 20-ти, а г-н Уилис пристигне след обяда, то вие можете да се настаните в тази същата стая. Това дали ще ви е удобно?

— Да, чудесно.

Сергас Холц, който седеше в салона на рецепцията, преструвайки се, че чете „Хералд трибюн“, беше целият в слух. Повече от час седеше тук и очакваше развитието на нещата. Той леко бе трепнал като видя носачът да внася багажа на тези новодошли клиенти. Той видя синьото козметично куфарче, свършено копие на куфарчето, което беше заключил в шкафа на стаята си.

Значи това е Брейди, помисли си той. Чичо му му беше казал, че Брейди ще пристигне с такова копие на куфарчето и ще го даде на Дювин, за да го размени с това на Лепски. Но кой беше този Джон Уилис, за когото говореше Брейди? Още едно усложнение ли?

Горе в стая 251, след като даде бакшиш на носача, Брейди отиде до Маги на балкона.

— Не е ли страхотно? — възкликна Маги. — О, нека да излезем и разгледаме! Погледни това малко параход-че! Страшно искам да се кача на него! Какъв сладък малък град!

— Маги — тихо каза Брейди. — Нека да седнем. Искам да си поговорим.

Маги го погледна, а в очите ѝ се появи страх.

— Ама, разбира се, любими. Нещо да не е наред?

Те влязоха отново в стаята и седнаха.

— Започнал съм нещо, от което ще спечеля един милион долара — каза Брейди, знаейки, че най-разумният му начален ход е думата „пари“.

— Един милион долара! — възкликна Маги. — Не може да бъде!

— Виж какво, миличка, за тебе е по-добре да не знаеш нищо за това, но е факт — един милион долара. — Брейди се усмихна. — Какво ще кажеш да се омъжиш за мен?

— За тебе и за един милион долара? Само опитай да ме спреш! Страшно ми харесва!

Брейди подтисна една въздишка. Чудеше се, каква ли щеше да е реакцията ѝ, ако не беше споменал за този милион долари.

— Чудесно! Щом се приберем, ще се оженим, но за да взема тези пари, ще ми е нужна твоята помощ.

— Само трябва да ми кажеш, Лу. Само ми кажи как мога да ти помогна.

— Ще си тръгнем оттук вдругиден. Ще пътуваме по шосето покрай езерото до Вилньов — не е далече. Там, ще се разделим. Ти ще вземеш колата и ще продължиш до Цюрих, а там ще отседнеш в хотел „Бор о Лак“. След пет-шест дни, ще дойда при тебе.

— Да карам до Цюрих? — Гласът на Маги изведнъж се извиси. — Ама, Лу, не мога. Аз...

— Няма нищо страшно — търпеливо отговори Брейди. Извади от портфейла си сгънат лист хартия. — Ето маршрутът ти. Много е просто. Ето ти план на улиците, от които можеш да видиш как да намериш хотела. Има запазена стая за тебе. — Той придърпа стола си по-близо до нея. — Хайде заедно да го разгледаме.

След петнадесетина минути Маги колебливо потвърди, че мисли, че може да го намери.

— Ама не мога ли да остана с тебе? — жално попита Маги. — Непременно ли трябва да продължа сама?

— Налага се, ако искаш да получиш и мене, и един милион долара! — отговори Брейди, с раздражение в гласа.

— А ти какво ще правиш?

— Ще отида да спечеля един милион долара — нещо, за което не ти трябва да знаеш. — От задния си джоб извади портмоне и ѝ го подаде. — Тук има непопълнени туристически чекове, на стойност петнадесет хиляди швейцарски франка. Забавлявай се в Цюрих докато ме чакаш. О'кей?

— Всичкото това за мене?

— Да, но ще трябва да се погрижиш за сметката си в хотела. О'кей?

Маги нададе писък от удоволствие.

— Ти си ми най-сладичкият от всички най-сладки!

— Чудесно — кимна Брейди. — И още нещо. Козметичното куфарче. Ще ми трябва. Като пристигнеш в Цюрих, купи си друго. Става ли?

Морско-зелените очи на Маги се отвориха, като че ще изхвъркнат.

— А, не! Това е първият подарък, който си ми дал! Обожавам го! Не можеш да го вземеш!

Брейди беше очаквал, че тя ще се противопостави. На устните му се появи изнудваческата му усмивка.

— Трябва ми, котенце. Сега слушай, аз и ти веднага ще излезем, ще отидем до един от най-хубавите часовникарски магазини и аз ще ти купя красив часовник, за да се реванширам за куфарчето — самонавиващ се, от чисто злато, с диаманти. Какво ще кажеш?

— От чисто злато с диаманти, а мога да си купя и друго козметично куфарче?

Брейди ѝ се усмихна.

— Така каза човекът.

Маги скочи на крака, а очите ѝ сякаш пускаха лъчи от възбудата.

— Хайде да вървим! — Тя се втурна към вратата, но спря. — А после можем ли да се качим на онова параходче?

— И това даже ще направим.

Взеха асансьора и слязоха до долу и — наблюдавани от Сергас Холц — излязоха навън, на слънчевата светлина. Хванати под ръка се отпавиха към най-близкия магазин за часовници „Омега“.

Брейди имаше късмет, че Маги лесно можеше да бъде удовлетворена. Страшно ѝ хареса разходката до Евиан с параходчето. С безкрайно удоволствие се разхождаше по тясната главна улица,

където бяха магазините. Взираше се във всички витрини, а когато не беше заета с това тя се любуваше на новия си часовник. Брейди, като си мислеше за милиона долари, които щеше да спечели, вървеше до нея, отегчен до безумие.

Вечерта посетиха казиното в Монтрьо, където Маги спечели двадесет франка и се побърка от удоволствие. Заведе я в „Хейзиланд“, където танцуваха между младите и за нейно голямо удоволствие, Маги предизвика подсвиркванията на мъжете наоколо. Любиха се до безумие когато се прибраха, а после заспаха.

На другата сутрин Брейди я заведе с колата да види стария дом на Ноел Кауърд. Маги се любуваше на планините и се наслаждаваше на пътуването. Излезе от колата пред входа на къщата на Кауърд, за да се полюбува. Седейки в колата, Брейди — въпреки, че умът му бе зает с предстоящата задача — я наблюдаваше и си каза, че хич няма да сбърка ако се ожени за тази красавица.

След като обядваха в „Льо Син“ — грил-ресторанта на хотел „Палас“ — Маги се замоли пак да се качат на корабчето. Направиха пътуване до Лозана и се върнаха в хотела точно навреме за вечеря.

Така мина денят. Маги обяви, че всичко страхотно ѝ е харесало. После, докато лежеше заспала в ръцете му, Брейди си мислеше за утрешния ден. Дювин, заедно с Лепски, щяха да пристигнат. Надяваше се да не закъснеят. Тази операция беше въпрос на синхронизация по време. Той спа лошо тази нощ.

За да избегне италианските митнически власти, както и някой по-голям швейцарски граничен пункт, Дювин беше минал през Гренобъл, заобикаляйки Женева и поемайки пътя покрай езерото Леман, откъм френската му страна, към швейцарската граница до Свети Жиндолф.

И двамата Лепски бяха прекарвали целия си живот във Флорида и никога не бяха виждали толкова големи и впечатляващи планини като тези по „пътя на Наполеон“. Дори Том беше впечатлен. А Карол изпадна в екстаз.

— Том! — извика тя. — Само погледни тази гледка! Струва колкото и останалата част от пътуването ни.

Дювин въздъхна с облекчение. Е, поне имаше нещо, което да им харесва на тия двама трудни туристи.

— Ами, да — отвърна Лепски неохотно. — Доста е хубава, но и нашите Скалисти планини са толкова хубави.

— Лепски! Ти пък кога си виждал Скалистите планини? Недей да показваш невежеството си! — Карол му хвърли унищожителен поглед.

— Е, имаме си и Големия каньон — каза Лепски, защитавайки се. — А него нищо не може да го бие.

— А ти кога си виждал Големия каньон?

Лепски издаде звук, сякаш се разсипваше чакъл и Клодет побърза да се намеси:

— Скоро ще стигнем до езерото Леман. От едната страна е в Швейцария, а от другата — във Франция. Много добре наредено, нали?

— Ах, че хубаво! — възкликна Карол. — Знаеш ли, Клодет, всичко това страшно ми харесва.

— Кога ще ядем? — попита Лепски.

— Има един малък ресторант недалеч оттук — каза Дювин. Той се беше отказал да се опитва да угоди на тези двамата с хубава храна. Защо да пиляя пари за тях, мислеше си той, когато това, което искат е проклетата им пържола.

Дювинови с удоволствие изядоха поръчаните порции подправени с кърви, но пържолите се сториха много жилави на Лепски.

— Трябваше да си донесем мелачката, миличка — каза Лепски, като дъвчеше здраво. — Тогава можеше да имаме кайма.

Карол му каза да млъкне.

След половин час каране щяха да са на швейцарската граница и Дювин, знаейки, че това е последното препятствие, с усилие контролираше безпокойствието си.

— Швейцарските митничари понякога могат да бъдат неприятни — казваше той на Лепски, докато пътуваха покрай езерото. — Остави ги на мен. Ще им кажа, че си известен американски полицаи. Могат да ни накарат да отворим багажа си. Номерът с тях е да им подадеш кокалче. Ще спрем в съседното село и ще купим шотландско уиски, което ще декларираме.

Лицето на Лепски светна.

— Уиски? Чудесна идея!

Спряха пред един магазин за спиртни напитки, точно преди границата и купиша две бутилки уиски и две бутилки шампанско.

— Това ще оправи работата — каза Дювин, поставяйки бутилките в багажника на колата. Като погледна багажа и видя синьото козметично куфарче, което беше отгоре и биеше на очи, той го побутна по-близо до собствения му багаж и го покри с палтото на Клодет; новите куфари на Лепски останаха пред погледа му.

Върна се, седна в колата, и потегли по тясната улица, водеща до френския митнически пункт. Ръцете му бяха влажни, а устата му суха.

Френският митничар им помахаша да минат. Продължиха няколкото метра към швейцарския митнически пункт.

Двама високи мъже в сива униформа излязоха навън.

— Остави всичко на мене — каза Дювин, като свалеше прозореца от неговата страна.

Лепски застана нащрек. Полицейският му тренинг му подсказваше, че Дювин е неестествено напрегнат и това го озадачаваше. Чудеше се защо Дювин обръща толкова внимание на това. Каза си да се отпусне. Дювин сигурно знае от опит какво да прави. Подаде паспортите на Дювин и той, заедно със собствения му паспорт и този на Клодет, ги подаде на служителя, като му кимна приятелски.

Митничарят го огледа със студен, втренчен поглед, после отстъпи назад и започна да проверява паспортите. Подаде му ги обратно след дълго и внимателно изучаване.

— Имате ли нещо за деклариране? — попита той на френски.

— Не, нищо. Две бутилки уиски и две шампанско — нищо друго — отговори му Дювин.

— Моля, отворете багажника.

— Какво казва? — попита Лепски, раздражен от това, че разговорът се водеше на френски.

— Иска да отвори багажника — отговори Дювин, като излизаше от колата.

— Защо?

— Обикновено искат това — рязко му отвърна Дювин, като се молеше на Бога Лепски да замълчи.

Обиколи колата и отвори багажника. За негов ужас, Лепски също излезе от колата и дойде при него.

— Кой е багажът на господина от Америка? — попита митничарят.

— Тези два сини куфара.

— Моля, кажете му да ги донесе до сградата на митницата.

Дювин се обърна към Лепски.

— Искат да проверят вашите куфари.

— Защо, по дяволите? — Лепски извади полицейското си свидетелство и го пхна под носа на митничаря. — Кажи му кой съм!

Усещайки, че струйка пот се стича по лицето му, Дювин каза:

— Този господин е високопоставен офицер от американската полиция. Не желае да му пипате куфарите.

Полицаят започна внимателно да изучава полицейското свидетелство и значката на Лепски.

— Господинът не говори ли френски или немски?

— Не, той е американец.

— Какво казва този? — искаше да знае Лепски и краката му затанцуваха с надигането на гнева му.

Служителят го наблюдаваше с интерес. Обичайният за Лепски боен танц преди гневът му да избухне беше нещо ново за митническия служител.

— На господина да не би да му се ходи до тоалетната? — попита той Дювин.

— К'во казва този? — попита Лепски, този път с гласа си на полицай.

— Пита дали не искаш да пуснеш една вода? — пошепна Дювин. — Учуден е защо подскачаш нагоре-надолу.

Лепски направи усилие да се спре. Издаде такъв звук, сякаш електрическа бормашина се забива в някакъв чеп. Служителят отстъпи крачка назад и зяпна в Лепски.

— Лепски! Престани да се излагаш! — извика Ка-рол, като се измъкна от колата и се присъедини към тях. — Направи това, което казва човекът.

Служителят се обърна към Дювин.

— Моля ви, кажете на господина, че имаме нареждане да проверяваме всякакъв багаж, притежание на американци. Съжаляваме,

че ви причиняваме неудобство, но това са нашите нареждания.

— Разбирам — отвърна Дювин, а ризата му се беше залепила на гърба му от студената пот. — Трябва ли да прегледате и моя багаж?

— Това не е необходимо.

— К'во казва? — отново попита Лепски.

Дювин му обясни.

— Няма да отнеме много време, Том. Просто иди с тях.

— Направи каквото ти казват! — сръза го Карол. — Защо трябва винаги да се правиш на глупак?

Лепски стисна юмруци, преглътна една ругатня, и каза със задавен глас:

— О'кей, о'кей, нека тогава този досадник да прерови багажа ни! Какво ли ме интересува!

Дювин вдигна двата куфара.

— Само тази двата ли? — попита служителят.

— Останалото е мое — отговори Дювин и подаде на Лепски куфарите. — Занеси ги, Том. Няма да отнеме много време.

Служителят върна на Лепски полицейското му свидетелство и като тръгна напред, отведе Лепски към митницата.

— Той забрави козметичното ми куфарче! — извика Карол.

Дювин едва не й удари плесница.

— Остави това! — прошепна й той настойчиво. — Парфюмът ти може да създаде неприятности.

— Щом казваш... — Карол се върна в колата. — О, толкова ми се иска Том да не е така труден!

— Той е мъж с характер — каза Клодет, като извика на лицето си широка усмивка. — Тези швейцарци! Така съжالياвам, че има неприятности.

— Всъщност, на него му харесва — каза Карол. — Не се притеснявай, мила. Това е нещо, с което ще занимава до отегчение приятелите си като се върнем.

Дювин се присъедини към Лепски в митницата. Видя го да се ръкува с началника на службата, който говореше английски.

А той, представяйки се като Ханс Улрих, не преставаше да сипе извинения.

— Г-н Лепски — казваше той, — това е заради тази работа с руската икона. Всички наши гранични пунктове имат нареждане да

претърсват багажа на всички американски посетители. Моят човек просто си е изпълнявал задълженията. Разбира се, не е необходимо да проверяваме вашия багаж. Не си спомням някога американски офицер от полицията да е преминавал през границата тук. Нека да ви кажа, че това е голяма привилегия. — И се обърна към служителя. — Занеси обратно в колата куфарите на г-н Лепски.

Дювин затвори очи и дълбоко пое дъх с облекчение.

Като остави Лепски, който сега сияеше, да говори с Улрих, той последва служителя, взе двата куфара от него и ги сложи в багажника, като затръшна капака.

— Какво става? — попита Карол.

— Том го обслужват като във VIP. Няма проблеми — отговори Дювин и се плъзна под кормилото. Последното препятствие беше преминато. Иконата беше пристигнала в Швейцария.

А сега — Лу Брейди. Предстоеше смяната. После Радниц.

ГЛАВА 8

По време на закуската, сервирана в стаята им, Лу Брейди обясни на Маги какво иска от нея. Той седеше на един стол, а Маги, легнала на леглото, дъвчеше хрупкава кифличка, цялата покрита с черешово сладко.

— По някое време тази сутрин, очаквам да пристигнат едни хора — каза Брейди. — Не знам точно кога, но ще е сутринта. Имам работа с тях. Не искам ти да си тук, докато съм с тях. Искам да проведе разговор в тази стая. Следиш ли мисълта ми, миличка?

Маги посегна за още една кифличка и започна да я маже с масло.

— Искаш да не ти се пречкам, нали така?

— Да. Първо, искам да приготвиш багажа. После, искам да извадиш всичко от козметичното куфарче. То ми трябва празно. Следиш ли какво ти казвам?

Маги намаза цял пласт черешово сладко върху кифличката, а хубавото ѝ лице беше леко изкривено от концентрацията върху това, което прави.

— А какво да правя с нещата ми от козметичното куфарче?

Брейди въздъхна.

— Сложи ги в един от куфарите си.

Маги кимна и лицето ѝ се отпусна. Пак започна да дъвче.

— Обожавам този конфитюр! — възкликна тя с пълна уста. — Знам, че не трябва да ям тези кифли. Ще напълнея.

Брейди отново въздъхна.

— Яж си спокойно, миличка, и слушай.

— Следя мисълта ти, мили. Изпразвам куфарчето, опаковам си нещата и... какво друго?

— Щом опаковаш багажа си, вземаш асансьора до сутерена, минаваш през тунела и отиваш до плувния басейн.

— Но аз ще съм си опаковала бански костюм, или няма ли да съм го опаковала?

Брейди прекара пръсти през косата си.

— Забрави за банския си костюм. Ти няма да плуваш. Ще седнеш до басейна на слънце и ще ме чакаш докато дойда. Разбра ли?

— Просто си седя и те чакам?

— Ще ти взема една книга. Точно е излязла една на Харолд Робинз. Нали търсиш неговите книги?

Лицето на Маги засия.

— Обожавам ги! Местата за секс ме възбуждат.

— О'кей. Значи, седиш си до басейна и си четеш, а аз ще дойда при теб, веднага щом мога. Нали така?

Маги довърши кифличката си, наля още кафе и кимна.

— Щом така искаш, миличък.

Брейди въздъхна с облекчение.

— Чудесно. След моя служебен разговор, ще тръгна. Слушай сега, Маги, много е важно да те намеря до басейна. Нямам време да те търся, ако тръгнеш нанякъде. Искам да тръгна веднага щом като приключа служебния си разговор. Разбрано ли е?

— Аз просто ще си седя до басейна и ще си чета Харолд Робинс, нали?

— Точно това ще направиш. Сега, ако си свършила закуската, моля те започвай да си приготвяш багажа.

Маги огледа подноса със закуската, изненада се, че няма повече кифлички, въздъхна и неохотно стана от леглото.

Часът беше 9.15.

Брейди я остави и взе асансьора до рецепцията.

Сергас Холц седеше във фоайето, откъдето имаше възможност ясно да вижда рецепцията. Тъй като беше сигурен, че портиера от салона ще се зачуди защо непрекъснато седи във фоайето и не излиза навън, Холц предпазливо беше обяснил на него и на администратора, че чака важен телефонен разговор и трябва да седи там докато му се обадят. Това обяснение задоволи любопитството на персонала на хотела.

Видя как Лу Брейди плати сметката. Отиде до гишето на рецепцията и започна да разглежда туристическите брошури, като слушаше.

— Скоро ще си тръгна — казваше Брейди на администратора. — Г-н Уилис ще пристигне около 2 часа. Изпратете някой да вземе багажа ми след около половин час.

— Разбира се, сър.

Брейди излезе от хотела и забърза към една книжарница нагоре по улицата, и купи новия роман на Робинс. Върна се в хотела и се качи в стаята си. Маги си беше взела душ и сега бавно се обличаше.

— Размърдай се, пиленце! — В гласа му имаше раздражение. — След половин час ще дойдат да вземат багажа.

Това веднага хвърли Маги в паника. Започна трескаво да тъпче в куфарите, всичко, до което се допираха ръцете ѝ.

— Остави проклетите хавлии! — изкрещя ѝ Брейди. — О, за бога! Обличай се! Аз ще свърша тази работа!

Когато носачът почука на вратата, Брейди беше вече изпразнил козметичното куфарче, опаковал багажа в куфарите и беше скрил куфарчето. Маги, цялата пламнала, беше вече облечена. Каза на носача да сложи куфарите в колата му.

— А сега, миличка — твърдо каза той, — ето ти книгата. Иди до плувния басейн и чакай. Нали така?

Маги кимна.

— Ти нали наистина ще дойдеш да ме вземеш, мили? Нали наистина ще се оженим?

— Просто чакай. — Търпението на Брейди беше почти изчерпано. — Ще дойда за теб и ще се оженим.

Когато тя си тръгна, след като го целуна, Брейди написа бележка, постави я в плик и го адресира за г-н Пиер Дювин. После свали плика на рецепцията.

— Моля ви, предайте това на г-н Дювин когато дойде.

— Разбира се, сър.

Все още наблюдаван от Сергас Холц, Брейди се върна в стаята си, взе един стол и го отнесе на терасата, откъдето можеше да наблюдава кой пристига и седна да чака.

Две камериерки влязоха в стаята. Каза им да си вършат работата като им обясни, че чака приятели. Те оправиха леглата и почистиха банята за пристигането на г-н Джон Уилис този следобед.

В 11.15 часа Брейди видя, че Дювинови и Лепски пристигат. Влезе в стаята, запали цигара и започна да крачи нагоре-надолу из стаята. В бележката, която му беше оставил на рецепцията, той му съобщаваше номера на стаята си и настояваше веднага да се качи при него.

Сергас Холц гледаше как двете семейства Дювин и Лепски се регистрират. Видя как носачът постави четири куфара и синьо козметично куфарче върху количката за багаж и ги забута нататък. Видя как Дювинови и Лепски, заедно с администратора, се качиха в асансьора. Кимна сам на себе си. Сега вече много скоро, дългото му отегчително чакане ще свърши, ще има действие.

Вече пред тяхната врата, Дювин каза:

— Какво ще кажете да се срещнем долу в салона след половин час, Том? Ще поразгледаме града.

— Става — каза Лепски. — Ама това не е какъв да е хотел. Каква ли е храната?

— Няма да умреш от глад — каза му Дювин, побутна Клодет в стаята им, и затвори вратата. — Брейди е тук. Иска да ме види веднага. Стаята му е точно до нашата.

— Бъди внимателен, съкровище — загрижено каза Клодет. — Лу много умее да прави номера.

Дювин я целуна.

— Да, но и аз умея. Ще се върна веднага.

Брейди спря да крачи когато чу почукване на вратата. Отиде и отвори.

— Пиер! — възкликна той. — Чудесно е, че те виждам! — и той грабна Дювин за ръката и го придърпа вътре. — Изглеждаш страхотно!

За да не изостане по-назад, Дювин енергично раздруса ръката на Брейди и възкликна:

— Не си остарял и с един ден! Господи! Колко е хубаво пак да те видя.

И двамата бяха мошеници от класа. Сега се правеха, че преливат от приятелски чувства и удоволствие, че се срещат пак.

— Казвай — Брейди още държеше ръката на Дювин. — Не ме дръж в напрежение. Някакви проблеми?

— Никакви, ако не се смята, че Лепски ни подлудяват.

— Митницата?

— Мина като по вода.

Брейди засия.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Сега размяната.

— Да. — Дювин направи малка гримаса. — Това иска фино пипане, но мога да го направя. У теб ли е копието?

— Разбира се — Брейди извади козметичното куфарче. — Празно е, Пиер. Няма да ти отнеме повече от няколко минути да прехвърлиш боклуците на г-жа Лепски, после да дойдеш в хотел „Идън“, Цюрих, където ще те чакам с двадесет хиляди красиви швейцарски франка за тебе.

Дювин потри ръце.

— Прекрасно!

— Как ще се отървете от Лепски?

— Ще им кажа, че майка ми е болна и трябва да се приберем в Париж. Остави това на мене. Господи! Как ще се радваме да им видим гърбовете!

— Добре. Аз ще трябва да тръгна — Брейди се усмихна с широката си фалшива усмивка. — Ти свърши прекрасна работа. Ще настоявам Ед да ти плати още десет хиляди.

— О, благодаря ти, Лу! — Това е страхотно!

Двамата мъже се ръкуваха.

— Ще се видим в Цюрих... може би след два дни?

— Веднага щом направя размяната, ще дойда при тебе. Зависи от Лепски. Залепили са се за мене като таксови марки. Да, два дни, а може и три. Ще ти се обадя в хотел „Идън“.

— Прекрасно. На sluка, Пиер — и с още ръкостискане, и с още приятелски усмивки, Брейди се запъти към асансьора за да открие Маги.

Дювин взе козметичното куфарче, огледа се да види дали в коридора няма някой и бързо влезе в стаята си. Когато видя куфарчето, лицето на Клодет светна.

— Наред ли е всичко, съкровище?

— Няма проблеми. Дори обеща да ни даде още десет хиляди — Дювин се разсмя от сърце. — Той няма и най-малка представа, че се готвим да го измамим. Представи си! Някакви нещастни тридесет хиляди швейцарски франка, когато можем да вземем поне четири милиона долара.

Клодет се хвърли в обятията му и те започнаха да се въртят с валсова стъпка из стаята.

Брейди намери Маги, седнала в шезлонг, вгълбена в романа на Робинс.

— Хайде, пиленце. Тръгваме си.

За Маги светът наоколо не съществуваше, а очите ѝ щяха да изхвъркнат докато четеше. Брейди грабна книгата от ръцете ѝ.

— Хайде!

Тя премигна насреща му.

— О, Лу, моля те остави ме да си дочета какво става. Той я сложи на леглото, и...

— Няма значение! Тръгваме!

Той я побутваше докато пресекат улицата до колата.

Докато караше из Вилинъв, той още веднъж ѝ повтори как да излезе на аутобана за Цюрих, повтори ѝ името на хотела и това, че трябва да го чака.

Тя се раздели с него със сълзи на очи когато пристигнаха във Вилнъв, но толкова се чувстваше щастлива с новия си часовник, и с парите, които ѝ беше дал и с мисълта, че ще си дочете романа на Робинз, че овладя чувствата си. Най-накрая тя тръгна към аутобана за Цюрих, след като Брейди я беше уверил, че ще дойде при нея след не повече от седмица.

Брейди вече беше уредил да наеме един Фолксваген-Голф от местния гараж. Отиде да го вземе, после пое към един обществен плувен басейн, където нае кабина. Басейнът беше доста пълен с млади хора, дошли тук за последните дни от ваканцията. Никой не му обърна внимание. Той занесе куфара си в кабината, заключи вратата и се захвана да преобрази себе си в съсухрен, елегантно облечен старец, който можеше да мине за пенсиониран banker или адвокат. Върна се в хотел „Палас“ в Монтрьо чак в 1.30 часа и се регистрира като г-н Джон Уилис.

Сергас Холц, който още седеше във фоайето, щеше да бъде напълно измамен — така съвършено се бе дегизирал Брейди — ако Брейди не бе допуснал грешката да използва същия куфар, с който беше когато се регистрира под името Люиз Шулц. Холц, трениран да бъде наблюдателен, разпозна куфара, когато носачът го отнасяше към асансьора, последван от Брейди. Холц си спомни, че чичо му го предупреди, че Брейди е майстор на дегизирането. Холц самодоволно кимна на себе си. Сега вече по всяко време можеше да започне действието. Беше видял Дювинови и Лепски да излизат от хотела. Отиде в бара да хапне набързо.

Горе в стаята си Брейди разопакова багажа си. Извади един пистолет „Смит & Уесън“, 38-калибров.

Следвайки нареждането на Ед Хадън, той бе спрял в Женева и бе отишъл с колата до адреса, който му бе дал Хадън.

Висок, пълен мъж, малко над тридесетте, и очевидно силно окосмен — космите започваха от лицето му, като гнездо на оси и се подаваха от яката на ризата му — с готовност му продаде оръжието, веднага след като Брейди спомена името на Хадън.

Брейди ненавиждаше огнестрелното оръжие. Ненавиждаше всяка форма на насилие. Той подчерта, че пистолетът не трябва да е зареден и гледаше как високият, пълен мъж изпразва цилиндрите. Удовлетворен от това, че оръжието не е смъртоносно, Брейди го постави в джоба си и плати.

Сега, той седна на леглото и с неудобство заразглежда пистолета. Надяваше се, че няма да му се наложи да заплаши Дювин. Ако ще трябва да го направи, то едва ли ще е много убедителен. Дювин му се бе видял толкова дружелюбен. Трудно бе да си представи, че може да се замисля измама. Хадън си беше подозрителен към всички, но все пак Брейди реши, че не бива да рискува с Дювин. Един милион долара са си един милион долара. След това се сети за Маги. Може би бе малко прибързано обещанието му да се ожени за нея. Той въздъхна. Не можеше да види себе си задомен и свил гнездо с Маги за дълги години напред. Тя беше от този тип, които рано загубват свежестта на младостта. Е, имаше време. Първо, трябваше да вземе иконата. Върна пистолета в куфара и тъй като се почувства гладен, слезе да обядва.

Монтьо не получи одобрението на Лепски. Признаваше, че гледката към езерото и отвъд към параходчето, беше много приятна, но самият град му се струваше толкова мъртъв, колкото и Джордж Вашингтон. И Карол беше малко разочарована, но ѝ харесаха магазините за часовници и все се мотаеше пред тях да позяпа, докато Лепски нетърпеливо подсвиркваше.

Дювинови бяха почти на края на търпението си. Непрекъснато си разменяха погледи, като се насърчаваха взаимно, че това изпитание не можеше да продължи още много дълго.

— А какво се яде тук? — попита Лепски. — Как са им пържолите?

— Никога не си вземай пържолата тук — побърза да отговори Дювин. — Не са от твоята класа. Нека да отидем в една пицария. Просто за разнообразие за вас. — Той беше твърдо решил повече да не им предлага изискана кухня и макар че знаеше, че набеждава швейцарците като казваше, че пържолите не им са от класа, той просто нямаше да може да издържи пак да гледа Лепски как пили още една пържолата, като мърмори през това време. За негова изненада и Карол, и Лепски харесаха голямата пица, поставена пред тях.

— Е, това аз наричам ядене! — сияеше Лепски. — Като у дома.

Знаейки, че Клодет вече беше посяла семето за идеята Лепски да посетят Гщаад, Дювин — сега, докато се хранеха — повдигна въпроса за майка си.

— Честно казано, много се безпокоя — каза той. — Не беше много добре когато тръгнахме от Париж. Обадих се от Монако и разбрах, че горката старица се е залежала.

— Господи! Съжалявам — каза Лепски със загриженост в гласа. — Аз загубих моята старица преди четири години и още ми липсва.

Дювин повдигна рамене.

— Може всичко да се е оправило. Тази вечер ще позвъня, но ако тя не е добре, мислим с Клодет, че ние ще трябва да се върнем.

— Трябва да се върнете? — каза Карол. — Страшно съжалявам.

— Може да имам и добри новини — усмихна се Дювин. — Както и да е, ако наистина се налага ние да се върнем, това не означава, че и вие непременно трябва да се върнете. Трябва да видите Гщаад. Ще бъдете очаровани.

— Вие двамата бяхте чудесни с нас — възкликна Карол. — Ако вие трябва да се върнете, защо всички да не се върнем?

Дювин успя някакси да задържи усмивката на лицето си.

— Говориш така, защото не познаваш Гщаад. Слушайте, това наистина е изключително място! Лиз Тейлър има вила там, а тя не би живяла на място, където не е наистина хубаво. Искате нощен живот? Има го там — стриптийз, разкошни момичета, десетки нощни барове. Пържоли? Нека ви кажа, че истински пържоли Кобе всеки ден се докарват със самолет от Япония — дебели и сочни, най-добрите пържоли в света! После, величествените планини, снега, разходки с шейни, теглени от коне, а пък магазините! Никога не сте виждали такива магазини каквито има в Гщаад!

Клодет, която беше ходила в Гщаад и мислеше, че е някаква скучна дупка, много се надяваше, че Бог ще прости на съпруга ѝ за тези безобразни лъжи, но си даваше сметка, че е страшно важно сега да се отърват от Лепски.

Лепски слушаше, и очите му светнаха.

— Стриптиз? Разкошни момичета? Сочни пържоли?

— Запитай се защо Лиз Тейлър би живяла там, ако мястото не беше модно.

— Изглежда, че е супер!

— Ще ми е много, много мъчно, ако вие двамата, дошли чак дотук, пропуснете Гщаад. — Дювин погледна Клодет умолително.

— Те просто трябва да отидат на всяка цена — твърдо каза тя. — Това е преживяване, което се случва веднъж в живота.

— О'кей, тогава ще отидем — съгласи се Лепски. — Но вие двамата ще ни липсват.

— И вие на нас ще ни липсват — излъга Дювин и махна за сметката. — Но това може и да не се случи. Надявам се да чуя добри новини за майка ми довечера. Аз самият жадувам отново да видя Гщаад. Сега ще ви закарам във Вевей, да видите известните лебеди. — Той се усмихна на Карол. — Можеш да направиш чудесни снимки. После, довечера ще се качим на параходче. На палубата му има музика и танци и можем да вечеряме там. Страшно ще ви хареса.

И така, те отидоха във Вевей и Карол — заинтригувана от лебедите — изразходва две филмчета да прави снимки, докато Лепски въздържаше нетърпението си. Той си помисли: по дяволите, ако си видял един лебед, значи си видял и всичките. Шепа лебеди, дето изглеждаха и доста мръсни, не можеше да го впечатли.

После се върнаха в хотел „Палас“; разбраха се да се срещнат в бара в 20.00 часа, за да отидат до кея с корабчетата. Никой от тях не забеляза един съсухрен, възрастен мъж, който седеше във фойето и ги наблюдаваше как влизат в асансьора.

Когато бяха вече в тяхната стая, Дювин се обърна към Клодет.

— Повече не издържам! Тия двамата ме подлудяват! Още тази нощ ще взема козметичното куфарче! Слушай сега, скъпа, ще се срещнем с тях в бара и аз ще им кажа, че съм получил телеграма от брат ми за състоянието на майка ми. Той ще ми позвъни в девет и половина, така че аз трябва да остана да чакам обаждането му. Ти ще

ги заведеш на корабчето. Ще се върнете към единадесет. Аз ще съм във фойето и ще им кажа, че трябва да тръгваме незабавно, защото майка ми си отива. Ей сега веднага ще си оправим багажа. Щом като ти тръгнеш с тях, ще разменя куфарчетата и ще сложа нашия багаж и козметичното куфарче на Лепски в Мерцедеса. Ще кажа на Лепски, че ще е по-бързо да се върнем в Париж с колата, тъй като има мъгла в Женева. Ще им кажа да помолят портиера да им поръча кола от „Херц“, с която да отидат в Гщаад.

Клодет обмисли всичко това.

— Не мислиш ли, че ще искат да дойдат с нас?

— Не и след като им изградих такава представа за Гщаад. Видя ли погледа в очите на Том, като споменах пържолите от Кобе и разкошните момичета?

Клодет потуши напирания смях.

— Какъв шок ще получи като стигне там!

— За по-сигурно, ще му кажа, че съм им запазил стая в най-добрия хотел, „Гщаад Палас“.

— Но, съкровище, „Палас“ не го отварят чак до декември.

— Той няма да разбере това докато не пристигнат там. Хайде, захарче, да опаковаме багажа.

В 20.00 часа Дювинови влязоха в бара, а на лицата им стоеше безпокойство. Лепски бяха вече там, и той се беше посветил изцяло на едно двойно уиски, а Карол се запознаваше с двойно сухо мартини.

Като видя израза на лицата им, Лепски попита:

— Неприятности?

— Надявам се, че не — Дювин седна, след като придърпа стол за Клодет. — Получих телеграма от брат ми. Казва, че майка ми е доста зле и ще ми телефонира довечера, за да ми каже дали да се връщаме или не.

— Колко жалко! — възкликна Карол. — Толкова съжалявам.

— Да, и аз също — обади се Лепски. Той направи знак на сервитьора. — Може и да не е чак толкова зле. Какво ще пиете?

— Уиски за мен и мартини за Клодет, ако обичаш. Да, както казваш, може и всичко да е наред. — Почака докато им сервираха напитките. — Макар, че трябва да кажа тук, Том, вие тримата трябва да отидете на разходката с параход. Когато се върнете, аз мога да имам и добри новини.

— О, не! — възкликна Карол. — Не можем да тръгнем и да те оставим тук да седиш и да се безпокоиш. О, не!

— Тя е права — потвърди Лепски. — Нека да седим тук и да чакаме. Можем да вечеряме в хотела.

За момент, Дювин се почувства натясно, но после плодовитият му мошенически ум задействува.

— Това не се налага, Том, но оценявам вашата загриженост. И двамата сте истински приятели, но моля ви, направете това за мен. Клодет никога не е била на разходка с параходчето през нощта. Тя чакаше това с нетърпение. — Той не поглеждаше към Клодет, която с усилие успяваше да контролира израза на учудване. — Ще заведеш ли момичетата, Том? На Карол също много ще ѝ хареса. Няма никакъв смисъл всички да изпуснем такава разходка. Моля ви, бъдете добри да доставите на Клодет това удоволствие.

Поставено по този начин, Лепски нямаше как да откаже.

— Ами, да, разбира се. Остави на мен. Ще осигуря на момичетата истинско забавление.

След като беше прекарал една вечер на швейцарско корабче — където един акордеон и една цигулка издаваха звуци, които само швейцарците обичаха и където възрастни, дебели хора подскачаха нагоре-надолу и имаше свински пържолки за вечеря — Дювин силно се съмняваше, че ще имат истинско забавление. Той разчиташе на Клодет — да се преструва, че ѝ харесва.

— Благодаря ти. — Той погледна часовника си. — Параходчето тръгва в девет часа, така че вие може би трябва да помислите да се пригответе за тръгване.

Като привърши набързо питието си, Лепски се изправи.

— О'кей, момичета. Да вървим.

Възрастният мъж със съсухрен вид, който четеше вестник докато си отпиваше от уискито с лед, видя как компанията излезе от бара. И той стана, отиде в салона на рецепцията и видя как Лепски отведе Карол и Клодет към въртящата се врата.

И Дювин ги проследи с поглед, след което отиде до асансьора. Възрастният мъж също влезе с него в асансьора и тръгна по дългия коридор, последван от Дювин.

В стаята си, Дювин почака няколко минути, после внимателно отвори вратата и огледа дългия, празен коридор.

Лу Брейди беше отворил вратата си докрай и остана да чака като много добре виждаше вратата на Лепски. Не се наложи да чака дълго. Видя Дювин в ръка с куфарчето, което самият той му беше дал, да се придвижва безшумно към стаята на Лепски, видя как спря съвсем за малко докато се оправяше с ключалката, след което отвори и влезе в стаята, затваряйки вратата след себе си.

Брейди с неудобство попипваше пистолета в джоба на самото си. Чакаше. Минутите отлитаха една след друга. Той знаеше, че Дювин ще трябва да прехвърли нещата на Карол от едното куфарче в другото. Знаеше, че Брейди работи бързо и умело, но чакането го караше да се поти.

Тогава чу гласове и видя една млада двойка да излизат от стаята си. Личеше им колко са влюбени. Като тръгнаха към неговата стая, той се отдръпна назад и затвори вратата. После я отвори отново и ги видя да се целуват пред стаята на Лепски. В този момент Дювин, с куфарчето на Карол в ръка, излезе в коридора.

Младите се отдръпнаха един от друг, разсмяха се високо и бързо тръгнаха по коридора.

Дювин спря за малко, за да заключи отново стаята на Лепски, после бързо тръгна към своята стая. В това време Брейди се показва в коридора.

— Извинете, господине — извика към него Брейди.

Дювин се спря и погледна този възрастен, съсухрен господин. Намръщи се.

— Да?

Брейди тръгна към него.

— Само минутка, сър.

— Съжалявам, но бързам.

Но Брейди беше достигнал вече до Дювин.

— Това беше много добре направено, Пиер. Знаех, че мога да разчитам на тебе.

Дювин усети как кръвта му кипна и се устреми към главата му. Пристъпи назад в стаята си, а Брейди го последва плътно до него.

— Ти? — успя да каже Дювин. — Лу?

— Разбира се — Брейди се засмя пресилено. — Промених решението си, Пиер. Аз ще занеса куфарчето в Цюрих. — Той затвори

вратата. — Няма смисъл да биеш път до Цюрих. Ед желае нещата да станат така.

Държейки все още куфарчето в ръце, Дювин рязко се отпусна на леглото, разтърсен от случилото се.

— Говорих с Ед — продължи Брейди. — Той се съгласи, че си свършил много добра работа. Мога да ти платя тридесет хиляди швейцарски франка. Парите са у мен.

Острият ум на Дювин започна да функционира. Първата му мисъл бе да свали Брейди с един удар в безсъзнание и да изчезне, но не можеше да тръгне без Клодет, а тя нямаше да се прибере още два часа. Не, каза си той, тази ситуация изискваше дипломатичност.

— Прекрасно си се дегизирал — каза той. — Седни за минутка. Нека поговорим.

Брейди се поколеба, после седна, настрани от Дювин.

— Какво ще приказваме, Пиер? Искам да тръгна за Цюрих тази вечер. Ед ме очаква.

— Знам какво има тук вътре — каза Дювин, като потупваше козметичното куфарче. — Иконата на Екатерина Велика.

Брейди кимна. Пъхна изпотената си ръка в джоба на сакото и опипа пистолета. Това никак не му даде самочувствие.

— Иконата струва поне десет милиона долара-обади се Дювин, като отблизо наблюдаваше Брейди.

— Може би, ако се намери купувач — предпазливо подхвърли Брейди.

— Ед не би организирал кражбата ако не беше намерил купувач. Знам кой е купувачът... Херман Радниц.

Брейди притеснено се размърда. Излиза, че Хадън е бил прав. Тази сцена подсказваше измама. Погледна мощната фигура на Дювин. Един негов удар, мислеше си Брейди, а потта избиваше на челото му, може да бъде смъртоносен.

— Правиш прибързани заключения, Пиер Както и да е, не е твоя работа какво има в куфарчето. Ти беше нает да откраднеш куфарчето и се справи отлично. Щедро ти се плаща. Няма какво повече да разискваме. Дай ми куфарчето, а аз ще ти дам тридесет хиляди швейцарски франка.

Дювин поклати глава. Виждаше, че Брейди е уплашен и стегна яките си мускули.

— Има какво да разискваме, Лу. Нека бъдем реалисти.

— Не те разбирам — Брейди се насили да се усмихне, но усмивката му беше трепереща. — От години двамата работим прекрасно заедно. Аз все още мога да ти предлагам много доходна работа. Какво искаш да кажеш... реалисти?

— Хайде, хайде, Лу — Дювин се навъси свирепо и Брейди се отдръпна назад в стола си. — Ето моето предложение: изоставяме Хадън от тази сделка и си разделяме печалбата помежду си. Всеки от нас ще вземе три, та дори и четири милиона. Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа ли? — Гласът на Брейди се извиси с един тон. — Ще кажа, че не мога да повярвам, че това си ти, Пиер, да говориш така! Изненадан съм, и съм шокиран. Аз не играя двойна игра с приятелите си. Ед ми е приятел. Мислех, че и ти си ми приятел. Дай ми куфарчето, аз ще ти дам парите и ще забравим за този разговор.

Дювин го изгледа и поклати глава.

— Не. Или ще приемеш моята сделка, или няма да вземеш нищо, при мен дойде всичко. Свързал съм се с Радниц. Той ще купи от мене. Той не гледа на тебе, или на който и да е друг като на приятел. И ти няма какво да направиш, Лу. Ще тръгнеш ли с мен, или предпочиташ да си губещ?

Хадън беше предвидил тази двойна игра, мислеше си Брейди. Хадън винаги предвиждаше неприятности, и винаги беше подготвен за тях. Той поклати глава.

— Не си премислил това добре, Пиер. Радниц няма да се занимава с тебе. Той дори няма да се занимава с мене. Аз ще се срещна с неговия агент, а ти дори не знаеш кой е неговият агент. Хайде сега да спрем тези глупости. И друго нещо — Хадън може да ти почерни живота в бъдеще. Давам ти честната си дума, че няма да му казвам за това. Дай ми куфарчето, аз ще ти дам парите, и ще продължим да работим заедно както до сега.

Дювин се поколеба, но после си помисли какво ли ще е да имаш пет милиона долара. Помисли си също и за Клодет, която имаше толкова вяра в него.

— Не! Беше ти даден шанс. Аз ще запазя куфарчето, а ти нищо не можеш да ми направиш.

Брейди остана неподвижен дълго време, опипвайки пистолета в джоба си. Сега вече беше отчаян. Ако заплаши Дювин с незаредения

пистолет, дали той няма да скочи върху него и да го нарани?

Като събра целия си кураж, той каза:

— Да, обаче мога. — И Брейди извади пистолета и го насочи към Дювин. — Съжалявам, Пиер, но ти си го търсеше.

Дювин зяпна в пистолета и усети как студени тръпки полазиха надолу по гърба му. И той, както Брейди, изпитваше ужас от насилието. Никога по-рано не му бяха насочвали пистолет и видът на малкото, черно опасно нещо в ръката на Брейди го превърна в бледо, треперещо подобие на самоуверения мъж, какъвто той обикновено беше.

— Ти... ти няма да посмееш да стреляш! — задъхано рече той.

Брейди, изненадан, че стои пред човек, който е по-страхлив и от него самия, изведнъж усети прилив на кураж. Наведе се напред, размаха пистолета и процеди:

— Няма да те убия, а само ще те осакатя! Ще ти пръсна капачката на коляното, ако не ми дадеш това куфарче веднага!

Дювин потръпна. С трепереща ръка, той постави куфарчето на пода и с крак го бутна към Брейди.

— Престани да държиш насочен този пистолет към мене! — гласът му беше съвсем разтреперан. — Може... може да гръмне.

Брейди грабна куфарчето, изправи се, и заднешком се оттегли към вратата.

— Ти си глупак, Пиер! Повече няма да получиш работа от нас и не забравяй — Ед никога не прощава на измамници.

Той отвори вратата, излезе в коридора и бързо се отправи към стаята си.

След десет минути той вече караше бързо към Цюрих, а куфарчето на Карол беше на седалката до него.

„Ла Сюис“, ярко осветено, пътуваше към кея в Монtring. От него излитаха ридаещите звуци на цигулка и акордеон.

Пиер Дювин наблюдаваше приближаването на параходчето. Вече час чакаше и вече бе успял до някаква степен да дойде на себе си от смазващия удар, който Брейди му беше нанесъл. Все още се чувстваше безкрайно подтиснат. Не само, че нямаше да има никакви милиони, но и никакви пари от Брейди. Беше като в треска от тревогата, която изпитваше. Даваше си сметка, че няма бъдеще в контрабандата с антики. Знаеше, че Хадън ще пусне мълвата и никой няма да се

докосне до него. Магазинът му в Довил без нови, крадени стоки, ще трябва да се затвори. Червената лампичка му беше светнала когато загуби на рулетка. Късметът му беше свършил! Беше рискувал и заложил на трите милиона долара и беше проиграл шансът. Имаше само толкова швейцарски франкове, колкото да си купи бензин за пътуването обратно до Париж; а там, отсега си знаеше, ще го чака съобщението за наема, наред с други сметки. Е, добре, казваше си той, ще мина пак на джебчийство. Сезонът в Париж точно започваше. Градът ще е пълен с богати туристи, които размахват портмонетата си. Мразеше риска в тази работа, но се налагаше да се изправи с лице пред факта, че това беше единственият начин да стои настрана от опаската с безработни, чакащи помощи. Помисли си за Клодет. Тя беше единственото му утешение. Тя щеше да приеме, без да се оплаква, неизбежното. Тя ще разбере, че той не е могъл да направи нищо, когато в лицето бе насочен пистолет. Усети как у него се надига вълна от обич. Беше божия благословия, че бе срещнал Клодет!

„Ла Сюис“ се приближи до кея и хората започнаха да слизат по мостчето. Дювин видя Клодет и двамата Лепски и им махна.

Лепски с благодарност слезе от корабчето. За него, тази нощна разходка се бе оказала най-голямата досада, която бе изпитвал. Звучите на цигулката и акордеона бяха разтреперили нервите му. Гледката на пълните, възрастни двойки, танцуващи с удоволствие, го караше да издава звуци, сякаш някой се опитва да запали двигателя с изтощени акумулатор на колата си. Челюстите го боляха от свинските пържоли, сервирани за вечеря. Карол, като виждаше как Клодет се вълнува от всичко, което наблюдава, се опитваше колкото може да озапти Лепски, но и тя беше благодарна, че можеха да слязат от корабчето.

Със застинала усмивка на устните, Клодет се питаше как ли се справя Пиер. Чувстваше се като развалина, след като толкова дълго трябваше насила да показва колко е весела, опитвайки се да развесели и Карол, и Том и молейки се на Бога такова нещо да не ѝ се случва пак.

Един поглед към бледото, напрегнато лице на Дювин и подсказа, че е станала голяма беда.

— Пиер? — Тя изтича към него.

— Трябва да тръгнем незабавно! Тя умира. — Той се обърна към Лепски. — Съжалявам. Знаем, че ще проявите разбиране. Трябва да тръгнем с колата за Париж. Летището на Женева е затворено поради

мъгла. Не трябва да губим и минута. — Той грабна ръката на Лепски. — Скъпи приятелю, моля да не ни задържате и да ни извините. Трябваше да сме на път още преди час. Запазил съм ви стая в хотел „Палас“ в Гщаад. Портиерът в нашия хотел ще ви поръча кола под наем, и ще ви покаже как да стигнете до Гщаад. — Сега се обърна към Карол. — Ще пишем веднага щом пристигнем в Париж. Толкова съжалявам за това. Беше чудесно, че ви срещнахме.

Докато Лепски и Карол се опитваха да изразят съчувствието си, Дювин даде знак на Клодет да влезе в колата. Тя тъжно им помахала, докато Дювин се пъкна под кормилото.

Зашеметени от ненадейното протичане на събитията, Лепски и Карол можаха само да помахат когато колата излетя светкавично. Като се отправи към аутобана, Дювин разказа на Клодет какво се беше случило.

— Не знам какво ще правим! — отчаяно рече той. — Ние сме почти без пари. Като си помисли човек — този дявол Брейди да има пистолет!

Клодет го потупа по ръката.

— Нищо няма значение, съкровище, щом сме заедно.

Това бяха най-успокоителните думи, които Дювин бе някога чувал.

Лепски гледеше вторачено след задните светлини на отдалечаващата се кола, после се обърна към Карол.

— Абе, дявол да го вземе! Ужасно бързо беше, нали?

— Той, горкичкият, загубва майка си, Том. — В гласа на Карол се усещаха сълзи. — Ти какво очакваш?

— Да-а, така е. Ще ни липсват. — Лепски тръгна да пресича към хотела. — Ама че вечер! И тая музика! И това ядене! Мислех, че ще полудея!

— Винаги мърмориш! — раздражено рече Карол. — Това е швейцарски начин на живот. Трябва да си благодарен, че можеш да видиш как другите народи се забавляват.

Лепски издаде звук, наподобяващ пърпоренето на трактор. Минаващата наблизо възрастна двойка спряха и го загледаха с учудване.

— Лепски! — срязала го Карол. — Ставаш за посмешище!

Лепски изгледа възрастната двойка и влезе във фоайето на хотела.

— Я по-добре уреди да наемем кола за утре — прикани го Карол. Лепски изсумтя и се отправи към гишето на портиера.

— Искам да наема една кола за утре сутринта. Приятелите ми трябваше спешно да си тръгнат с колата, която общо ползвахме. Жалко, че летището е затворено.

Портиерът повдигна вежди.

— Летището на Женева е отворено, сър. Няма мъгла.

Полицейският ум на Лепски отново застана нащрек.

— Това сигурно ли е?

— Разбира се, сър. Каква кола бихте желали да наемете?

— Един момент — спря го Лепски. — Имаме намерение да отидем с колата до Гщаад. Имаме резервация за хотел „Палас“ там.

— Хотел „Палас“ не е отворен, сър. Сезонът в Гщаад започва чак на първи декември.

Лепски отхлаби вратовръзката си — това винаги беше знак, че започва да се разгорещява.

— Кажете ми, приятелю. Разбирам, че Гщаад е известен с пържолите от Кобе, сервирани там. Вярно ли е?

— Ами, не, сър. Искате да кажете японските пържоли, които се сервират навсякъде в Хонг Конг? Не ги внасят в Швейцария.

Лепски задърпа вратовръзката си.

— Казаха ми също, че има стрийптиз шоу, с цял куп разкошни момичета.

— Може би в сезона. Около Коледа, сър.

Карол приближи до Лепски.

— Не мисля, че ще ходим в Гщаад — процеди през зъби той.

— Какво искаш да кажеш? — нетърпеливо попита Карол.

— Тихо! — срязва я Лепски. — Подушвам неприятности. — Той отиде до рецепцията. — Утре си тръгваме. Моля ви, пригответе ми сметката.

— Г-н Лепски? Стая 245?

— Да.

Администраторът извади подробна сметка.

— Разбира се, сър — каза той с широка усмивка, — тук е включена и сметката на г-н и г-жа Дювин. Г-н Дювин бързаше. Каза

ми, че майка му е на смъртно легло. Каза ми, че вие ще се погрижите за сметката. — Той изпитателно погледна Лепски, чието лице се беше вкаменило.

— Да-а. Ще я разгледам — и като пое сметката, тръгна към Карол. — Искам да пия нещо.

— Не можеш ли да мислиш...?

— Тихо! — изръмжа Лепски и Карол, виждайки сигнала за опасност, го последва в бара, който беше почти празен. Лепски седна и започна да изучава отделните точки в сметката. Погледна общата сума и изсвири продължително и тихо.

Барманът дойде при тях.

— Тройно шотландско уиски с лед. Ти искаш ли нещо? — Попита той Карол.

— Не! Пиеш прекалено много! Какво има? Трябва ли да изглеждаш като някой, излязъл от филм на ужасите?

Лепски не каза нищо. Почака питието си, изгълта половината и чак тогава погледна към Карол.

— Старата чудачка Бесинджър беше права. Тя ни предупреди за опасни хора. През цялото време ти казвах, че Дювин е мошеник, но ти не слушаш!

— Не започвай пак за това! За какво говориш?

— Вързаха ни тенекия. Готов съм да се обзаложа и за последния си долар, че този кучи син никога не е имал майка!

— Лепски! Какви ги приказваш?

— Това е най-старият мошенически трик в света! И ние хлътнахме! И ни натресоха хотелската сметка, напитките им, храната им, и едно-две неща, дето той е купувал за тази очарователна кучка, жена му. — Лепски беше бесен. — И не стига това, ами... и Лепски й обясни, че сезонът в Гщаад не е започнал — няма хотел, няма пържоли Кобе, няма разкошни момичета — няма нищо!

— Не мога да повярвам! — извика Карол, но като видя израза на лицето на Лепски докато гледаше сметката, тя осъзна, че това, което той казва ще трябва да е вярно и изведнъж побесня.

— Трябва да кажем на полицията! — изсъска тя. — Никой не може да си позволи да ни взема на подбив! Никой!

— Нищо подобно няма да направим — каза Лепски тихо и твърдо. — Ако някога изобщо се разчуе, че един американски полицай

е бил минат така от някакъв проклет, хитър измамник — няма да го преживея! Там, у дома, момчетата ще се пръснат от смях! Предупреждавах те, но ти не искаше и да чуеш. Твои са си парите. — И той пусна сметката в скута ѝ. — Нека това да ти е обеца на ухото и от сега нататък, не се доверявай на никого!

Накрая погледна сумата, която трябваше да плати и изписка, с което накара бармана да погледне остро към нея.

— О, Том!

— Баща ми казваше, че човек си плаща за уроците от живота — каза Лепски. — В бъдеще, слушай какво ти говоря.

Карол кимна.

— Сега, искам да те попитам нещо — продължи той. — Достави ли ти наистина удоволствие това твоє пътуване?

Карол се поколеба.

— Ами, наистина малко съм разочарована, но това тук сега съвсем оплеска нещата, нали?

— Да-а. Утре си отиваме у дома. Наситих се на Европа. Щяхме да сме по-умни ако бяхме сложили всичките тези пари в банката. Остана ли нещо от тях?

Карол направи гримаса.

— По-малко от пет хиляди.

Лепски я потупа.

— Това ще ни стигне, за да покрием дълговете си. — Той допи уискито си и изведнъж трепна. — Господи! Забравих за съседите! Слушай сега, трябва да им кажеш — както и аз ще кажа на момчетата, че сме прекарали прекрасно. Нито дума за тая проклета кухня. Нали си спомняш тия яденета-фантазе, дето трябваше да ядем? О'кей, накарай приятелките ти да позеленеят ат яд. Кажи им за оная патица, която изядохме. Запуши им устата с нея. Покажи им снимките на лебедите, на планините, на Айфеловата кула. Нито един човек... повтарям, нито един... не трябва и да си помисли, че не сме се забавлявали. Нали така?

Лицето на Карол светна. Тя си представяше как ще държи приятелките си омаяни и с широко отворени очи. Може пък това, че ще е в центъра на вниманието за следващите няколко месеца, ще си струва това пътуване.

Тя се изправи, преплете ръката си в ръката на Лепски и му се усмихна с най-предизвикателната си усмивка.

— Хайде да си лягаме, Том.

Тъй като добре познаваше тази усмивка, Том нямаше търпение да я заведе бързо в асансьора.

Лу Брейди паркира колата си пред хотел „Идън“ в Цюрих, взе синьото козметично куфарче и пътната си чанта, и влезе вътре.

Беше 1.15 часа през нощта. Нощният портиер го посрещна.

— Само за тази нощ — каза Брейди. — Надявам се, че при вас е отседнал един господин на име Клод Кендрик.

— Да, господине. Чака ви в бара.

— Само занесете пътната ми чанта горе в стаята ми. Не, не, ще задържа куфарчето. Подарък е за дъщерята на г-н Кендрик.

С куфарчето в ръка, Брейди влезе в бара. Той триумфираше. Въпреки поведението на Дювин, и благодарение на Ед Хадън, той беше изпълнил своята задача. След ден-два ще притежава един милион долара.

Намери Кендрик в празния бар, а на масичка до него имаше бутилка шампанско в кофичка с лед. Кендрик вдигна очи в очакване, но като видя този възрастен, съсухрен мъж — направи гримаса. Но тогава съзря синьото куфарче и скочи на крака.

— Лу, момчето ми! Какво маскиране! Нали си Лу?

Брейди радостно се разсмя.

— Да, аз съм. — Той размаха куфарчето. — Успех!

— Мили мой, обичен мой! — възкликна Кендрик. — Знаех си, че можеш да го направиш! Това е прекрасно!

— Когато ме помолят да свърша нещо, аз го свършвам. — Брейди постави куфарчето на масата, наля шампанско в чашата на Кендрик и отпи. — Но имаше неприятности.

— Лоши ли?

— Няма значение. Справих се. Дювин се опита да играе двойна игра.

— Ах, колко ужасно!

— Аз го сложих на място. Това е последната работа, която получава от нас. Нека се качим горе, Клод, и да отворим куфарчето.

Кога ще вземеш парите?

— Утре. Имам уговорена среща с Радниц. Казах му, че ще пристигнеш. Той каза, че ще приготви парите.

— Прекрасно. Да отидем в твоята стая.

Докато отиваха към асансьора, Кендрик каза:

— Донесъл съм необходимите инструменти за отварянето на куфарчето. Не трябва да повредим иконата.

— По-добре ми дай аз да го направя — каза Брейди. — Аз знам как.

Вече горе, в стаята на Кендрик — на затворена и заключена врата — Кендрик даде на Брейди комплект инструменти и седна да гледа.

Докато работеше Брейди му разказа набързо как е успял да изиграе Дювин. Докато слушаше Кендрик издаваше звуци и току оставаше с отворена уста.

— Кой би повярвал? — каза той, докато Брейди разглобяваше страните на куфарчето с помощта на инструмент, който използваше като лост. — Моля те внимавай, шери. Ще бъде нещо ужасно даже само драскотина да има на такова скъпоценно нещо.

— Ето я. — Брейди лекичко повдигна една дървена плоча от фалшивото дъно на куфарчето. — Всичките тези хубавички милиони.

После и двамата мъже замряха и се взряха в парчето чамово дърво. Сърцето на Кендрик прескочи един удар. Той грабна дървената плоча от ръцете на Брейди.

— Това не е иконата! Това е просто парче дърво! — каза Кендрик с дрезгав глас.

Шокът беше прекалено голям за Брейди. Грабна парчето дърво от ръцете на Кендрик с разширени очи се взря в него, после го запрати на пода.

Дювин го беше надхитрил! Някакси беше успял да подмени куфарчето, но как? Веднага след като този кучи син бе откраднал куфарчето на Лепски, непрекъснато беше под неговото наблюдение.

Кендрик внезапно се изправи.

— Ти, измамнико! — разкрещя се той. — Дай ми иконата. Аз...

— Затвори си устата! — изръмжа Брейди. — Дювин е свършил това! Вероятно точно сега е при Радниц и му я предлага на половин цена!

Кендрик затвори очи. Знаеше, че Радниц няма да се поколебае да направи сделка с Дювин. Мислеше си за парите, които бе похарчил, за да организира тази изложба. Мислеше си за Луис дьо Марни, който чакаше своя дал. Знаеше, че няма какво друго да направи, освен да се върне в галерията си.

Вяло махна с ръка към вратата.

— Върви си. И нека никога повече не видя ужасното ти лице — и като извади носната си кърпа, се разрида.

Предишната вечер Сергас Холц беше влязъл в кабинета на Херман Радниц и бе поставил синьото козметично куфарче на бюрото му.

— Вашите разпореждания, сър, бяха изпълнени.

Радниц се усмихна.

— Отлично! Разкажи ми как стана.

Холц имаше отегчен вид.

— Нямахме проблеми, сър. Лепски и жена му, заедно с техните приятели отидоха да обядват. Брейди също отиде в ресторанта да обядва. Използвах тази възможност и размених куфарчетата.

— Разпореди се да отворят куфарчето, искам да видя иконата.

Холц взе куфарчето и излезе от стаята. Подаде куфарчето на Митен.

— Има един предмет, скрит на дъното на това куфарче. Г-н Радниц иска да го види — каза той и си тръгна.

След половин час, Митен влезе в кабинета на Радниц и благоговейно постави иконата на Екатерина Велика на бюрото пред Радниц.

— Великолепно произведение на изкуството, сър, ако ми бъде разрешено да кажа това — рече той.

Радниц вдигна иконата, а жабешкото му лице светна от удоволствие.

— Прав си, Митен. Една от най-големите скъпоценности в света. Виж дали можеш да се свържеш с Василий Вреншчов. Кажи му да дойде щом може.

Чак на следващия ден, когато Пиер и Клодет Дювин планираха как да се отърват от Лепски и Карол, а Брейди се дегизираше като Джон Уилис, Фолксвагенът на Вреншчов приближи и спря пред вилата

на Радниц. Бавно се изкачи по мраморните стъпала с тежката стъпка на един стар човек.

Митен отвори входната врата, погледна изненадано към Вреншчов и попита:

— Изглеждате зле, господин Вреншчов. Вие не сте добре?

— Не. Няма да остана за обяд — отговори му Вреншчов, а пълното му лице беше самата тъга.

— Няма да останете за обяд? Това е много жалко. Главният готвач е приготвил специалитет с фазан за вас. Сигурен ли сте?

Вреншчов лекичко изстена.

— Няма да остана за обяд.

— Това е много жалко, сър. Моля, последвайте ме.

Радниц беше видял пристигането на очукания Фолксваген. Беше поставил иконата на бюрото си. Облегна се назад в стола, сплете пръстите на пълните си ръце, и се отпусна напълно. И в единия, и в другия случай, той нямаше да загуби — мислеше си той. Ако съветското правителство не му даде договора за язовира, поне ще вземе осем милиона долара за връщането на иконата; но разбира се, да получи договора за язовира беше много по-важно.

Когато Вреншчов влезе с тежка стъпка в кабинета, Радниц веднага разбра, че контрактът с язовира няма да е за него. Е, добре, у него беше иконата. Не е асото, но поне е попът.

— Влез, Василий — покани го той, но в гласа му имаше раздражение. — Какви са новините?

— За съжаление, г-н Радниц, моите хора са решили да отложат за няколко години построяването на язовира. Те приемат вашата предварителна оценка, но поради икономическата криза, поради недостига на зърно, смятат, че не бива да се дават пари за язовира сега.

— Но може би след кризата? — попита Радниц, а жабешката му усмивка застина на лицето му.

— Можем само да се надяваме.

— Поне са приели оценката ми?

Вреншчов кимна. А Радниц посочи иконата.

— Виждаш ли, Василий, у мен е това ценно произведение на изкуството. Какво казват твоите господари? Готови ли са да ми платят осем милиона долара за връщането на това прекрасно съкровище?

Вреншчов имаше вид на човек малко преди смъртта му.

— Страхувам се, че не са, г-н Радниц.

Радниц трепна. Впери поглед във Вреншчов.

— Какво казваш? Тази икона е едно от най-старите ценности, които Русия притежава! Струва двадесет, ако не и повече, милиона долара! Причини объркването на Президента на Съединените щати. Какво ще ми дадат за нея?

Вреншчов мачкаше между пръстите си мазната си шапка.

— Страхувам се, че нищо няма да дадат, г-н Радниц.

Радниц се дръпна назад.

— Н-и-щ-о?

— Говорих с Министъра на културата — каза Вреншчов. — Той е голям ваш почитател, г-н Радниц. Той ми нареди да ви доверя една държавна тайна, все поради факта, че сте толкова добър приятел на нашата страна. Преди тридесет години, когато ни управляваше Сталин, иконата на Екатерина Велика е била открадната. Никой не знае кой я е откраднал. Тогавашният министър на културата е знаел, че ще го изправят до стената и ще го застрелят, ако новината се разчуе. Той поръчал да направят много сполучливо копие и това копие е било показано на изложбата на Ермитажа и е било откраднато от Вашингтон. — Той с треперещ пръст посочи иконата на бюрото на Радниц. — Това, сър, е копие. Министърът на културата ми каза да ви помоля да я приемете като сувенир, заради вашия постоянен интерес към Съветския съюз.

Той се обърна и фактически избяга от стаята, като остави Радниц да се взира с пуст поглед в иконата.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс

ОПИТВАЙ ДОКАТО СТАНЕ

Първо издание

Превод от английски Снежана Василева-Йорданова, 1992

Художник на корицата Константин Жеков, 1992

Редактор Димитър Станоев

Компютърен набор „АБАНОС“ ООД — София

Издава „АБАГАР ХОЛДИНГ“ ООД София 1124. ул. „Гогол“ 23

Печат ДФ „АБАГАР“ — Печатница В. Търново

ISBN 954-8004-57-7

c/o NIKA, Sofia

James Hadley Chase

TRY THIS ONE FOR SIZE

A CORGI BOOK

Corgi edition reissued 1990

Copyright © James Hadley Chase 1980

Corgi Books are published by Transworld Publishers Ltd. 61–63
Uxbridge Road, Ealing, London W5 5SA

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.